

VALÉRIA OSZTATNÁ ILÚZIA

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-89515-69-1

VALÉRIA OSZTATNÁ

ILÚZIA

Korektúra a technická spolupráca: Rybár Štefan, Franko Štefan
Obal navrhol: Zoltán Pap

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia
© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0015-1

Venovanie

Venujem všetkým ľuďom vo svete, pretože si myslím, že by mali poznať smutnú pravdu, ktorá sa skrýva za tajomným svetom internetu. Práve pre nich vznikla táto knižka napísaná z uhľ'a pohľadu mnohých ľudí, ktorí žijú v tomto „imaginárnom“ svete a ako samotný názov prezrádza, je napísaná na báze vymyslených udalostí príbehu, ktoré sú tak podobné mnohým tým, o ktorých som počula.

Predovšetkým však venujem mužovi, ktorého poznám tak dobre, ktorí ma naučil sa na svet pozerat' s inými očami. Mužovi, ktorého mi nikdy nebolo však dovolené spoznať.

(autorka)

„Priateľstvo je darom, ktoré sa nezakladá iba na slove, ale má hlboký význam. Iba vtedy je skutočné, ak sa deje medzi dvoma ľuďmi, ktorí to myslia úprimne.

Kamarátstvo znamená, že sa staráš o toho druhého, keď ti záleží na tom, aby bol šťastný. Priateľstvo znamená, že sa vždy môžeš spoľahnúť na toho druhého a nikdy nežiadaš vďaku. V skutočnosti by som nemohla presne opísať pravý význam pocitu priateľstva, pretože ten kto ho raz našiel, ten to slovo pozná srdcom, nie rozumom.“

Silvia Veszprémiová

„Správa, že môj idol zomrel, obletela celý svet. Nemohla som tomu vôbec uveriť. Teraz s odstupom času vidím, že ten človek bol nepochopený ľuďmi kým žil, a až po jeho náhlom odchode odrazu všetci porozumeli jeho "nepochopiteľnosť"! Zrazu všetci chápu jeho genialitu, ľudskosť, charizmu...

Každý chce pomôcť, ochraňovať. Tento človek bol a navždy bude na vysokom piedestáli pre jeho jedinečnosť. Žiaľ bolo mnoho tých, ktorí mu to nepriali alebo sa ho báli, ktorý ho chceli z toho piedestálu zosadiť. Ak by som mohla raz dostať šancu, rada by som mu povedala: “Je mi ľúto, že tu nie si! Bol si a vždy budeš najlepším! Ďakujem ti za skvelú inšpiráciu pre milióny ľudí na celom svete! Klaniam sa tvojmu veľkému humanitarizmu, na ktoré prichádza mnoho ľudí žiaľ až po tvojom náhlom odchode.”

Dana Dávidíková

„Mnoho ľudí sa napája na internet, aby nadviazal spojenie so starými priateľmi alebo rodinou, ktorých nevideli dlhší čas. Niektorí ľudia kladú otázku: „Prečo ísť na internet? Iba mi zavolaj!“

Postupom času sme stratili kontakt s našimi priateľmi alebo máme vzdialených príslušníkov rodiny a prichádzame do sveta internetu, pretože je to spôsob, ako sa s nimi znova spojiť. Je to skvelé riešenie, i keď časom pozorujem tonu falošných profilov ľudí, ktorí nie sú tými, za ktorých sa vydávajú... Mnoho účtov je iba falzifikátom účtov hlavne celebrit a hudobníkov, ktorí hovoria, že sú „reálni“.

Žijeme v reálnom svete a internet je jeho súčasťou.

Využívame internet na podnikanie a v každodennom osobnom živote, ale potom vidíme kontá falošných, ktorí tvrdia, že sú skutočnými osobami, hoci v skutočnosti sú to iba plané falzifikáty...

Je to trvalý problém po celom internete a musí byť zastavený. Títo ľudia skutočne klamú ostatných aby uverili, že sú niekým, kým v skutočnosti nie sú. To nie je správne... Nevinní ľudia sú zranení, robia z nich bláznov klamári, ktorí vytvárajú tieto kontá... To zraňuje celú našu komunitu a malo by to byť zastavené.

Osobne som mala zlé skúsenosti s takýmito ľuďmi. Podľa môjho názoru je to krádež identity niekoho druhého. Musíme si však uvedomiť, že sa to deje v REÁLNOМ svete internetu, v SKUTOČNOM živote. A to je dôvod, prečo bojujeme.“

Shelly Wilson

„Každý môže mať veľmi zlé dni, kedy to proste len chceme vzdať, chceme odhodiť všetko od seba, keď nemôžeme vidieť nebo za našimi slzami, keď netúžime mať nikoho vedľa seba. Keď sa túžime skryť za masku a bojíme sa ukázať skutočnú tvár.

Mnoho, tak mnoho z nás pozná ten pocit zrady, využitia, znenávidenia. Všetky deje pôsobia na nás, všetky sklamanie, smútok a slzy, ale nikdy nezmenia najhlbšiu časť nášho ja.

Aj keď nevidíme oblohu alebo slnko na nebesiach, svetlo je tam stále, svetlo bude vždy tam, pretože to je jediné, čo všetci máme. Božské svetlo, čo Pán dal nám.

A ak si myslíte, že nie ste kto ste boli predtým, premýšľajte o tom, čo ste robili, keď ste boli sami sebou, keď ste bol skromný človek, ktorý miloval aj tých, ktorých nepoznal.

Potom sa pozrite do svojho srdca, do najhlbších hlbín a nájdete to svetlo. Nikdy nevzdávajme lásku, starostlivosť, pomoc. Dôvodom, prečo sme tu na Matke Zemi je práve to. Ukázať ľuďom, že musíme urobiť zmenu, milovať, starať sa a rozdávať.“

Limelite Mystique

„Hlboko milujem známu ikonu už mnohé roky. Vždy bol mužom, za ktorého som sa túžila vydať, o ktorom som snívala po celý život. Nemilovala som ho iba kvôli tomu, že bol ikonou. Ak by som bola dostala šancu osobne ho spoznať, nikdy by som od neho nič neprijala iba lásku, pretože to by stálo pre mňa oveľa viac, ako čo by som si za peniaze mohla kúpiť. On ma inšpiroval i vo viere k Bohu. Bez viery v Boha sme ničím. Musíme nasledovať Kristovo učenie, aby sme mohli dosiahnuť naplnenie v živote. Bol a navždy zostane jedným z najväčších božích anjelov. Moja láska k nemu bude aj naďalej silná a jeho svetlo nikdy nevyhasne v mojom srdci. Jedného dňa ho budem môcť znova zazrieť a on bude môcť vedieť, že navždy žije v mojom srdci.“

Loretta Agnes Bosarge

„Keď zima a samota rokov, bez toho aby si čo i len kedysi pocítil teplo lásky prejde, si unavený. Unavený z cesty usilujúci sa nájsť spriaznenú dušu. A keď ju znenazdajky nájdeš vo svete internetu, neskutočného sveta, akoby radi povedali ostatní, je to omnoho ťažšie. Milovať niekoho v ďalekej krajine tak vrúcne, že ani vzdialenosť v kilometroch, ani jazyková bariéra nebude mať úspech vo vnucovaní svojich obmedzení, keď človek v láske odmietne udeliť moc nad krásou Bohom vybratého milenca v deň keď ste sa spoznali, všetko naokolo prestane mať význam.

Sociálna sieť je vybavená falošnými ľuďmi, čo vyvolávajú problémy. Nenechajte sa však zmýliť, pretože oni sú prítomní v "skutočnom živote" tiež. Sú v školách, na pracoviskách, v komunitách až po najposvätnejšie kostoly a miesta uctievania. Tak prečo by internet bol výnimkou?

Zvaľovať vinu na miesto, kde láska vznikla by bolo nespravodlivé. V skutočnosti malomyselné. Pretože nemôžeme zabudnúť, že nielen ilúzia, ale osudová láska je v hre tiež.

Ked' sa človek stane obeťou sebauspokojenia, láska nemá žiadnu ochranu pred životnými nástrahami a bolestivými jednotvárnosťami. Múdry si to vedomí, že nehybnosť vytvára plameň. Ked' sa zamilujete chcete ubezpečiť toho druhého, že vo vašom náručí je v bezpečí. Ak chcete zažiť poctivosť, vášeň a starostlivosť, budete musieť veriť. Lebo láska oslobodzuje od všetkých reťazcov povýšenosti, ako náhle bola prirodzene zrodená. Putá pochybností o sebe samej, ktoré ju držia v zajatí nemajú miesto v budúcnosti. Miznú. Je potrebné d'akovať hviezdám, lebo láska svieti na cestu zo svojej vnútornej krásy a vyžaruje neobmedzenú vnútornú krásu v úsmeve. A o koľko viac požehnaným sa môže cítiť človek, než keď objavil pravú lásku? Hoci na internete, ale napriek tomu, skutočnú lásku.“

Darrin Lee

Bola som na jednom nemenovanom internetovom portáli už niekoľko rokov a za tú dobu som zažila všeličo. Nadobudla som dobré aj zlé skúsenosti. Mám veľa nádherných, milých priateľov, ktorých milujem viac než čokoľvek na svete. Ale samozrejme som tiež narazila na niektoré malé dievčatá, ktoré si myslia, že život je hra a že pocity ostatných ľudí sú niečo ako hračka. Mám naozaj nepríjemný zážitok. Vlani v lete, bohužiaľ jedna z mojich dobrých kamarátok prežila to isté. Mladé hlúpe dievča prestieralo, že je mužom. Myslím, že netreba k tomu nič viac dodať. Jediné, čo môžem urobiť, je povedať o tom každému a poradiť, aby sa držali čo najďalej od nej a pokúsiť sa zastaviť túto hru, ktorá sa zakladaná na pocitoch druhých. Je to naozaj nepríjemný zážitok, ktorý nechcem aby niekto iný kedysi musel zažiť.

Maria Lise Jørgensen

Svet medzi štyrmi stenami je za oknom každodenného života. Svet s farbami, ktoré zahladzujú stopy šedosti dní, keď sa snažíš uniknúť zo života, ktorý ťa nenaplnuje. Nenachádzaš sám seba. Ak čakáš na niečo, čo iba má prísť a ako nemý svedok si pamätáš na časy, keď si sa prechádzal s priateľmi po zelenej lúke, keď ťa ohrievali lúče páliaceho slnka alebo štípal mráz na lícach. Keď sa vietor zakvačil do vlasov a nozdrami si pocítil prichádzajúcu jar, keď všetko ožíva. Sediac za nemou obrazovkou, rozprávajúc sa s nemými tvármi prežívaš nevysvetliteľné pocity lásky, priateľstva ľudí, ktorých spoznávaš čoraz viac.

Hodiny ubiehajú, zdá sa ti, akoby minúta nikdy nemala šesťdesiat sekúnd. Oddávaš sa srdcom i dušou tomu nereálnemu svetu, ktorého si sa stal súčasťou. Nazývaš ho realitou, veď vytváraš priateľstvá, vzťahy. Stretávaš nových ľudí so spoločnými záujmami. Prežívaš bolesti, sklamania, snívaš, smeješ sa, plačeš a hádaš sa. Emócie... Dnes už nemusíš prekonávať vzdialenosti, aby si mohol byť na miestach, o ktorých sa predkom iba snívало kedysi.

Priam sa dotýkaš neznámych tvárí, objímaš ich. Pozeráš sa na obrazovku počítača a vidíš ich. Známa vôňa, vôňa poznania. Snívate o krajšom svete, kde ste spojení v láske. Máte svoje drobné boje a ciele. Vytvárate minulosť, prežívate prítomnosť a kým si tam, máte spoločnú budúcnosť. Pamätáte sa na všetko, čo ste spolu prežili. Spomienky sú až príliš reálne vo svete, ktorý sa snažíte oddeliť od skutočnosti, ale srdcom viete, že je to nemožné. Skutočnosť sa od reality oddeliť nedá...

Tvoj život sa zmenil, neznáme tváre ti prirástli k srdcu. Šírite lásku. Slová majú neskutočnú moc. Mnohí vám nerozumejú. Zdá sa im, akoby ťa tento svet nielen odbremeňoval, ale zahaľoval do osídíel svojho magnetizmu a nemôžeš bez neho už existovať.

Si dôslednejší, opatrnejší v osobnom živote, pretože vidíš, čo sa deje vo svete. Si odsudzovaný pre boje ktoré zvádzaš, i keď vieš, že konáš v mene dobra. Imaginárny svet je iba v твоjich snoch a podobá sa rozprávke. Čo môžeš vidieť a prežívať, je ďaleko od rozprávky, od sna. Vidíš už nielen lásku a stretávaš nielen ľudí, ktorí sa dotýkajú tvojho srdca.

Vidíš satana, ktorý sa snaží ľudí dostať na svoju stranu. Mnohokrát padáš a znova vstávaš. Nevzdávaš ten boj, pretože vojnu si ešte nevyhral. Slzy stekajú tichým šepotom po lícach a zanikajú na perách.

Pozeráš sa dookola a vidíš nespravodlivosť. I tu platí, že minca má dve strany. Ľudia vytvárajú nové účty a hrajú sa na niekoho, kým v skutočnosti nie sú. Môžu si to dovoliť. Človek bez obrázku, iba s mocnými slovami, človek vo svete fantázie dokáže hrať. Uvedomuješ si, že sú to slabí ľudia, ktorí sa boja pozrieť do tváre svojho strachu, ktorí nemajú vlastný život. Využívajú slávu, ktorá im nepatrí, zraňujú tých, ktorých nepoznajú. Ďalší veria, pretože potrebujú akési svetlo nádeje. Srdce ti krváca a uvedomuješ si, že ten boj nemôžeš vzdať. Možno nikdy nevyhráš vojnu, ale musíš sa o to pokúsiť. Musíš bojovať o spravodlivosť a pokúsiť sa zmeniť i tento svet, ukázať lásku, ktorá tak chýba. Pretože sú dve cesty, ako šíriť svetlo. Byť sviečkou alebo zrkadlom, ktoré odráža svetlo. Kým ty máš na výber, možno iní už nemajú. Nevzdávaš sa!

---- ... ----

Bolest' nikdy neustúpila. Bilióny fanúšikov sa snažili pokračovať vo svojom živote. Vedeli, že by to chcel aj on. Snažili sa vyhovieť požiadavkám, ktoré kládol na nich svet, rodina, ale nemohli žiadať, aby na neho zabudli, aby nikdy viac nepocítili jeho lásku.

Kamkoľvek išli jeho hlas, pohľad ich sprevádzal.

Nedokázali zabudnúť na jeho úsmev. Vyrýval im temné znamenie v srdci.

Tam, kde ich nik nemohol vidieť, plakali. Každý jeden z nich potreboval byť bližšie k nemu, obkolesiť sa ľuďmi, ktorí ho milovali. Ktorí ho nikdy neprestali milovať.

Jednou z nich, z tých biliónov ľudí, ktorí ho vynášali do výšin a pripisovali mu nadprirodzené vlastnosti, bolo obyčajné dievča d'aleko od miesta jeho posledného odpočinku. Dievča, ktoré na začiatku tej cesty si neuvedomovalo, že by mohla byť jedinou vyvolenou, ktorá sa s ním nikdy nestretla. Volala sa Stephanie Strikeová. Vytvorila si konto na spoločenskom portáli Incognito a začala žiť...

---- ... ----

Neustále sa jej v snoch vracala jeho tvár, úsmev.

Milovala všetko, čo bolo spoločné s ním. Milovala jeho rodinu, deti, pretože boli jeho súčasťou, boli tým, čo stvoril, pochádzali z neho. Nadalej žije v nich. Pretože všetko, čo ich naučil, čo z nich vychoval, bolo z neho, vzniklo z lásky, akou ich ľúbil.

Láska... Na to slovo už celkom zanevrela. Nemohla myslieť na lásku ako na úžasný pocit, ktorému sa kedysi oddala. Pretože láska predstavovala život, ktorý jedného dňa zomrel. On bol láskou pre svet. Jeho oči sa však už viackrát nemohli otvoriť a jeho úsmev, jeho posledný sladký úsmev zanikol v sekunde spolu s ním.

Túžila zomrieť, zatvoriť oči a oddať sa večnému spánku, aby ho mohla raz stretnúť. Aby mohla zacítiť jeho vôňu, uvidieť úsmev a počuť jeho zvonivý smiech.

Bolesť bola ohlušujúca. Drala sa na povrch bytia.

Až teraz si uvedomila, ako veľmi milovala človeka, ktorého nikdy nestretla a navždy ho stratila. Láska, ktorá bola výnimočná už pri samotnom zrode, sa stala nakoniec

trápením, neutíchajúcou bolesťou, ktorá sa vodrala do srdca a zmenila krásny život z rozprávky na krutú realitu. Realitu, v ktorej chýbala láska, v ktorej chýbal on. Aká forma vyššieho bytia ukradla lásku svetu? Ako mohla byť taká neústupčivá, taká krutá, že ho dokázala zobrať? Prečo sklamala toľkých ľudí, nevypočula ich prosby? Ved' túžili byť, iba súčasťou toho krásneho snenia, z ktorého sa nikdy nechceli prebudiť. Chceli byť súčasťou jeho života. Časť z neho. Nie iba na krátku chvíľu, ale na celý život. Ten však už zanikol... „Je tu voľné?“ - spýtal sa ktosi.

Vo sne otočila sa za hlasom srdca a uvidela ho. Mal na sebe tmavé slnečné okuliare, čierne nohavice, modro bielu pásikavú košeľu, čierny klobúk na hlave a čierny kabát pripomínajúci a voňajúci po koži. Vlasy mu v kučerách splývali pod ramená. Tie krásne tvarované prsty by spoznala aj so zatvorenými očami. Obdivovala ich na nespočetných fotografiách, videách o ňom. Priam cítila ich nežné pohladenia. Predtým ako odišiel. Ako odišiel navždy...

Posunul si okuliare na špičku nosa a pod nimi sa objavili nádherné tmavohnedé oči, v ktorých poskakovali iskričky. Krásne tvarované ústa, ku ktorým patril nemeniteľný anjelský úsmev. Detský smiech...

Sadol si vedľa nej. Nemohla od neho odtrhnúť zrak. Tak to bolo vždy, kým nemusel navždy odísť...

Dotkol sa nežne jej ruky a zacítila teplo lásky, ktorá z neho vychádzala. Srdce jej zaliala znova láska, ktorá ju doteraz živila. Ruka sa v jeho ruke roztriasla, srdce bilo opreteký s časom, ktorý v tej sekunde znova začal plynúť skutočným tempom. Čas, ktorý sa prednedávnom zastavil v mŕtvom tichu, ktoré nastalo keď odchádzal a opúšťal ich, rodinu, fanúšikov prvý ale poslednýkrát...

Pohladil ju prstom po ruke. Uvedomila si, že nie je sama a môže byť naďalej šťastná. Tak Boh ho nevzal naveky, ako si mysleli. Vrátil im ho. Láska bola neoblomná, nekonečná a zdolávala všetky prekážky. Bola čistá, nevinná. Bola večná. Dokázala čeliť i smrti...

Pozeral jej do očí, akoby chcel čosi povedať.

Ticho. Prečo je tak neuveriteľne ticho? Nepočula už ani motor lietadla, v ktorom sa nachádzala. Očami prebehla po jeho vnútrajšku. Okolo boli rozprávajúci sa pasažieri, ale nevnímala ani jedno ich slovo. Rozruch z jeho prítomnosti tento krát nenastal. Pozrela sa znova na neho. Usmieval sa a vpíjal sa jej do očí.

„Zomrel som.“ - vyslovil potichu, akoby nechcel, aby to počul aj ktosi iný.

Ten krásny nenapodobiteľný hlas... Tie bolestivé slová...

„Peter...“ - vyslovila s láskou.

A potom... potom sa rozplynul. Znova začula hukot motora lietadla a vravu pasažierov. V očiach ju pálili slzy a znova bola neuveriteľne sama. Ešte cítila jeho vôňu, keď sa prebúdzala. Už ho ale nevidela. Myslela na jeho nadpozemsky krásne oči a pery, ktorých sa túžila dotknúť svojimi. Cítila lásku z jeho pohľadu, z jeho bytia. Pod jeho úsmevom sa roztápala, jeho dotyk ju ešte vždy hrial na ruke.

Umrel! Opakovala si v duchu. A s ním umrela aj láska, ktorú doniesol svetu.

Silou vôle sa snažila zadržať slzy. Kvôli nemu nesmela plakať. Trápilo ho, keď videl slzy v očiach svojich fanúšikov, blízkych. Ak by žil, povedal by:

„Musíš sa smiať!“

Ale ako sa mohla usmievať, keď jej srdce zožierala bolesť? Keď sa cítila byť opustená, nemohla sa smiať.

Smiech zomrel na tvárach ľudí v deň, keď Peter poslednýkrát zatvoril oči. Hodiny ubiehali a ona si znova pripomínala minulosť, neschopná zaspať. Miesto, kde sa ocitla, jej nepatrilo. Život, ktorý žila bol zrazu prázdny. Prednedávnom mohla snívať, mohla byť šťastná. Bála sa svojich pocitov. Bála sa toho, akú nepripravenú ju zastihla jeho smrť. Nikdy ho nepoznala, nikdy ho nestretla, ale predsa sa cítila byť k nemu byť tak blízko. V tej chvíli si uvedomila, že život, ktorý si myslela, že ju naplňuje, ju nenapľňoval. Túžila zanechať stopu v dejinách, urobiť niečo viac pre jeho pamiatku. Preto, ak by žil, aby bol na ňu hrdý. Budúcnosť bola napísaná vo veľkej knihe, ktorú nemohla čítať, ale bola vd'ačná, že ju svojimi piesňami zmenil.

Všetko od počiatkov jej života smerovalo k tomu, aby ho raz stretla. V tú noc o tom ešte netušila. Nevedela, že bolo príliš neskoro začínať lásku, na ktorú tak dlho obaja čakali, že sa ukázalo, bolo príliš neskoro v nej pokračovať. Osud to zariadil inak. Božie cesty boli nevyspytateľné, ale nikdy by si nepomyslela, že bolesť ktorú teraz cíti, jedného dňa môže byť omnoho väčšia. Teraz nenávidela život, Boha, ľudí ktorý ho zabili. Chcela zomrieť, aby mohla byť s ním. Ale nemohla. On by to tak nechcel... Bol by radšej umrel, než by mal vidieť kohokoľvek mŕtveho kvôli nemu. Ale ved' on umrel! Chcelo sa jej kričať. Nemohla. Nebola sama. Vo vedľajšej izbe spal jej snúbenec. Bola mu vďačná, že sa na ňu nepozera ako na blázna, keď plače bez príčiny. Otočila sa v posteli. Vedľa nej nik neležal. Akoby to miesto bolo rezervované pre niekoho, ktorého tak čakala. Jemu už však nebolo dovolené prísť... Pozrela do zrkadla oproti postele a zazrela vlastný obraz. Rozvidnievalo sa. V tom pohľade bolo vidieť trápenie a bolesť fanúšika. Bolo to na nevydržanie. Peter Langhton umrel.

Hudbou, hlasom, tancom, proste tým kým bol, oslovoval ľudí po celom svete. Celý život sa snažil pomôcť každému, kto to potreboval. Mnoho trpel. Mal slávu, ale cítil sa byť celý život opusteným, sám. Nebol Bohom a nebol ani anjelom, ale bol by hodný toho postavenia. Nie, nebol ani bez chýb, lebo bol človekom ako každý jeden z nás. Ale i tie drobné chyby ktoré mal, boli také krásne vznešené. Miloval a všetky ľudské problémy i problémy sveta si príliš pripúšťal, akoby od začiatku vedel, že sa preto narodil aby vyliečil tento skazený svet. Pokúsil sa splniť svoje poslanie, pre ktoré bol zoslaný na zem ako najlepšie vedel. Dúfal, že odkaz ktorý musí zanechať ako dedičstvo, bude vypočutý. Jedného dňa zachráni svet. Podarilo sa mu to, ale nemohol to už vidieť. Nemohol zdieľať krásu, šťastie, ktoré odovzdal. Nemohol vedieť, že spomienka pretrvá v ľudských dušiach ako čosi nemenné, akoby nikdy nebol odišiel. Narodil sa ako človek, ale stala sa z neho legenda. Keby mohol vidieť to svetlo v očiach fanúšikov, ak by cítil tú lásku, ktorú šíria ako jeho posolstvo, bol by na nich hrdý.

Ak by sa teraz zobudil... Bože, ako v to dúfala do poslednej chvíľky! Bol by najšťastnejším mužom na svete, pretože sa jeho sen po toľkých rokoch premenil na skutočnosť. Jeho odkaz bol odovzdaný, prosby vyslyšané. Ľudia po celom svete plakali za jeho snom, za ním samotným, za jeho hlasom, ktorým teraz obšťastňuje toho najvyššieho. Asi ho veľmi potreboval, pretože by ho inak nebol povolal k sebe. Prečo to bolo potrebné? Na otázku nikdy nemohli poznať odpoveď. Jednoducho to bol život. Neúprosný, klamlivý život. Žiadny dobrý čin sa nezaobišiel bez dane, ktorú musel zaplatiť. Prečo si mysleli, že tento krát to bude inak? Keď prišla domov z práce, počúvala jeho hlas, ktorý sa jej dral do srdca. Mohla popustiť znova a znova hrubú uzdu svojej bolesti. Hodila sa na posteľ. Oblapili ju spomienky na jeho život. Nechcela ich vymazať z pamäti, i keď veľmi boleli. Chcela sa na neho navždy pamätať. Vedela, že nemôže na neho vždy myslieť, ale vedela, že raz spomienka vybledne. Zdesila sa. Nechcela, aby sa to stalo.

Nemohla si predstaviť, že bolesť jedného dňa ustúpi. To by sa už necítila byť k nemu tak blízko. Spomienky však prichádzali za dňa i za večera, keď nemohla spať. Už vedela, čo asi prežíval kvôli nespavosti. Chápala ho. Bola to neznesiteľná bolesť, trápenie, ktorým sa umárala. Cez deň nemohla nepočúvať jeho hlas, hoci ho mohla počuť už iba cez jeho piesne. A cez noc nemohla zatvoriť oči, pretože ho všade videla.

---- ... ----

Na tisíce kilometrov vzdialenom mieste deti pozerali domáce kino. Videli tvár otca, jeho pohyby, úsmev, počúvali jeho hlas, keď deti boli ešte príliš malé, aby vedeli, kto bol naozaj ich otec. Po prvých kockách filmu sa im oči zaliali slzami. Nedokázali zastaviť ten vodopád. Plakala celá rodina. Nemohli uveriť, že Peter je mŕtvy. Chcel toho ešte tak veľa dokázať. Túžil odovzdať odkaz. Mal skvelé plány.

Bol z mála ľudí, ktorý by dokázal urobiť zmenu v myšliach ľudí. Všetko sa však skončilo. Nádej zanikla. Bolo to najhoršie obdobie, aké mohla prežívať matka, otec, deti, súrodenci, príbuzný. Kathy nosila jeho šaty nedovoliac ich vyprať nikomu. Malý Peter sa neustále pýtal, kedy príde domov ocko. Justine nehovoril nič. Bol ticho, uzavretý vo svete svojich myšlienok, vo svete spomienok na najúžasnejšieho otca, muža, ktorému sa túžil podobáť. Bolo to neznesiteľné, sklľučujúce.

---- ... ----

Ráno, keď zazvonil telefón a kamarátka jej zvestovala smutnú správu, jej svet zanikol. Myslela si, že je to iba žart. Nebol. I po týždňoch ho musela oplakávať. Túžila byť so svojou bolesťou sama. Nie, nedovolí nikomu, aby jej utrel slzy. Pretože by to bolo i tak zbytočné. Jedine Peter by to dokázal. Bože, prečo sa cíti byť taká opustená? Udierala do postele silno ako len vládala, až jej nakoniec ruka klesla na posteľ. Pohládila paplón.

Nemohla sa takto správať. Predsa nepoznala ho osobne, tak odkiaľ sa vzala tá ozrutná bolesť?!

Slzy sa jej rinuli po tvári, očami hľadala Petrovu tvár, ale nemohla ho vidieť. Prečo odišiel? Rovnaké pocity, myšlienky, zdesenie a strach, ktorý cítili fanúšikovia. Nedokázala si to vysvetliť. Nedokázala si vysvetliť, prečo sa cíti byť zrazu tak sama. Akoby stratila časť svojho ja.

Peter zvládol všetko, iba so smrťou sa nedokázal dohodnúť, popasovať. Ten boj prehral, i keď predtým všetky boje vyhrával. Smrť. Biela kostra v čiernom. S vidlicou v ruke. Nie, nie, nie! Taká si nemohla prísť pre neho! Bol to anjel. Anjel v bielom. S glóriou nad hlavou. Áno, iba ten si mohol prísť pre neho. Spravil i z Petra anjela večnosti?

Daj mi prosím iba jedno znamenie, že si tu. Prosím... Prosila sa mu, ale jej prosba nebola vypočutá. Rovnako ako prosby ostatných fanúšikov vo svete. Nič divné sa neudialo, čo by ju utvrdilo v domnení, že Peter je vedľa nej. A predsa cítila jeho vôňu.

Jeho ruky, akoby ju hladkali po vlasoch. Akoby sa jej bol práve dotkol pier. Nie! Odhodila paplón a myslela si, že sa zblázni. Jednoducho tú bolesť bolo nemožné uniesť. Každá minúta trvala dlhé hodiny a nemohla sa dokázať oslobodiť od myšlienok, ktoré ju neustále vracali k Petrovi.

Tak veľmi to bolelo. Nikdy to neprestane bolieť. Nikdy! Bolo to hlboké vypálené znamenie, ryha, ktorú nezastrie nikdy čas. Bola to bolesť, s ktorou sa musela naučiť žiť, i keď si myslela, že sa jej to nikdy nepodarí. Stratila ho. Stratila nádej ho stretnúť raz. Už nikdy nebude môcť vidieť jeho úsmev, počuť jeho smiech. Už nikdy nebude môcť vidieť jeho krásne oči. Akokoľvek sa snažila zazrieť jeho obraz, nemohla. Nikdy jej nepovie, že ju ľúbi, nikdy ju neobjíme.

„Neprežijem to...“ - zašepkala do izby.

Keď cítila, akoby padala do tekutého piesku, ktorý sa akoby uzatváral nad ňou. Nechcela proti tomu bojovať. Túžila sa mu poddať, aby čím skôr bola s Petrom.

Ale čosi ju ťahalo nahor a nedovolilo jej celkom sa zaboriť do nádeje, ktorú predstavovala pre ňu smrť.

„Prežiješ! Musíš! Peter by to tak chcel.“

Peter... Už ho niet.

Bolesť neustupovala. Pozerala sa zasnenými studenými kalnými očami na plafón a premýšľala nad životom, ktorý zradil.

Keby iba odišiel, keby iba klamal, pretože sa túžil stratiť na chvíľu pred ľuďmi, keby iba potreboval kamsi utiecť, aby sa nemusel nikomu pozrieť do očí a povedať pravdu, keby spôsobil bolesť iba kvôli tomu, aby ochránil rodinu a po nejakom čase by sa znova objavil, vedela, že by mu každý bez rozmýšľania odpustil. Pochopili by ho rovnako ako deti, ktorým by odchodom tak isto ublížil.

Tešili by sa že žije, že sa ho môžu dotýkať, počuť jeho hlas, pozerat' sa do jeho nádherných očí. Ale vedela, že to nie je klam. Nastal koniec za zlomok sekundy. Peter sa už nikdy nevráti.

Umrel! Počujete? Umrel! Chcelo sa jej kričať, ale bolo to zbytočné. Vedel o tom celý svet. A celý svet ho oplakával.

Povedal, že ich nikdy neopustí..., a predsa odišiel.

Nemohla neplakať. Z jej vzlykov vznikol ston, až sa nakoniec prestala celkom ovládať. Srdce jej išlo roztrhnúť. Hrča, ktorá sa jej vytvorila v hrdle tým dňom, keď zistila, že ho už viac neuvidí, sa rozrástla do obrovských rozmerov, takmer nedostávala vzduch.

Udusiť sa... Áno! A potom byť s Petrom... Tak mnoho ľudí ho milovalo. V mnohých srdciach zanechal trápenie. Lásku, ktorú dával počas života sa nepodarilo vymazať ani smrti. Vďaka nemu boli ľudia lepšími. Zachránil ľudí. Zachránil svet. Iba ho opustil...

Peter... Šepkala do tichej izby, až zaspala nepokojným spánkom.

Nepočul jej volanie.

---- ... ----

Túžil s rodinou zostať naveky, ale nebolo mu to dovolené. Keď cítil, ako ho premáha spánok, posledná myšlienka patrila im. Tak veľmi ich miloval... Cenil si každý druh lásky, ochraňoval ju ako najlepšie vedel, ako len mohol.

Vedel, že ich videl naposledy. Nie, nikdy sa netúžil zabiť, i keď býval v hroznom citovom rozpoložení, predsa vždy uvidel na konci to nádherné svetlo a pocítil silnú túžbu postaviť sa na nohy a pokračovať v načatom. Jeho život mal zmysel. Narodil sa kvôli tomu, aby pomáhal ľuďom, aby pomáhal Zemi vyzdravieť. Musel to robiť, diktovala mu to krv, ktorá ho poháňala vpred, láska, ktorú celý život pociťoval k zemi, k ľuďom. Bol by položil i život za dobro, ak by tým zachránil, na čom mu najviac záležalo. Ale predsa. Vždy bol obklopený ľuďmi a napriek tomu bol najosamelejším mužom planéty. Počas celého života bolo okolo neho rušno. Stretával sa so známymi i menej známymi ľuďmi, ale ťažko uzatváral priateľstvá. Skutočných priateľov mal iba veľmi málo. O to viac si ich cenil. Nikdy by nikomu nedovolil, aby mu zasiahol do súkromia, pretože znamenalo by to stratiť ho. Odkedy sa začala jeho kariéra sa nepamätá, že by mal súkromie, po ktorom tak veľmi túžil.

Celý život bol ovplyvnený inými ľuďmi a názormi vonkajšieho sveta. Vedel, že by si ich nemal pripúšťať k srdcu, ale jeho srdce prahlo po spravodlivosti, po pokojnom normálnom živote, ktorý nikdy nemal. Tak veľmi túžil byť milovaný. I keď bol obdivovaný fanúšikmi, v skutočnosti iba málo krát cítil, že ktosi ho má skutočne rád pre toho obyčajného Petra, ktorý sa v ňom vždy skrýval, i keď sa ho mnohí snažili zabiť. Nikomu to nemienil dovoliť. Bojoval o svoj sen, bojoval o to, čo ho vyživovalo.

Deti boli jeho láskou, živlom, energiou, životom. Nikdy by ich neopustil. Báľ sa, že raz odídu, ako odišli už mnohí. A predsa on bol ten, ktorý ich opustil.

Keď znova uvidel svetlo na konci, tentoraz tunela, pochopil. Nikdy viac ich už neuvidí. Nikdy sa ich nebude môcť dotknúť, pohladit' ich, pobožkať. Nikdy viac im nebude môcť povedať, ako veľmi ich miluje a čo pre neho znamenajú. Bol by plakal, pretože tá bolesť, ten žiaľ, mu trhali hrud', ale cítil, že ktosi pri ňom stojí a držia ho neviditeľné ruky.

Bol to Boh, stvoriteľ všetkého, bola to sama láska. Nič mu nevyčítala. Nepozerala na neho ako na vydedenca, keď sa mu pred očami odvíjal film života. Všetko čo robil bolo správne, pretože to vždy smerovalo k jedinému cieľu - k láske. I keď schybil, snažil sa napraviť chyby, o to viac zo seba dával iným, ktorí si to možno ani nezaslúžili. Ale to nebolo podstatné. Za lásku dostával bolesť a trápenie ho počas života nikdy neopustilo. Teraz však mohol povedať, že sa oplatilo trpieť. Slzy, ktoré vyronil, zachránili svet. Bolesť, ktorá sa mu vdrala každou minútou do srdca, bola vykúpením pre ľudí, ktorí schybili a obrátili sa dobru k chrbtom. Nakoniec predsa len láska zvíťazila. Vedel to za života, ale tento krát tomu všetkému už aj rozumel. Celé to bolo ako skladačka, ako puzzle, s ktorým sa hrávali jeho deti a on zatúžil byť súčasťou toho všetkého, prežívať tú radosť, to šťastie o ktoré sa sám pričinil.

„Bože, deti!“ - pomyslel si - „Čo bude s nimi?“

Zanechal za sebou toho toľko a keby mohol, vrátil by sa.

Konal by inak než konal? Možno áno. Snažil by sa napraviť chyby, ktoré vykonal. Už by vedel, že trápenie je súčasťou života, že nakoniec ono bude, čo ho vykúpi. Tentokrát by sa dokázal nad bolesť povzniesť.

Pohľad mu spočinul na čomsi dole pred sebou.

„Oh, Bože, matka!“

Skláňala sa nad jeho telom a jej myšlienky doliehali k nemu, do jeho bytia ako vypálené znamenie. Túžil ich umlčať, pretože drali jeho srdce, akoby ho zvierali v obrovských silných rukách.

„Synček, urob aspoň malinký pohyb!“ - prosila ho, a on jej nemohol vyhovieť.

Urputne bojoval s končatinami, ale boli neobyčajne studené. Akoby mu nepatrili... Pozrel sa na ruky. Boli žeravé. Vyžarovalo z nich svetlo. Nádherné svetlo.

Svetlo lásky.

Som mŕtvy... Uvedomil si to vo chvíli, keď k nemu ešte vždy doliehali hlasy, keď jeho syn vbehol do izby.

„Oci!“ - Justin sa vohnal do izby. Nohy sa mu zaborili do zeme.

„Nie!“ - vykrikol.

Pozrel sa na neho.

„Oh, Justin... Nie... Ty nie!“ - nedokázal však vyrieť ani jedno slovo, ani jednu myšlienku.

Nemohol už nič urobiť. Ak by mal oči, plakali by. Prosil by Boha, aby sa mohol vrátiť aspoň na chvíľku, aby mohol pripraviť ľudí ktorých miloval na to, na čo sa pripraviť nikdy nedá. Na smrť.

„Je mŕtvy.“ - povedal ktorýsi lekár a Peter sa k nemu zadivene obrátil.

Sám tomu nemohol uveriť. Prišlo to tak náhle. Áno, bol mŕtvy, ale bolo to iba jeho telo.

„Ja predsa žijem!“ - kričal, no znova nepočul svoj hlas, ako keď naposledy vyslovil meno svojej matky.

„Čo sa to vlastne stalo?“ - premýšľal...

„Zavolajte tiesňovú linku!“ - kričal ošetrovateľ z Petrovej izby.

Bolo poobedie. Pribehli dvaja muži, osobní strážcovia. Keď zbadali Petra, roztriasli sa im nohy.

„Volajte už, pre Krista, volajte!“ - zakričal na nich ošetrovateľ bez toho, aby sa obzrel.

Jeden z nich vytočil číslo záchrannej služby.

„Potrebujem sanitku čo najrýchlejšie.“

Hlas na druhej linke potreboval informácie. Muž mu ich poskytol. Peter bol v bezvedomí, takmer nedýchal.

Nik nevedel, čo sa stalo.

„Už počujem sanitku, počujem sanitku...“ - jachtal muž do telefónu a potom zložil.

Nie, nie, ešte predtým... Muselo sa čosi stať, kvôli čomu..., a potom to zistil. Ošetrovateľ...

„Prosím vás, pán ošetrovateľ, nerobte mi to! Potrebujem spať. Nechápete, že som na smrť unavený? Nevydržím to. Nevydržím ten tlak. Horí mi celé telo. Prosím!“ - prosil ošetrovateľa už so slzami v očiach.

Cítil sa byť v bezútešnej situácii, keď jeho telo priam žiadalo čosi, aby sa dokázal zahaliť ľahučkým upokojujúcim spánkom, aby sa večer čerstvý prebudil a mohol pokračovať znova tam, kde prestal. Aby mohol byť znova šťastným, aby sa mohol usmievať a prestal cítiť tú neústupčivú bolesť vo svojom tele. Tak veľmi po tom túžil...

Ošetrovateľ mu odhrnul pyžamové nohavice a pichol mu džús na uspávanie. Nezabrali osvedčené lieky, ani tie, ktoré si Peter dal v domnení, že ak zvýši dávku, iste zaspí a nebude ho musieť volať. Nestalo sa tak. Vedel, že ošetrovateľ nesúhlasí s jeho prosbou, ale bol platený za to, aby sa staral o neho. Aby svoj odkaz, jedného dňa ešte poslednýkrát mohol odovzdať fanúšikom, svetu. Ten čas sa blížil...

Áno, čas práve nastal. Peter si uvedomil v tom pre neho cudzom tele, ale predsa akoby našiel svoj domov. Bola to posledná sekunda. Snád' to pochopili. Snád' počuli bez uší a videli bez očí. Dúfal v to. Muselo sa mu to predsa podariť!

Znova sa preniesol do minulosti. Minulosť? Alebo, že by to bola prítomnosť? Všetko prežíval tak intenzívne, akoby sa to udialo práve teraz, akoby nebol už iba pozorovateľom, akoby sa preniesol v čase.

Tie koncerty by ho zabili. Nebol už najmladším.

Vo svojom vnútri to kdesi vždy vedel, ale bojoval ako vždy, keď sa stretol s prekážkou na ceste, po ktorej sa rozhodol kráčať.

Ošetrovateľ mu skontroloval tep a usúdil, že je všetko v poriadku. Peter zatvoril oči. Cítil, ako mu oťažievajú viečka.

„Konečne budem spať.“ - pomyslel si.

Pomaly, akoby sa iba knísal v rytme blikajúcich sviečok, ktoré videl kdesi v diaľke, sa oddával spánku, ktorý ho mal vyliečiť. Polo bdelo sa ešte usmial.

„Milujem vás všetkých! Tak veľmi vás milujem!“ - vyslovil v sebe bez slov mysliac na celý svet a potom zaspal.

Ošetrovateľ odišiel.

A potom... Potom sa čas navždy zastavil. Už nebol podstatný, nebol potrebný. Nezáležalo na tom. Záležalo iba na tom, čo v živote vykonal. Ako hlásal dobro a lásku. Veru, robil to dobre, i keď si to možno počas života neuvedomoval. Lepšie to nemohol robiť.

Bolo to také rýchle, nečakané. Nič ho nebolelo. Iba zaspal. Tíško a už sa viac nezobudil. Tak, ako si to vždy želal... V prvej chvíli sa spytoval, prečo práve on?

No pochopil, že nedostane odpoveď. Ešte nie.

Potrvá to určitý čas, kým si všetko uvedomí, kým sa stane neoddeliteľnou súčasťou večnosti. Ten pocit by ho uspokojoval, ak by nezanechal blízkych. Prečo nemohli prežívať jeho šťastie, lásku, ktorá ho naplňala? Alebo..., alebo prečo nemohol zdieľať s nimi tú bolesť?

„Čo som to vykonal, že si mi ich zobral?“ - pozrel sa výčitkami na niekoho, kto tam bol s ním.

Nemohol ho vidieť, pretože bol neviditeľný. Mohol cítiť iba jeho nekonečnosť, jeho večnosť a lásku.

Tanec... Predzvest' svojich slov, ktorým nemohol rozumieť. Pretože vtedy, v tej chvíli, čas ešte mal cenu...

„Bože, som ti na celý život zaviazaný za to, že si mi dal deti. Čokoľvek budeš chcieť, spravím to, len mi tú čistú lásku nikdy nezober, prosím!“ - modlil sa v duchu v jeden obyčajný deň, keď pozoroval svoje deti pri hraní.

„Predsa som ich stratil!“ - nechápal, aké má s ním Boh plány.

Túžil ich znova zovrieť v náručí, pošepkať, že je všetko v poriadku.

„Nech neplačú, prosím, nech neplačú!“ - opakoval si v duchu, keď videl slzy, ako rodine zmáčajú zronené tváre.

Musia byť šťastní. Oni si to zaslúžia! Deti...

Kathy a malý Peter to ešte nevedia... Prečo musia trpieť jeho deti? Nikdy by im nespôsobil vedome bolesť. Vždy ich ochraňoval. A teraz... Bolo to proti jeho vôli. Mohol iba čakať vo večnosti času...

Znova počul Justinov hlas:

„Ocko by to nechcel.“ - aký je jeho syn múdry.

A ako náhle vyrástol.

„Počúvnite ho, prosím!“

„Oh, zlatko!“ - stará mama načiahla za ním ruku a nespelo sa dotkla jeho ramena.

Mykol sa, ale hneď sa na ňu pozrel tvárou zmáčanou slzami. Objala ho a spoločne plakali za človekom, ktorého najviac zo všetkého na svete milovali.

A Peter túžil plakať s nimi... Jeho matka...

„Prežijeme to! Musíme! To by si Peter žela.“ - ako dobre ho poznala rodina.

Tá, na ktorej mu vždy najviac záležalo. Matka musela prežiť syna... Bolo to nespravodlivé. Nie, že by ju chcel prežiť, ale predsa... Vyčítal to z jej myšlienok.

„Prosím?“ - zamyslel sa.

Myšlienky... Počuje ich. Precit'uje bolesť. Iba..., neplače. To nemôže...

Všetko sa prenieslo do akejsi dúhy. Nikdy v živote takú nevidel. Bola to vznešená krása, samo nebo. Láska, motýle, kvety..., nevinnosť, ktorú vždy obdivoval. Uvidel ich. Načiahol za nimi ruky, ale nemohli ho vidieť, iba vnímať pocitmi, ktoré kvôli bolesti boli tento krát otupené.

„Moji fanúšikovia!“ - vyslovil.

Znova nepočul svoj hlas. A potom ich zrazu nevidel. Prechádzal sa po tom nádhernom mieste a myslel na domov, ktorý si vysníval. Tento bol krajší. Človek si nedokáže predstaviť takú nádheru. Nemôže o nej ani len snívať. Bolo to krásne. Nadpozemské.

A potom znova začul myšlienky kohosi...

„Nenávidím ťa za to, že si ma dokázal opustiť!“

Pozrel sa za hlasom a vynoril sa mu obraz ženy, jeho fanúšika.

„Oh, nehovor tak, prosím...“

Bolelo to. Akokoľvek sa snažil, nemohol sa jej dotknúť.

Nebola pripravená ho uvidieť zmyslami a on si tak veľmi želal, aby prestala plakať. Tak veľmi si želal utešiť ju, vyniesť z agónie, do ktorej sa dostala, zovrieť ju v náručí. Miloval svojich fanúšikov... Nemohol však nič robiť, iba nemo na ňu pozeráť a prežívať jej bolesť, ktorá ho akoby druhýkrát zabíjala. To cíti celý svet...

„Daj mi prosím, iba jedno znamenie, že si tu. Prosím...“

„Zomrel som, ale som tu...“ - hladil ju po tvári, ale pre ňu to nič neznamenal.

Naraz sa na neho pozrela. Usmial sa na ňu. Zahrialo ho pri srdci, pretože na nepatrnú chvíľu pocítil, že je pri nej. Ale ako tento pocit náhle prišiel, tak rýchlo sa aj rozplynul. A potom už necítil nič...

---- ... ----

Ak by mohla, pretočila by ručičky času. Nebolo to v jej moci. Bez Petra bol život tmavším. Čo ak neexistuje druhá strana? Čo ak smrťou sa naozaj všetko skončí a nie začína, ako ju od malička viedli k tomu rodičia?

Nemohla na to ani pomyslieť. Odsudzovala tú myšlienku, že Peter by už nebol navždy. Že výdychom by sa skončila jeho púť. Je možné, že odkaz ktorý zanechal sú iba spomienky, ktoré sú večné kým sa má na ne kto pamätať? Je možné, že iba spomienky prežívajú, že tie sú skutočným druhým brehom, oným svetom? Nie!

Nechcela na to myslieť. Peter žije. A nie iba v jej spomienkach. Žije v piesňach, v ľudoch.

Nemohla robiť nič iné, iba sa oddávať tej neutíchajúcej bolesti. Peter by konal inak. Znova by sa postavil a pomohol by tým, ktorí zostali, pretrpieť bolesť. Bol silný, ona však nebola. Príliš to bolelo. Nemohla byť bližšie k nemu ako v tejto chvíli, pretože nikdy k nemu nestála tak blízko. A predsa, on bol tak ďaleko...

Pochybnosti ju zachvátili, ale nebola schopná čokoľvek zmeniť. I tak by to bolo beznádejné. Peter... Jej láska, ikona, svetlo, ktoré jej ukazovalo ako žiť. Umrela spolu s ním. Už nikdy nebude môcť byť tou Stephanie, ktorou bola.

„Bože, prečo sme ho stratili?“ - pozrela sa von cez okno, ako to robila už mnohokrát, tento krát však myslela na to, čo túžil ešte urobiť.

Jeho nadchádzajúce koncerty sa nikdy nemohli uskutočniť. A tak svedomite na nich pracoval! Bol ako anjel. Túžila byť s ním, spievať s ním, tancovať s ním. Túžila byť svedkom toho všetkého a znenazdajky sa ním aj stala. Precit'ovala všetko až príliš reálne. Tesne pred koncom musel odísť! Nemohol zostať... Už bolo neskoro...

Chytila sa za ústa, pretože tie ju znova prezradili.

Vzlykot zachytili jej ruky a oči sa pozerali do neznáma, do tej čierňavy tam vonku, kde zastal čas. V odraze skla uvidela jeho tvár. Srdce sa jej rozbúchalo a prudko otočila hlavou.

„Peter, prečo?“ - zavzlykala.

---- ... ----

Nuž, možno si toho zobral na seba až priveľa. Etapy ktorými prechádzal, uznania, ktoré dostával boli ničím, keď nevidel úsmevy na tvárach šťastných ľudí. Ale i tak. Musel vedieť, že to bolo už tak dávno. Vždy si bral k srdcu všetky bolesti sveta. Vždy mu záležalo na tom, čo si myslia o ňom ľudia, ktorí ho nepoznajú. Ľudia tam vonku, tí ktorí mohli žiť normálnym životom. Závidel im, a preto mu záležalo na tom, čo o ňom hovoria, napíšu? Možno, i keď to tak nikdy nepocíťoval. Lieky, ktoré mali odohnať nespavosť alebo démonov ktorí ho navštevovali, panický strach, úzkosť, depresie a bolesť, zanechali na ňom stopy. Nikdy sa ich nedokázal úplne zbaviť. Najprv bol jeden, potom sa počas rokov pridali ďalšie, až už z tej neútešnej situácie nemohol vyviaznúť bez ujmy. A potom..., potom súhlasil s posledným turné. Pripravoval sa naň svedomito, pretože túžil ukázať fanúšikom, že je ešte vždy tým starým Petrom, ktorého si pamätajú. Vedel, že mu budú chýbať deti, pretože nebude môcť s nimi byť toľko času čo doteraz.

Bol s nimi vždy keď mohol, snažil sa ich ochraňovať od vonkajšieho sveta. A teraz? Teraz jeho plány vyšli nazmar. Nezvládol to. Jednoducho boj so sebou prehral. A tak veľmi túžil vyhrať...

„Čo bolo najlepšie, čo ho v živote stretlo?“ - spýtal sa ho akýsi hlas.

Rozmýšľal. Vždy sa v jeho živote udialo čosi výnimočné, čo pokladal za najlepšiu vec, ktorú v danej chvíli prežil. Bola to éra, keď koncertoval, prvý úspech, kariéra, dosky. Vlastne miloval všetky svoje piesne, pretože vychádzali z jeho presvedčenia, z hĺbky duše. Vždy sa nimi pokúsil poukázať na dôležité veci v živote. Nie v poslednom rade to bola jeho rodina, deti. Odkedy sa narodili, predstavovali pre neho svet. Myslel si, že je to posledný zázrak, ktorý sa s ním udial. Nebol. Bol Bohom požehnaným. Cítil lásku v každom nádychu. Bola najkrajším pocitom v jeho živote. Konečne mohol začať normálny život so svojou rodinou po koncertoch. Mohol... Ale nezačal.

Áno, láska bola najkrajším darom v jeho živote. Či to už bola láska k deťom, ľuďom, Zemi, zvieratám, alebo láska k žene, bol to najúžasnejší pocit, ktorý by nikdy nemenil.

Uvidel ju cez šedé mračno, akoby v odraze skla ale potom sa zahalila do tmy. Kto bola tá žena?

Keď si spomenul na svoje deti, nejakým zvláštnym spôsobom hneď akoby bol v inej dimenzii sa preniesol k nim a mohol ich vidieť. V inej dimenzii?

Aká to hlúposť! Pravdaže sa nachádzal inde, pociťoval svoje telo, ale akosi inak, akoby to bola iba zmes atómov, čiastočiek svetla, z ktorého sa skladal. Odbremeňovalo ho to istým spôsobom, ale predsa mu to zabráňovalo v najjednoduchších činnostiach, ktoré doteraz vykonával s ľahkosťou. Nikdy viac nemohol pohľadiť svoje deti, prihovoriť sa im...

Kathy mu vypisovala počas dňa i cez noci dlhé listy. Čítal ich spoza jej chrbta. Písala o láske k najúžasnejšiemu otcov na svete a o tom, ako ho obdivovala, ako sa na neho chcela od malička podobať.

Chcela pokračovať v otcových šľapajach, ale doteraz si neuvedomovala, akým hrdinom, akou známou osobnosťou bol. Natiahol za ňou ruky, ale nepocítil jej vlásky. Nemohol. Bol inde a ona nemohla vedieť, že existuje v úplne inej forme, ešte i pre neho v takom neznámom, ale nádhernom prostredí. Zrazu sa otočila, akoby čosi pocítila a jemu poskočilo srdce, ktoré nemal, nádejou. Tentoraz na tom mieste plápolalo svetlo. Bola to jeho čistá duša. A potom sa znova ponorila do spomienok a oplakávala ho. Peter plakal s ňou.

Justin odmietol o ňom s kýmkoľvek hovoriť. Uzavrel sa sám do seba, akoby neexistovalo nič iné a nikto iný. Nemohol hovoriť, pretože by mu bol preskakoval hlas od bolesti, prázdnoty, ktorú cítil. Tak veľmi mu chýbal otec. Miloval ho. Vždy sa na neho pozerál ako na autoritu a taktiež sa mu chcel v dospelosti podobáť. Bol to najúžasnejší človek na svete. Patril k nemu a teraz cítil, akoby stratil časť seba.

Kathy... Znova ju uvidel. Obliekala si jeho tričko. Privoniavala k látke, a potom ju znova zadúšal plač.

„Nosil si ho oci, ešte cítim tvoju vôňu.“ - vyslovila.

Počul ich. Jeho princezná... Túžil jej povedať, že je s ňou, že stojí vedľa nej, že dáva na ňu pozor tak ako doteraz, ale nemohol vysloviť ani jednu vetu.

„Chod' do pekla!“ - chcelo sa mu kričať.

Bolo by to také nádherné pokojné miesto, ak by nezanechal za sebou toľko. To všetko oplakával, i keď cítil, že by sa mal smiať, pretože celý život túžil po tom pokoji ktorý získal, ale nerobilo ho to šťastným.

Nenávidel smrť, že ho zväbila do osídíel a ukradla ho blízkym, ktorých miloval.

Malý Peter plakal. Nebolo ho možné upokojiť. Nemohol pochopiť, že sa otec už nikdy nevráti, že nikdy nebude počuť jeho hlas a nikdy sa nebude môcť vhodiť do jeho ochrannej náruče.

„Deti...“ - vyslovil do ticha izby, kde prekypovali pocity.

Smútok. Strach. Bolesť. Trápenie. Prázdnota.

Nikdy by im nedovolil, aby tieto pocity čo i len raz museli spoznať.

Vždy ich ochraňoval od všetkého zlého, a nakoniec predsa len kvôli nemu to všetko museli prežívať.

„Prečo?!“ - kričal na neznámom mieste pod dúhou, ale všetko bolo také pokojné, čisté.

Hneval sa. Hneval sa, že tu musel byť a uvedomoval si, že vždy bojoval o to, aby sa dostal na toto prekrásne miesto, aby tam mohol raz žiť. Veril v to, túžil po tom súkromí a láske. Splnilo sa mu želanie, ale predsa... Tentokrát chcel naspäť svoj život. Pretože tak veľmi miloval...

Nechcel nikdy zabudnúť na blízkych, ktorých zanechal, zabudnúť na tváre detí, ako sa smiali spolu s ním, ako opakovali po ňom všetko k čomu ich viedol. Chcel, túžil byť po celý čas vedľa nich a aspoň takto, v tejto forme dávať pozor na ich kroky a obozretne ich viesť na ceste životom. Aby robili iba správne kroky. Aby sa nikdy nesklamali. Aby nakoniec z nich vyrástli uvedomelí dospelí ľudia, na ktorých by bol hrdý. Nikdy by nemohol nebyť na nich pyšný. Boli to jeho deti. Jeho nádherné deti, poklady. Chcel sa na nich vždy pamätať...

Túžil zvrátiť sled udalostí, ale nemohol. Mohol sa iba všetkému nečinne prizerať a nemohol prekaziť neúmyselné konania ľudí, na ktorých mu tak veľmi záležalo. Chcel zotrvať vedľa nich aspoň v takej forme, v akej sa nachádzal. Ale vnútorný inštinkt mu vravel, že do nekonečna ich nebude môcť ochraňovať, stáť vedľa nich, vidieť ich.

Chcel sa dostať pred Boha, pozrieť sa mu do očí a poprosiť ho, aby mu dovolil vrátiť sa späť k blízkym. I keď vedel, že umrel, predsa len mal pocit, akoby i teraz umieral, keď nemohol byť s deťmi, s rodinou, priateľmi a s fanúšikmi. S tými, ktorí predstavovali jeho svet. Musel sa aspoň pokúsiť sa s nimi akosi skontaktovať, aby zmiernil ich bolesť, aby ich mohol poláskat', pobožkat', držať za ruky, ako kedysi... Kedy to bolo? Nevedel, koľko času uplynulo, pretože ten prestal existovať. V dimenzii, v ktorej sa nachádzal, absolútne nebol podstatný, nepotreboval ho k bytiu, pretože sa nikam nemusel ponáhľať. Nuž, nemal by... Ale ponáhľal sa.

Rozhodol sa. Nájde ho a poprosí, aby mu dovolil ešte na chvíľku nazrieť do sveta, ktorý, teraz už to mohol povedať - veľmi miloval. Keď pochopí tú obrovskú lásku, iste ho neodmietne. Tento zámer bol predurčený na krach, to vedel, ale musel sa aspoň skúsiť. Nebol by to on, ak by si nedal ešte jednu šancu, ak by nezačal bojovať. Ved' v živote musel prekonávať mnohé strasti, často krát padol a znova sa musel postaviť a čeliť osudu. Tentokrát to taktiež nevzdá.

Zrazu začul čísi plač. Nevedel, ku ktorej tvári ho má priradiť. Keď zistil komu patrí, takmer odpadol od prekvapenia. Otca ešte nikdy nevidel plakať.

„Otec...“ - oslovil ho azda prvýkrát tak, ako po tom odmalička túžil.

---- ... ----

Aký bol svet bez Petra Langhtona? Pustý. Zanechal za sebou nielen odkaz, ktorý sa vždy snažil odovzdať, ale i neskutočný žiaľ. Začaté a nedokončené.

Celý svet žiaľil za ním a objavovali sa prvé dohady o jeho smrti. Internet padal, pretože ľudia sa pokúšali prostredníctvom jeho piesní, klipov a rozhovorov priblížiť sa aspoň troška k nemu.

Ošetrovateľ utekal pred zvedavcami a čelil obvineniu z neúmyselného zabitia. Fanúšikovia ho nenávideli a zvelebovali Petra, ktorý by mohol ešte žiť. Všetko sa obrátilo akoby na hlavu...

Boleť trvala príliš dlho a slzy vyplakané za Petrom volali priamo do neba. Túžil po tom, aby sa svet radoval s ním. Keby to tak bolo, nemusel by pociťovať to nájstojčivé nutkanie vrátiť sa. Odísť z tohto krásneho miesta do života bolesti, strachu a trápenia. Až teraz si skutočne uvedomil, ako ho milovali.

Svet sa zdal byť gombičkou, a život taký nedosiahnuteľný. Silná túžba žiť neutíchala.

Počul vzlyky ľudí, rodiny, priateľov, fanúšikov, ktorí oplakávali jeho skon, spomienku. Precit'oval ich bolesť, hnev a trápenie. Akoby sa samotné nebo bolo roztvorilo a spustilo na ľudí neutíchajúci dážď vo forme bolesti, ktorá mala obmývať zmorené tváre a pomáhať na ceste zabudnutia. Oplakával ho celý svet. Zadúšalo ho to. Dážď nepomáhal...

---- ... ----

Bolo jej zima. V izbe bolo síce príjemne, ale zdrvujúce spomienky jej vyrábali zimomriavky.

Jeho tvár... Raňajšie strnisko, ospalé oči, ruka, ktorá hladila a každým dotykom oddialovala bolesť ľudí, ktorých sa dotkol. Jeho hlas... Úsmev... Bože! Znova sa s ňou točila celá izba.

Zababušila sa hlbšie do prikrývky. Pohľad jej zabehol kdesi do neznáma. Mohol byť šťastným. Možno v živote po prvýkrát tak naozaj šťastným.

Na okno začal šľahať studený čierny dážď a postupne pôsobil jeho zamrznutie. Dážď vyrábal obrazce na okne.

Cez ne sa na ňu pozerala tvár Petra. Nemo pozorovala jeho obrisy, šibalský, ale posmutnený pohľad. Chcela sa ho dotknúť, túžila zovrieť jeho tvár vo svojej dlani, pocítiť jeho teplú pleť. Okno bolo studené, keď vstala a oprela si o neho hlavu, akoby sa dotýkala Petra. Obraz sa pomaly pred očami rozplýval. Bolesť však neustupovala, strach skľučoval srdce. Duša oplakávala lásku, ktorej sa nedokázala odpútať. Túžila prežívať udiatie. Ako spomienka, ktorá sa jedného dňa vymaže. Ešte chvíľku sa snažila byť týmto spôsobom vedľa neho, spomínať a nikdy nezabudnúť na krivky jeho tváre, ruky, pohľad, úsmev a hlas, kým to všetko nezastrie dlhá minulosť, čas, ktorý sa zastavil a potom jedného dňa sa rozbehol, akoby chcel dohnať zameškané.

Túžil objať, pobožkať, prihovoriť sa svetu. Povedať, ako ich miluje a ako veľmi mu chýbajú. I keď ich mohol vidieť, nemohol sa ich dotknúť a to ho zabíjalo druhýkrát. Vyslal prosbu, ktorá sa zhmotnila do ľadového dychu a cez obraz vyrytý v skle sa s nimi pokúsil skontaktovať.

Keď Stephanie položila tvár na jeho rameno, pokúsil sa ju objat', i keď vedel, že objatie nebude cítiť. Vedel, že ani on nepocíti jej jemnú pleť. Ale v tej chvíli sa udialo čosi výnimočné. Keď ju objal, naozaj, skutočne srdcom pocítil teplo jej tela. Cítil drobné záchvevy od zimomriavok, ktoré boli dôsledkom bolesti duše z trápenia. Cítil jej vôňu. Sklonil sa k jej tvári. Predtým, akoby mohol vyslať nepatrný ľahučký bozk, rozplynula sa mu v rukách.

„Čo to bolo? Kto bola tá neznáma žena?“ - divil sa.

Bolo svetlo a znova bol pod dúhou.

„Iba vtedy ťa môžu cítiť, keď začnú veriť.“ - povedal mu akýsi hlas v hlave.

Na tvári sa mu objavil široký úsmev, ktorý v tej istej sekunde zanikol. Ako ich mám presvedčiť o tom, že žijem? Bolo to nemožné. Musím...

„Čože?! To je nemožné!“ - vykrikol.

„Všetko je možné, len musíš chcieť.“

„Ale ja chcem.“

„Musíš chcieť oveľa viac. I ona...“

I ona... Zneli mu v hlave Jeho slová. Ale ako to docieli?
Či nechce dostatočne?! Počul jej myšlienky, prežíval jej
bolesť, ktorú spôsobil odchodom. Smrť... Ešte vždy si
nedokázal zvyknúť na tento stav. Niekedy sa prichytil, že
sa správa, akoby ešte vždy žil. Miluje, túži... Nič sa
nezmenilo. A predsa. Zmenilo sa všetko. Počuje, čo
doteraz nepočul, vníma city druhého omnoho
intenzívnejšie. Nie je to iba empatia. Sú to myšlienky,
pocity, strach, hnev, ľútosť, bolesť, bezmocnosť.
A najviac tie pocity vníma u tej neznámej ženy. Akoby
niesla na pleciach smútok celého sveta.
Teraz, keď by mohol byť skutočne šťastný, a nemusel sa
trápiť, nie je mu to dožičené.

---- ... ----

Otvorila oči a uvedomila si, že na chvíľku zaspala. Peter
sedel vedľa nej, uprene sa na ňu pozeral, akoby jej chcel
čosi povedať, vstúpiť do myšlienok, aby mohla znova
konečne počuť. Keď ospalo otvorila oči zmorené plačom,
uvidela najprv jeho oči. Pohľad, akým sa na ňu pozeral,
jej zvieral srdce.

Jeho ústa sa jemne usmievali a na tvári sa prejavila nekonečná láska. Cítila, že ju ochraňuje, že dáva pozor na jej sen, aby nikdy nezabudla. Zdvihol ruku, akoby ju chcel pohladit'. V tej chvíli zdvihla i ona svoju. Pozrel sa na ňu a snažil sa preplietť s ňou prsty. Usmieval sa. Cítila teplo jeho dlane. Pomaly sa k nej nakláňal a jej sa zatvárali oči. Takmer sa už dotkol jej perami jej tváre, ale práve v tej chvíli ju premohol spánok a čaro pominulo. Trvalo to iba chvíľu a ona znova otvárala oči v nemom úžase. Jej tvár posmutnela. Z oka sa vykotúľala slza, ktorú nemohol zotrieť. Bol to iba sen. Trpko si pomyslela a zotrela slzu.

---- ... ----

Akoby ľudí dokázal presvedčiť, že smrťou sa nič neskončilo? Že žije ďalej, i keď v inej forme, ale stojí pri nich, drží ich za ruku, utiera slzy? Akoby to mohli pochopiť, keď to bolo také nereálne, v rozpore so zdravým úsudkom? Nemohol im predsa povedať, že žije. Nepočuli jeho hlas, nevideli jeho prosebný pohľad.

Túžil naplniť prázdnotu v duši, pretože vnímal pocity blízkych. Ich sklamanie, bolesť. Spôsobil to odchodom, a ak by mohol, v sekunde by sa vzdal tej krásy a pohody, ktorá ho obklopovala. Vrátil by sa znova do života v bezútešnosti, len aby bolesť mohol vykúpiť svojimi slzami. Miloval. Láska, tá nepominula. Vedel, že je večná. Ona jediná nemohla nikdy zaniknúť, umrieť v spomienkach.

Prečo mu hlas povedal o nej? Prečo mu ju ukázal? Nepoznal ju, nikdy sa s ňou nestretol? Ako do toho zapadala? Vedel, že s ňou Boh má plány. Nepoznal jej meno, ale keď ju videl, prichytil sa pri tom, že radšej zatvára oči, len aby sa nemusel prizerať nešťastiu, ktoré ju opantalo. Túžil sa jej dotknúť, dať znamenie, že je vedľa nej, ale nevedel ako to spraviť. Jej bolesť bola taká obrovská, že na tej dlhej ceste nevidel ani plamienok nádeje na akési svetlo. Okolo duše stiahla hrubý múr a nedovolila, aby bolesť pominula. Myslela na neho, na Petra akým bol kým žil, ale ani jedenkrát si ho nepredstavila v novej forme znovuzrodenia.

Akoby skutočne už neexistoval. Mimovoľne sa pozrel na svoje ruky. Žije. Ale ako ju má o tom presvedčiť?

Z úvah ho vyrušil jej hlboký ston v duši.

„Oh, nie!“

Akoby mu niekto bodol dýku do srdca. Prečo nezomrela radšej ona? Prečo si práve jeho musel Boh povolať k sebe? Toľko toho ešte mohol dokázať. Tak mnoho by bol schopný spraviť ešte pre tento svet. Nebolo by zbytočné, keby bola zomrela ona. Zbytočnosťou a nespravodlivosťou bola jeho nepochopiteľná smrť.

Cítila sa úboho. Akoby ju bol ktosi zodral z kože. Akoby bola nevyliciteľne chorou a už čochvíľa mala zomrieť.

Tak prečo ju smrť nechá čakať?! Prečo si ju nezoberie hneď teraz? Aby mohla byť s ním? Aby mohla vidieť jeho tvár, oči, ústa? Aby mohla počuť jeho nezabudnuteľný hlas, ktorý ju vždy preberie zo spánku? Načo zostala nažive? Boh s ňou predsa nemôže mať žiadne plány. S ňou nie...

„Prosím...“ - tíško, zlomeným hlasom, vyslovila v mysli prosbu.

„Nechcem tak veľa. Žiadam ťa iba o kúsok zhľuku atómov znovuzrodenia. Tak máličko. Prosím...”

Plakala. I keď jej oči zostali suché, Peter počul jej srdcervúci plač. Snažil sa ju chytiť za ruku, ale nedokázal to. Márne cítil teplo jej tela, jemnosť pokožky, jej vôňu.

Nemohla mu opäťovať jeho dotyk. A to ho bolelo. Snažil sa zo všetkých síl, ale vedel, že tá žena netuší, že práve sedí vedľa nej. Ak by nebol mŕtvy, zabilo by ho to.

Pre neho už nebolo pomoci. Ale pre ňu áno. Musela predsa žiť, musela byť šťastná, pretože si to zaslúžila.

Bola nepoznanou v jeho živote a stala sa bolesťou, trápením, ale zároveň i svetlom v smrti. Chcel pre ňu iba to najlepšie. Nechcel aby plakala, aby padala do ozrutnej čierňavy, ktorá ju raz zaplaví. Nechcel aby trpela. Musela sa naučiť pozerat' na svet inými očami. Už iba kvôli nej túžil, aby uverila novému životu. Aby tá láska, bolesť za to stáli. Ale ako jej má dokázať nemožné? Ako ju presvedčiť o svojej prítomnosti, keď sa jej nesmie ukázať? Keď sa jej nedokáže ukázať?!

„Anjel, prosím, neplač! To naozaj nemusíš. Pre mňa nie. Som tu. Som s tebou a navždy aj zostanem. Nikdy ťa neopustím. Nemôžem... Nechcem...” - uvedomoval si, že sa prosí cudzej žene, že prežíva jej bolesť, cíti jej smútok, akoby jeho život od počiatkov viedol k tejto chvíli. K nej.

Zrazu sa mu uprene pozrela do očí. Zreničky sa jej rozšírili a jemu prestalo byť srdce. Usmial sa v duchu. Ešte vždy si nezvykol vnímať svoje posmrtné telo. Pozeral sa na ňu s očakávaním. Prosil, aby ho mohla skutočne vidieť. Prosil, aby ho pocítila. Pohladiť ju po tvári. Ani sa nepohla. A potom..., potom sa pred ním všetko rozmazalo a uvidel syna, ako srdcervúco plače zo sna vo svojej postieľke.

---- ... ----

Cítil sa prázdny. Nenávidel spôsobovať bolesť najdrahším. Nakoniec sa s ním predsa len osud zahral posmešnú hru. Keď videl oči detí, ich bolesť a stratu, túžil ich objasť oveľa silnejšie ako kedykoľvek predtým.

Nechcel aby trpeli. Ony nie. Boli jeho pokladom, snom, to najlepšie, čo ho v živote postretlo.

Trpel s nimi, keď videl, ako sa umárajú, ako mlčky sedia pred krbom domu u starej mamy, kam sa po jeho pohrebe dostali.

Pohreb... Nevidel svoje bezvládne telo rovnako, ako ho nevidel nikto iný. Bolo to tak lepšie. Nevedel, čo by urobil, ak by sa videl ležať v zlatej truhle. Rozlúčka s ním, keď o ňom v superlatívoch hovorili skutoční priatelia, mu vohnala slzy do očí a bol by plakal, ak by mal nejaké slzy. Cítil sa hrozne sám, opustený.

Vedel, že o deti bude dobre postarané. Boli v najlepších rukách. Vedel, že matka urobí všetko, aby ich ochránila. Dôveroval jej. Nikdy v živote nepoznal láskavejšiu a oddanejšiu ženu.

Pojednávanie s ošetrovateľom, ktorého obvinili za neúmyselné zabitie, sa odročilo a Peter si bol istý, že sa to stane aj druhýkrát. Donekonečna. Minulosť ho prenasledovala a nemohol proti nej nič urobiť. Všetko sa zmenilo.

V jednej sekunde bol najšťastnejším mužom planéty, v ďalšej stratil všetko.

Tak silno túžil všetko zmeniť, ale bolo to zbytočné.

Musel ich nechať ísť po vlastnej ceste, musel ich nechať žiť svoj život. Život bez neho. Deti nikdy nezabudli na otca. Kathy ho niekedy cítila, ako stojí pri jej posteli. Bola vnímavá a inteligentná. Vyrástla v krásnu slečnu a Peter bol smutný, že nebude môcť vidieť jej plachý úsmev na tvári, keď sa prvýkrát zaľúbi. Justin bol jeho pravým opakom. Miloval otca, ale na rozdiel od ostatných súrodencov sa uzatvoril do seba a nechcel o bolesti hovoriť. Nakoniec si našiel priateľku, prvú lásku. Peter sa usmieval. Naozaj bol iný. Malý Peter... Jeho malé srdiečko. Snád' on znášal stratu najt'ažšie, pretože bol príliš malým na to aby vedel, čo znamená slovo smrť. Dlho očakával otca, že sa raz objaví vo dverách, roztvorí náruč a on mu vbehne do nej. Bol nesmelý, jeho srdce bolo naozaj zraniteľné. On sa na neho najviac podobal.

Znova uvidel neznámu ženu a nešťastie na jej tvári, ako vystúpila z čiehoi auta a trmácajúcim sa krokom sa niesla k rodičom, ktorí ju čakali pred domom.

Najradšej by jej bol zastal cestu, niečo urobil aby netrpela, aby pochopila, uverila, že žije. Nemal však na to dostatok síl. Boh mu povedal, že musí veriť. Musí silno chcieť, túžiť ho uvidieť. On si však bol istý, že túžba už nemôže byť silnejšia, a i tak zakaždým narážala na kamenný múr. Kto ho postavil? Kde sa tam vzal? Bola to bolesť a prázdnota po strate, ktorá sa nedala ničím nahradiť.

Pozeral za ňou, ako vchádza do domu. Zastal. Vzdal to. Nemohol ďalej bojovať. Nie v tej podobe v akej sa nachádzal. V srdci cítil hlbokú túžbu zvrátiť všetko späť, premeniť deje na neudiate, povedať im poslednýkrát ako veľmi ich miluje, objat' ich, pobožkať. Nohy by ho niesli za tou ženou, ale v tvári mu pohrával smútok, pretože cítil jej bolesť, ktorá sa v tejto chvíli premenila na skutočnú potrebu byť s ňou. Pozrel sa na nebesia a vyslal nemú otázku:

„Prečo? Kto je tá žena?“ - vedel, že márne čaká odpoveď...

Videl jej povievajúce vlasy a pocítil v rukách ich hebkosť. Načiahol ruky, ale nemohol sa jej dotknúť. Bola príliš ďaleko.

Stephanie zrazu zastala. Pocítila akýsi závan a v myšlienkach sa jej vynorila Petrova tvár. Vedela, že to nezapríčinil prievan, pretože srdce jej začalo silnejšie búchať. Striasla matkine ruky z pliec a zastala. Pomaly sa otáčala. Matka natiahla ruku za otcom. To ešte zaregistrovala. A potom už nepočula nič. Bolo ticho. Tak veľmi ticho. Bála sa, že uvidí niečo, po čom tak veľmi túžila. Bála sa, že uvidí jeho. Že sa bude môcť pozrieť do jeho nádherných očí, vidieť jeho úsmev, ktorý by patril iba jej. Jej uši boli akoby ušami ostrážitého zvieraťa, nosom akoby vetrala. V tej chvíli sa cítila byť akoby dravcom, ktorý loví na zver. Ale v duchu, v srdci sa cítila byť stratená ako nikdy predtým.

Všetko bolo ako v spomalenom filme. Peter videl, ako sa otáča a vlasy sa jej dotýkajú tváre. Počul jej srdce, akoby ležala na jeho hrudníku a on by počúval ako spí.

Cítil prítomnosť, ktorá bola ničivá, ale v tejto chvíli akoby mu samotný Boh ukázal, že smie ešte dúfať, že sa to dá zvrátiť. Minulosť bola však pevná a budúcnosť? Tú nepoznal, pretože sama prítomnosť mu zobrala pojem o budúcnosti, o čase ktorý by mal nastať ale už nikdy viac nenastane.

Stáli zoči - voči sebe obaja čakajúc na zázrak..., nič sa nestalo. Stephanie zaklipkala očami a pocítila znova matkine ruky.

„Stephie, pod' dnu, je zima!“

Stephanie sa ešte poslednýkrát otočila a Peter k nej vyslal ľahučký bozk, ktorý sa zhmotnil do teplého vánku a sadol si na jej pery. Mimovoľne zdvihla ruky k ústam a dotkla sa ich. Prečo zrazu pocítila, akoby ju bol Peter pobožkal na rozlúčku?

Zrazu uvidel pred sebou priehľadné svetlo a uvedomil si, že musí ísť.

Ešte raz sa obzrel za ňou, a potom ho už obomklo svetlo. Nevidel nič, iba počul, ako mu akýsi milý známy hlas hovorí.

„Iba vtedy ju môžeš cítiť, keď začne veriť.“ - vedel, čo tým myslí.

Stephanie až teraz skutočne pochopila, že zomrel.

Prestala veriť. Prestala dúfať. Mohol to cítiť. Cítila sa malátna, akoby celé dni stála na nohe. Bola akoby duchom neprítomná. Pokrčila noviny, ktoré písali o jeho nadchádzajúcom koncerte. Hodila ich na dlážku, na ďalšie popísané papiere. Listy do záhrobia... Nie! Snažila sa napísať príbeh jeho života, ale akosi sa nedokázala pustiť do toho. Dostala ponuku jedných novín, aby napísala o Petrovi Langhtonovi. Jej bolesť bola príliš čerstvá, aby dokázala myšlienky zoradiť a dať na papier. Nič iné nemohla písať, iba jeho meno, ktoré bolo navždy vyryté do jej srdca.

Peter si zaboril tvár do dlaní. Sedel neschopný slova oproti nej na gauči. Bol mŕtvy. To bolo to. Nič viac, nič menej. Plakal.

„Ako uverí, že žijem? Povedz, ako?! Prečo mi to nemôžeš aspoň troška uľahčiť? Prečo nie?!“ - kričal, hromžil.

Ako zovrel ruky v päst', ucítil čosi. Vlhkosť. Prešiel rukami po dlani. Mal mokré dlane. Zostal zarazený...

„Plačem?“ - vyjachtal.

„Áno.“ - hlas neodporoval.

„Ale...“ - zamĺkol.

Pozrel sa na ženu. Ležala schúlená do kľbka na zemi a plakala. Pribehol k nej. Objal ju, ale hneď odtiahol ruky. Čo to bolo? Nevidel od slz. Akoby sa jeho telo menilo. Cítil ju. Nie iba srdcom, mysl'ou, cítil ju dlaňami. Prešiel jej po vlasoch. Boli nádherne hebké. Sklonil sa k nej na zem. L'ahol si a pozeral sa jej do tváre. Nežne sa dotkol jej rúk a pokúsil sa ich rozobrať, ale nebolo to v jeho silách.

„Ako ťa mám presvedčiť o tom, že žijem? Vidím ťa, cítim ťa. Prosím... Ja...“

„Peter?“

Zatajil dych.

„Áno...“ - vyriekol ticho, akoby sa bál to povedať nahlas.

Bál sa, že čarovná moc sa pomínie.

„Peter, prečo si odišiel?“

„Ja..., som tu.“

„Prečo si mi ho zobral!“ - buchla do zeme a plakala ďalej.

Peter vedel, že jeho túžba bola márna. Nevidela ho, necítila. Nebolo možné vyjadriť slovami, ako sa cítil. Sklamaná, zranená a naozaj akoby bol mŕtvy. Prvýkrát odkedy zomrel, teraz bol skutočne mŕtvy.

Média prinášali každý deň nové informácie o jeho smrti. Nikdy nečítal noviny, ale teraz sa tomu nemohol vyhnúť. Stephanie zozbierala všetky informácie o jeho živote, počúvala jeho piesne a on bol neschopný zastaviť ten hlas vo svojom vnútri, myšlienky, ktoré k nemu vysielala. Peter už nevidel svoje telo. Celkom sa od neho odpútal, akoby mu nikdy nebolo patrilo.

„Nie! Ako to môžu napísať? Ako môžu napísať, že som zomrel ako troska?!“ - hromžil.

Bolo pravdou, že nemohol poriadne spávať, bral lieky, ale nikdy by si vedome nebol uškodil. Prečo by túžil zničiť telo, ktoré bolo schránkou života? Bol síce hanblivým mužom, ale ako náhle vystúpil pred publikum, pred fanúšikov, nechal sa unášať piesňou a hlasom trmácajúceho sa davu, ktorý skandoval jeho meno. Nie, nikdy by si vedome neuškodil. Nikdy by nezanechal svoje deti.

Pozrel sa na ňu. Sedela pred počítačom a počúvala jeho pesničky. Po tvári jej stekali horké slzy bolesti, neschopná čokoľvek urobiť, aby neomývali jej tvár.

„Magický anjel...“ - vyslovil a pristúpil k nej.

Objal ju. Znova ucítil jej vôňu, jej hebkú pokožku a želal si, aby aj ona cítila jeho. Nedokázal si predstaviť, ako by ju mohol ubezpečiť, že žije i keď v inej forme ale že je s ňou. Možno deti by skôr uverili, ale to Boh nechcel.

Musia mať vlastný život. Nie život po boku ducha, ktorý im nikdy nemôže nahradiť otca. Otca, ktorého poznali, ku ktorému sa mohli kedykoľvek pritúliť, otca z mäsa a krvi. Takým už nikdy viac nemohol byť.

Ale ona... Zasekol sa. Prečo jej ho Boh priviedol do cesty? Ducha, ktorého nikdy neuvidí? Zovrela v ňom zlosť. Pustil ju. Prechádzal sa hore – dolu po izbe. „Prečo mi to robíš? Prečo si mi dal nádej keď vieš, že to už nikdy nebude také ako predtým?“ - šmaril noviny na zem.

Stephanie vyskočila zo stoličky a nemo sa pozerala na časopis, ktorý sa znenazdajky dostal na zem. Zastal a pozrel sa aj on.

„Čo to...? Ako...?“ - nerozumel tomu. „Bude veriť.“ - počul hlas z diaľky.

Tak veľmi tomu chcel veriť. Báł sa. Čo bude potom? Čo bude potom keď uverí?

Na všetko padol prach, prach zo zoschnutého lístia, ktorými boli spomienky. Pozerala sa dookola a nachádzala známe veci, ale bolo to, akoby pozerala cez dymové sklo. V zadymenom priestore zrkadla sa odohrávali známe deje, ale boli tak ďaleko, že nebolo možné znova ich prežiť.

Chvíľa trvala krátko, i keď predstavovala zmes pocitov, ktoré s ňou lomcovali v tom momente ako vtedy, kedysi dávno. Cítila tie isté známe vône a telom jej neustále prebiehalo mrazivé chvenie.

Chlad.

Náhle ho pocítila. Priam sa dotýkal, priam ju bozkával studenými ústami na líca. Cítila jeho mrazivý dych, zimomriavky, známe mravčenie kdesi v žalúdku. Bol tuhý ako skala, studený ako ľad. Cítila jeho prítomnosť, i keď ho nemohla uzrieť v zrkadle svojej minulosti.

Oheň.

Áno, znenazdajky vystriedal chlad. Cítila, akoby sa všetko okolo nej roztápalo, akoby sa sama vznietila, akoby bola iba obrovským šľahajúcim plameňom. Až sa bála, že všetky spomienky zhoria vďaka tej páľave.

Páľave jej tela, očí, srdca, života.

Smäd.

Pocítila ho. Akoby ju tá páľava obrala o všetku vodu, ktorú mala v sebe. More vyplakaných slz sa kamsi vyparilo. Pocítila nevysloviteľnú túžbu tak ako kedysi,

teraz už tak dávno. Poobzerala sa okolo, ale nikde nezazrela studňu. Len kalich známej tekutiny stál na stole, no nezdvihla k nemu ruky. Vedela, že čo sa odohráva v zadymenej miestnosti, nie je skutočné. Vedela, že sa toho kalicha nemôže dotknúť, že zázračnej tekutiny sa nemôže napiť.

Hlad.

Smäd vystriedalo škŕkanie v bruchu. Bola hladná. Nechápala, čo sa s ňou deje, či sa s ňou zahrávajú iba spomienky, či je to správne alebo nie. Nerozmýšľala o tom. Nechala sa unášať pocitmi. Milovala túto formu bezmocnosti, keď sa s ňou zahrávali city, keď nemohla a nechcela konať inak, než to bolo predurčené. Na čo aj? V odraze zrkadla zbadala svoju tvár. Doteraz nevidela odraz samej seba, len dej ktorý sa odohrával pred ňou, známe miesta, veci. Všetko sa pominulo. Trvalo to iba chvíľku, ale možno až príliš dlho. Tvár sa zdala byť zvráskavená, oči unavené. Oči zmorenej stareny. Mimovoľne sa dotkla tváre a akoby ju nespoznávala.

Uvedomila si, že jej životom prevláda chlad, oheň, smäd a hlad. Bola chladná voči mnohým veciam, voči ľuďom. Ale bola i ohňom, vedela splanúť pre každú maličkosť, vznietiť plameň. Navždy však zostala smädná po láske o ktorú ju obral život. A naveky zostala hladná, pretože taký niekto sa nikdy nenašiel.

Dávid? Nespomínala si na ten deň, keď sa k nej nasťahoval a na ruky jej natiahol obrúčku. Pozrela sa na prsty, ale márne hľadala znak po tom, čo jej hovoril rozum. Prsteň nikdy nenosila. Čas prešiel rýchlo, a predsa sa vliekol tempom slimáka. Chytila sa za hlavu, akoby hľadala odpoveď na neznáme veci, deje, ktoré sa akoby nikdy neboli udiali, a predsa... Všetko nasvedčovalo, že sa to skutočne stalo. Sadla si za stôl, na ktorom bolo rozložených množstvo papierov. Čítala:

„U Langhtona našli zakázané a extrémne nebezpečné lieky a drogy! Úmrtný list neuvádza príčinu smrti! Langhtonovi zanechalo na spoločenskom portáli Incognito odkaz viac ako milión ľudí! Jeho smrť sa vyšetrovala ako vražda!

Mŕtvy Langhton zarába viac, ako keď žil!“ - do pekla s tým všetkým!

Šmarila výstrižky novín, poznámky na zem. Rozlúčka s ním... Sledovala celé dianie v televízii. Videla iba Kathy, Justina a malého Petra. Videla jeho matku a i otec sa zdal byť zronený. Počúvala jeho piesne a čakala, že sa objaví vo dverách, kde prebiehala ceremónia. Nestalo sa tak. Rozlúčku preplakala. Nemohla nevidieť jeho tvár za slovami piesní. Nemohla nevidieť jeho úsmev, ktorým obdarovával celý svet. A potom zazvonil telefón.

Vyskočila. Nikto dôležitý... Prečo ju nenechajú pokojne spomínať? Vyplakať sa? Zarazila sa. Koľko slz ešte môže mať?

Lesný trávnik. Miesto jeho odpočinku. Posledné miesto, kde mohol skloniť hlavu. Teraz sa už konečne mohol vyspať do sýtosti. Tak, ako po tom celý život túžil. Nikdy nezabudne ani na tento deň. Vedela to. Žiadne živé vysielanie pohrebu v televízii. Rodina to nedovolila.

Žiadni novinári, ľudia z biznisu, ktorí by sa priživovali na sláve, na dni ktorý patrila iba jeho blízkej rodine a priateľom. Zachytila iba pár nemých tvárí. Videla jeho matku, pochudnutú zvráskavenú starú ženu. Otca, nikdy nemenného a deti, ktoré možno ešte stále nerozumeli, čo sa presne dialo. Kathy s Justinom sa pozerali dopredu, akoby hľadali otca, že sa objaví za truhlou a povie im, že to bol iba žart. Peter mal vydesené veľké tmavé očka a jej stiahlo srdce. Videla v nich Petra.

Necelé dva mesiace od jeho smrti. Nič sa nezmenilo.

Nebola schopná sa pozviechať zo zeme, kam padla.

Akési ruky ju ťahali nahor, ale nechcela sa im poddať.

„Som v poriadku.“ - hovoril jej Peter - „Všetko je v poriadku! Musíš sa pozviechať zo zeme, nie, ty nemôžeš ..., ty musíš! Musíš žiť! Počuješ ma?“ - takmer už kričal, ale vedel, že je to márne.

Pozrel sa na Dávida, ktorý objímal Stephanie. Zvláštne ho pichlo pri srdci. Všetko sa dialo tak rýchlo.

Napísali o ňom množstvo klamstiev a klebiet, až nevedel kam smerovať svoj pohľad. Iba sa modlil, aby tomu neverili jeho najbližší. Nie, nebol chorý. Celý život bojoval s nespavosťou, ale bol v poriadku. Prežíval najkrajšie obdobie života. Miloval a milovali ho.

Domov, ktorý si vysníval... Zabudnutý sen, márne očakávaná budúcnosť. Miesto, kde vyrástol v dospelého muža, ale predsa mohol navždy zostať dieťaťom. Miesto, rozprávkový hrad, svet, ktorý deti milovali. Už nemôže svoj sen splniť. Už nie je šanca dosnúvať ho. Márne si vytýčil cieľ, že ho raz získa naspäť.

Stephanie sa pomaly postavila. Sadla si na okraj postele, rukami zakryla tvár. Nikto nemohol vidieť jej skutočné trápenie, ktoré sa odohrávalo v jej srdci a prenikalo do jej bytia. Nikto nemohol tušiť, ako veľmi ju zasiahla strata ikony. Svoju lásku pretrvávajúcu z detských čias v tento deň pochovala spolu s ním.

Svet, ktorý sa jej zdal byť taký vzdialený...

Láska, ktorá spaľovala vnútro...

Myseľ, ktorá nezodpovedala za činy...

Nohy, ktoré zabúdajú trasu a nesú ju kamsi v dial'...

Srdce, ktoré puká žiaľom, keď nie je s ňou...

Ústa, ktoré túžia ochutnať ten sladký med z nektárov
názvu kvetov...

Hviezdy, ktoré jej prestali svietiť na cestu...

Mesiac v splne, ktorý ju vábil...

Slnko, ktoré spaľovalo jej vnútro...

Slová, ktoré sa snažila vyrieť, ale mlčala...

Otázky, na ktoré jej nikto neodpovie...

Výkričník na konci vety, ktorý jej vháňal do očí slzy...

Nevyslovená veta za bodkou vo vete...

Ruka, ktorá sa snaží dotknúť tej druhej, je však tak veľmi
ďaleko...

Krídla anjela, ktorý sa práve učí lietat'...

Dotyk neba, keď myslela na neho...

Krče v žalúdku, keď jej chýbal...

Zlomené srdce, keď odišiel...

Dlane, ktorými ho objímala...

Nohy, ktoré poznali iba jednu trasu k jeho srdcu...

Ústa, ktoré sa pýtajú, kričia a potom zmlknú...

Hviezdy, slnko, nedosiahnuteľné nebo...

Tupý pocit keď túžila byť vedľa neho ale vedela, že
nesmie po tom túžiť...

Keď nemohla žiť s ním, nechcela žiť bez neho. Akoby
mohla? On však odišiel a zabudol jej povedať, ako sa má
naučiť životu, v ktorom chýbal.

Dotyk hviezd, nekonečna. Bol sám a čakal. Na čo vlastne?
Videl jej tvár, ale bola rozmazaná. Zdvihol ruku a pohladil
obrysy anjela, ktorý ho navštívil vo sne. Rozplynul sa.

Nechápavo pozeral, pretrel si oči rukami a na pokožke ho
pálilo teplo.

“Kde si? Prečo ťa nevidím?” - kričal do prázdnej
krajiny.

Postavil sa a pozrel sa do zrkadla svojej duše. Položil si
otázku:

“Prečo práve ja?” - bolo mu smutno, ale v srdci ho
zohrievala láska.

Anjel stál za ním. Sklonil hlavu na jeho plecía, objal ho krídlami a usmieval sa. Je tu. Nikdy neodišiel. Nebol sám, i keď anjel prišiel iba raz za čas a pobožkal ho večnosťou snov. A vtedy to pochopil. Vedel, čo má urobiť, ale nevedel, či to dokáže. Nádej sa zhmotnila do nemého slova a dotkla sa srdca neznámej ženy.

Prešiel rok. Stephanie sa rozhodla po úspešnom prispievaní do miestnych novín napísať knižku o Petrovi Langhtonovi očami fanúšika. Predtým ako tma zahalila mesto a večera bola už studená na stole, vrátila sa do minulosti. Možno sa to nestalo za hodinu, možno to trvalo omnoho dlhšie, ale vedela, že to je jediná vec, ktorá jej pomôže, ale na druhej strane i veľmi zraní.

V slovách ožívala jeho minulosť. Mohla čítať riadky donekonečna a nikdy sa nedostať ku koncu. Mohla obísť nevyhnutné, čo sa nakoniec stalo. Usmieval sa na svet, pretože to chcela, túžila po tom najviac zo všetkého na svete. Vidieť jeho úsmev. Nezáležalo jej na ničom, iba na tej malej sympatickej krivke, ktorá urobila svet krajším.

Snažila sa ten úsmev vložiť na papier, snažila sa opísať každý jeden krok, pocit, ktorý sa udial v jeho živote. To bolo to skutočné čaro.

---- ... ----

Ked' Peter zomrel, čas sa zastavil na chvíľu, a i keď sa potom neskôr predsa len rozbehol, točil sa opačným smerom a bral ju so sebou.

Nikdy sa ho nemohla dotknúť... Jednoducho nastal koniec ako zlomok sekundy, ktorá trvá večne.

Nikdy neverila, že peklo existuje. Ale oblapilo ju do horúcich dlaní a nepustilo. Nemohla dýchať, usmievať sa a nakoniec, keď už nemohla ani plakať, uvedomila si, že život sa zmenil. Každú minútu venovala iba jemu, neschopná utíšiť hlas v sebe, ktorý kričal:

„Zomrel! Zomrel! Zomrel!' On bol predsa nesmrteľný... Prečo si to všetci mysleli!?“

Pomyslenie na jeho bezvládne telo, na nádherné oči, srdce, ktoré už nikdy nebude môcť tlknúť... Tma, žiadne svetlo, iba hustá čierna tma v duši. V jej duši.

Potrebovala šancu hovoriť o ňom s ľuďmi ktorí ho milovali, aby mohla žiť, usmievať sa a ľúbiť. Aby mohla byť k nemu aspoň troška bližšie.

Vytvorila si konto na spoločenskom portáli Incognito. Začala sa zaujímať o otázky, ktoré sa zaoberali Petrom Langhtonom. Hltala všetky nové informácie, ktoré zazreli svetlo sveta. Všade sa písalo o ňom. Kamkoľvek išla, videla jeho tvár, ktorá sa usmievala na ňu z časopisov a plagátov. Média boli rovnako ako za jeho života hladné po senzácii.

Jeho smrť poznačila celý svet. Doteraz iba hŕstka ľudí sa snažila šíriť jeho odkaz, ale po smrti, ako to žiaľ býva zvykom, predaj jeho platní sa za desaťnásobok a ľudia si začínali oceňovať podstatu jeho bytia. Bolo neskoro. Petra im už nič a nikto nemohol vrátiť späť.

Noviny sa zaoberali jeho zjavom, operáciami, súdnymi procesmi. Písali o ňom ako o narkomanovi a pritom zabudli spomenúť, čo všetko za života urobil pre svet, pre ľudí. Plakala.

Peter celý život chránil svoju rodinu, deti od vplyvov vonkajšieho prostredia, pretože vedel, čo prináša život vo svetle reflektorov. Nikto z fanúšikov si nedokázal predstaviť, aké je to žiť s veľkým menom „Langhton.“ Kdekoľvek išli jeho deti, všade na nich číhali reportéri, všade ich museli sprevádzať bodyguardi, aby sa im nič nestalo. Peter to vedel. Boli jeho životom, miloval ich nadovšetko na svete, ale žiaľ predsa sa mu ich nepodarilo ochrániť. Vedela, čo bude nasledovať. Novinári deťom nedajú pokoj. Bola z toho nešťastná. Už videla, ako budú továrňou pre média z ktorých budú čerpať peniaze pre klamstvo a pošpinenie čestí ratolestí, ktoré predstavovali jeho život. Samotné meno „Langhton“ bolo továrňou pre výrobu peňazí. Peter vydával posmrtný album, ktorý obsahoval doteraz nikdy nepočuté piesne, jeho dom, v ktorom zomrel bol na predaj, dražili jeho veci... A znova ten nekonečný kolotoč novín... Nebolo toho konca, všetko sa to tak neskutočne ťahalo! Kľúčové vypočúvania, ktoré mali dať definitívnu bodku za špekuláciami okolo jeho smrti, sa mali začať až v nasledujúcom roku.

Až po roku, práve v období, keď sa Stephanie prihlásila na spoločenský portál Incognito, zistila, že láska predsa len nevymrela. Na internete sa zbierali kondolencie a želania Petrovi do nebies. Stephanie si bola istá, že Peter sa dostal práve tam. Stal sa z neho anjel. Časť z nej umrela, ale tá druhá žila iba pre jeho spomienku. Ráno vstávala s myšlienkou na neho a večer si líhala so spomienkou na jeho úsmev. V noci ju desili sny, v ktorých umieral. A keď sa spotená zobudila, zistila, že je to pravda. Želala si aby žil ale vedela, že túži márne. Život sa stal nočnou morou. Na čo chcela zabudnúť, na to nemohla a čo si želala mať v pamäti ju zraňovalo. Realita sa stala snom. Telom žila v prítomnosti, ale dušou, srdcom tápala v minulosti. Bol to ako večný kolobeh. Bola neschopná myslieť na čosi iné ako na neho. Nerozumela samej sebe. Bolo to, akoby sa nechala unášať vírom sledu situácií, ktoré jej nastolil do cesty život a ona prijala svoj osud takým, akým bol. Jedného dňa zistila, že niektoré stránky opisujú domnienku, že Peter je na živu a pripravuje sa na návrat.

„Oh, takže on sa vracia. Je to skutočne od neho?“ - písal fanúšik, ktorý videl rovnako ako ona „Petrov“ odkaz.

„Myslím si, že on sa nikdy nevráti.“ - napísala.

„Prečo?“

„Pretože zomrel.“

A vtedy ju slovne napadla neznáma žena, ktorej konto nieslo názov Zachráňme svet pre Petra.

„Stephanie nehovor, že zomrel!“

„Je mi ľúto, ale to je neuveriteľné. Keby si mala pravdu, nevidím dôvod, prečo by chcel vyjsť z úkrytu. Neberte ma zle. Bola by som naozaj rada, ak by to bola pravda.

Ale on je mŕtvy.“

Vojna, ktorá sa rozpútala po jej slovách akoby nemala konca. Ani tak neverila. Videla, že sa fanúšikovia delia na dva tábory. Jedni verili, že Peter zomrel, ale druhí boli presvedčení, že žije. Tá druhá skupina mala „dôkazy“ o jeho existencii a slepo čakala na návrat. Vypla počítač. Bola znechutená. Chudák Peter, keby to tak videl. Je lepšie, že to vidieť nemôže.

Mýlila sa. Peter všetko pozoroval. Zatlínať päsť. Tí podlí ľudia dávali nádej fanúšikom, že žije ale on bol mŕtvy. Žil iba v inom svete, vo svete ktorý mu nepatrilo. Alebo žeby to bol ten svet, ktorý toľké roky márne hľadal? Rozprávková krajina bez bolesti, bez strachu? Toto miesto bolo jeho domovom, ktoré nemohol počas života nájsť? Domovom bez mena?

---- ... ----

Stephanie sa ďalej nezaoberala otázkou Petrovej existencie, pretože ju príliš ranila a po pár dňoch na to prestala myslieť. Ale červík pochybnosti v nej hlodal, i keď sa ho snažila zahnať. Márne. Pristihla sa, ako čoraz častejšie sleduje stránky, ktoré sa ním zaoberajú.

Sťahovala krátke videá, ktoré popierali jeho smrť. Petra videli po smrti, ako vystupuje z pohrebného auta. Jeho telo po smrti nik nevidel. Prečo? Rodina neposkytovala žiadny rozhovor o jeho smrti...

Postupne sa dostala ku skupine, ktorá pevne verila, nie, skôr bola presvedčená, že Peter je nažive. Prijala ich členov za priateľov.

Stránka patrila žene menom Martha, ktorá tvrdila, že sa s Petrom rozpráva takmer každý deň.

Uverila jej? To nie. Ale pochybnosti v nej začali silnejšie vrieť. Vedela, že to nemôže byť Peter, ale nádej bola silnejšia. Prebudená túžba ju pomiatla a nechala sa unášať vírom života, ktorý ju niesol kamsi do diaľ na nepoznané neprebádané miesto.

S Marthou komunikovali denne. Ani sa už nepamätá ako, ale stali sa z nich sestry. Bola jej prvou skutočnou kamarátkou vo svete internetu, teda v tom čase tomu verila. Verila každému jej slovu, pretože Martha vedela byť naozaj presvedčivá. Možno i sama verila svojim slovám, ktoré sa zrodili v jej chorej mysli aby mohla prežiť sen, ktorý nikdy nemohla premeniť na skutočnosť. Stephanie si jej Petra prijala za kamaráta.

Vo februári sa prvýkrát odhodlala a spýtala sa Marthy, či by mu nemala napísať list a vyjadriť mu vďaku ako fanúšik? Martha jej odpovedala, aby to skúsila ale Peter nerád hovorí s neznámymi ľuďmi.

Stephanie zavrhlá myšlienku a dúfala, že raz sa dočká, aby jej aspoň raz komentoval príspevky.

Bola by ochotná pre Marthu spraviť i nemožné. A tak nemusela dlho čakať. Jedného dňa sa rozhodla napísať list, lebo Peter sa nahneval na Marthu. Myslel si, ako uvádzal na svojej stránke, že je falošná a robí mu napriek. Nebola to pravda. Robila všetko pre toho muža. Slepá mu dôverovala, i keď bolo očividné, že sa dosiaľ nestretli osobne, ale milovala ho.

„Povedz mu, že svoj status som napísala iba preto, aby som ho ochránila, aby som držala nevraživcov od neho čo najďalej. V poriadku?“ - prosila ju Martha.

Stephanie si bola istá, že odpoveď nepríde.

„Milý Peter!

Na začiatku listu by som ťa chcela ubezpečiť, že som tvoj verný dlhoročný fanúšik. Možno pre teba moje slová nič neznamenajú, pretože ma nepoznáš. Predsa sa pokúsim ťa osloviť. Moja angličtina je hrozná ale dúfam, že mi porozumieš. Viem, že prechádzaš ťažkým obdobím ale prosím, neodháňaj od seba ľudí ktorí sú tu len pre teba. Ktorí ti pomáhajú, alebo sa ti snažia pomôcť.

Nemám na mysli len seba alebo iných fanúšikov, mám na mysli predovšetkým Marthu, moju sestru. Som rada, že som ju mohla spoznať a môžem byť jej sestrou. Iba vďaka nej som uverila, že žiješ a vrátiš sa. Je úžasná. V hĺbke duše to vieš i ty. Nikdy by ti nemohla ublížiť, nikdy by nezneužila tvoje meno, lásku a priateľstvo. Znamenáš pre ňu veľa. Snaží sa ťa ochrániť pred nenávisťníkmi, a sama je od nich zraňovaná. Iba ťa chránila od nepravd. Preto ju nemôžeš nenávidieť! Peter, ktorý sa pozeral na mňa z televíznej obrazovky, nemôže nenávidieť. Ten Peter vie, čo je to bolesť a strach. Je schopný odpustiť, pretože čo robí, robí z lásky. Myslím si že sa bojíš. Pre mnoho vecí. Iba ty vieš prečo si sa vrátil po "smrti", prečo si sa znova ukázal svetu. Iste máš veľké ciele. A obrovské srdce, ktoré je otvorené pre každého. Čo sa stalo? Kde sa stratil ten Peter? Martha robí všetko pre teba. Prosím, daj jej šancu vysvetliť všetko a uveríš jej. Neodmietaj jej lásku, priateľstvo a pomoc. Aspoň sa zamysli nad mojimi

slovami. Ak sa dostaneš až sem, viem, že si prečítal môj list a len dúfam, že to stálo za to. Ak som ťa urazila, nemala som to v pláne. Pre fanúšikov, pre mňa, si svetlo v tme. Tvoj navždy verný fanúšik, a možno niekedy, keď raz budeš chcieť, tvoja kamarátka.“

Stephanie

Tak túžila veriť, že žije. Tak túžila aspoň vidieť v niekom Petra...Ďalší deň odpoveď predsa len prišla.

„Roztopila si mi srdce.“

Skákala od radosti a v tej chvíli začala veriť. Keď Peter vymazal konto, cítila bezmocnosť, že ho znova nebude môcť nájsť. Keď sa vrátil, bola šťastná. Dlhé hodiny vysedávala pri počítači, aby ho zastihla. Keď sa jej to raz podarilo a on jej odpísal, že je online akoby onemela. Rýchlo sa mu snažila čosi napísať, ale kým pozbierala myšlienky, na nástenke sa objavil odkaz:

„Prepáčte, ale som unavený. Musím ísť.“

Túžila po pravde, ktorá bola nereálna. Aspoň mala byť nereálna práve pre ňu, ktorá si nikdy nepomyslela, že smrť by mohla byť falošná. Čosi ju však poháňalo vpred, aby pokračovala, kde toľkokrát chcela ukončiť dej vysnívaneho života.

Sesterstvo znamenalo pre ňu mnoho. Cítila, že našla skutočnú priateľku, sestru, ktorú nikdy nemala, spriaznenú dušu. Zdalo sa, že Martha miluje Petra rovnako ako ona. Rovnako ako ona, Stephanie začala veriť, že nie je mŕtvy. Preposlala jej list, ktorý mu napísala. Martha plakala. Sľubovala jej na celý život pevný sesterský vzťah.

Keď Marthu voľáčo trápilo, ona bola tou, ktorá stála vždy verne vedľa sestry. Ochraňovala ju a posielala príspevky na Petrovu nástenku s prosbou, aby jej odpustil. Prečo to robila? Tak veľmi túžila aby žil, aby sa znova vrátil. Nič nebolo podstatnejšie, iba aby bol nažive a aby bol šťastný. Kdekoľvek bol. Túžila znova vidieť plachý úsmev na jeho tvári a počuť jeho hlas.

Túžila ho raz objať a povedať mu, že je všetko v poriadku. A i keby ho nikdy viac už nemohla vidieť, rozprávať sa s ním, potrebovala vedieť, že je šťastný. Iba na tom jej záležalo. Nemohla si nechať ujst' nádej, že by to predsa mohol byť on. I keď nádej mala tento krát príliš malú šancu.

Ľudia sa kamsi náhlili pod jej oblokom. Bola tma, noc, nespala však. Bála sa zaspáť, nechcela myslieť na Petra, ale musela. Keď odišiel, odišiel navždy, ale zostal pocit viny, že mohla čosi spraviť, aby sa s ním raz stretla. Ale neurobila nič. Ešte prednedávnom ho videla, počula jeho hlas, a teraz..., teraz cíti znova čosi viac.

Polnoc už odbila a začal sa nový deň bez neho. Vedela, že si nikdy nebude môcť dokázať zvyknúť na toto nútené odlúčenie, na dni a noci strávené bez neho. Potrebovala ho k životu, potrebovala žiť! A k tomu, aby žila, potrebovala aspoň na chvíľu byť s ním. Vstala z postele a zapla počítač. Prihlásila sa. Vedela, že sestra tam bude. V Amerike bolo ráno.

Peter videl, že tá neznáma žena robí niečo, čo by nemala.

Kričal na ňu:

„Čo to robíš?“ - v skutočnosti však nevydal ani hlások.

V hrdle mu navrela hrča.

„Prečo? Bože, prečo?“ - pýtal sa ho, ale on iba pokrútil hlavou.

Nechcel mu dať odpoveď. Možno ju sám nepoznal.

„Nerob to!“ - prosil sa jej, plakal, kričal ale vedel, že je to zbytočné.

Nemohla ho počuť. Ešte stále nebola pripravená.

Videl, že sa ženie do záhuby, vedel, že nekoná správne, cítil, že to bude mať následky. Chcel ju od toho všetkého ochrániť, ale nevedel prečo. A nevedel ako. Ako by jej mohol dať znamenia aby pochopila? Ako sa jej má vkradnúť do sna? Pokúšal sa už mnohokrát, ale nikdy sa mu to nepodarilo. Zlyhával a svoj odkaz, myšlienky, slová jej nemohol odovzdať.

„Ešte nenadišiel ten správny čas.“ - povedalo svetlo v jeho sne.

Spomenul si na vernú kamarátku, Elizu. Ležala v nemocnici a bola vážne chorá. Sedel vedľa nej a držal ju za ruku, hovoril jej ako ju má rád, aby sa nebála, aby vydržala a vyhrala boj nad smrťou. Koniec jej príbehu nepoznal. Vedel ho iba najvyšší, ktorý rozhodol i o jeho konci. Elizina ruka sa pohla a pomaly otvorila oči. Tíško vyslovila:

„Peter?“ - prekvapil sa.

Pozrel sa na ňu a jeho oči sa rozšírili. Videla ho? Ako je to možné? V tej chvíli ho premkol zlý pocit. Hovorilo sa, že živí vidia mŕtvych, keď prichádza koniec.

„Áno Eliza som tu, dávam na teba pozor! Vydrž prosím, vydrž!“ - prosil ju.

Nemo pokrútila hlavou.

„Eliza...“ - zasekol sa mu hlas.

Čaro pominulo. Zatvorila oči a myslela na svoj sen. Sen s Petrom, ktorý tu pred chvíľkou bol a držal ju za ruku.

Svet, priatelia, každý vedel, že zomrel...

Nerozprávali sa o ničom inom, iba o Petrovi.

„Keby som mu znova napísala myslíš, že by odpísal?“ - spýtala sa jeden deň Stephanie.

„Neviem, zlato! Myslím si, že neodpisuje tým, ktorých nepozná. Ale pokús sa! Možno to vyjde. Ved' raz ti už odpísal. Síce pravdou je, že vtedy išlo o mňa.“

Potmehúdsky sa usmiala, ale ona jej úsmev nemohla vidieť. Napísala mu o trápení, o tom ako jej chýba a aká je šťastná, že ho mohla stretnúť. Nič viac. Odpovede sa nikdy nedočkala.

Martha mala neustále problémy s počítačovými pirátmi, ktorí sa jej dostali na profil. Tvrdila, že mnohí ľudia im chcú zle. Stephanie tomu nerozumela. Bolo mnoho ľudí, ktorí Petra milovali, ale i takých ktorí ho nenávideli.

Pritom si sama nedokázala predstaviť, ako môžu nenávidieť takého človeka. Bol predsa úžasným.

Nie, nebol, on je! Predsa žije! Hovoril jej akýsi hlas, ktorý nepoznala, ale chcela mu uveriť, až sa mu nakoniec poddala. Dôležité bolo aby žil. Len aby sa znova usmieval a bol šťastný.

„Eliza bola chorá!“ - čítala na Marthinej stránke.

„Peter je s ňou v nemocnici.“

Oh, Peter! Ako môže trpieť! Eliza je jeho najlepšou priateľkou. Chápala, že i keby chcel zostať v tajnosti, musel by za ňou ísť. Vedela, že je schopný spraviť čokoľvek, aby ho ľudia nespoznali, a keď to tak chce, určite mu to vyjde. Bol majstrom v prevliekaní.

Nereálny Peter písal na nástenku o pirátoch a zdalo sa, že ho niekedy viac zaujímajú ako vlastná rodina.

Malo to byť pre ňu znamením, ale nevšímala si to.

Nechcela si všímať drobné znamenia, ktoré inému človeku bili do očí. Snažila sa uveriť, že Peter je nažive.

Nakoniec ju prestala zaujímať prítomnosť, realita.

Nechcela si pravdu, ktorá dokázala tak bolieť, že sa utiekala pred ňou do sna v ktorom mohla zabudnúť na realitu, bolesť a strach z budúcnosti, uvedomiť.

Snažila sa dostať do jeho blízkosti, pokúsiť sa byť súčasťou jeho života. Ani sa nenazdala a začalo svitať.

Postupne si zvykala na nočné chatovanie, zamieňala si deň s nocou. Nezáležalo jej na tom.

Odkedy Peter..., odkedy odišiel, oddávala sa iba spomienke a znovuzrodenej nádeji, že by mohol..., predsa by mohol kdesi, i keď tak veľmi ďaleko..., predsa by mohol žiť.

Deň za dňom chodila na spoločenský portál Incognito, deň čo deň komunikovala so sestrou, ktorej plne dôverovala. Kamarátky, ktoré jej ešte zostali, odsúvala na vedľajšiu koľaj. Jej chlebom a vodou bol Peter, ktorý ožíval denne na Incognite. Nezniesla by tú bolesť, keby ho musela opustiť. Nezniesla by znova jeho stratu.

I keď už ubehol rok aj pol, vždy to bolelo. Vedela, že to nikdy neprestane. Tušila to už v deň jeho smrti.

Hrozné slovo! Zakaždým sa jej chcelo plakať, keď si pomyslela na ten žalostný deň. Jeho tvár sa jej vracala v snoch a nemohla sa zbaviť pocitu viny. Prečo nesledovala za posledné roky jeho kroky ako kedysi za detských čias?

Dostala akúsi šancu, nádej, čo keď naozaj žije a ona bude iba čakať a nič nespraví aby sa mohla dostať do jeho blízkosti? Nie, to nesmela dopustiť.

A tak naďalej zabúdala sama na seba, na skutočnú Stephanie a oddávala sa snu, ktorým žila.

„Sestrička, musím zmeniť účet kvôli ľuďom, ktorí ma obviňujú z vecí, ktoré som nikdy nespravila.“ - napísala jej jeden deň Martha.

„Čo sa deje zlato?“

„Napadli môj profil a hovoria, že som zlá. Že nenávidím Petra, že mu chcem ublížiť. Idem si vytvoriť nové konto a označím si ťa za priateľa, dobre? Len prosím ťa, nehovor o tom nikomu a nikdy ma neoslovuj po mene.“

„Môžeš mi dôverovať! Ďakujem, sestra! Ale inak si v poriadku? A Peter? A deti?“

„Všetko je v poriadku zlato! Musím ísť teraz.“

„Dobre moja! Daj mi vedieť! Boh ťa žehnaj!“

„Aj teba, sestrička moja! Navždy.“

Stephanie prešla na Petrovu stránku, kde uvádzal vo svojom profile, že je ženatý. Takmer jej oči vyleteli z jamiek. Srdce sa jej rozbúchalo a ruky sa roztriasli. S kým? Vtedy to uvidela. Martha.

„Nie, to nemôže byť pravda!“ - zahmlilo sa jej pred očami.

Čítala ďalej. Majú spolu dve adoptívne deti. Syna a dcéru. Nie! Chcela znova zakričať, ale pokladala to za zbytočné. Jej hlas by sa nedoniesol k jeho ušiam... Telo sa jej zdalo byť akési bezvládne.

„Nebudem plakať!“ - začala sa.

Trasúcimi sa rukami klopala po klávesnici počítača.

„Sestra, nehovorila si minule, že si sa s Petrom nikdy nestretla? Teraz píše, že ste sa pred ôsmimi mesiacmi vzali a máte dve adoptívne deti. Prečo si mi to nepovedala? Prečo?!“

„Nemohla som, pochop to!“ - prišla zaraz odpoveď.

„Chápem.“ - keby to musela vysloviť nahlas, Martha by sa nedočkala odpovede.

„Hneváš sa?“

„Nie! Nemám prečo. Som šťastná, že si šťastná ty.

A Peter tiež.“ - doložila.

„Áno, sestrička. Sme naozaj veľmi šťastní. Milujeme sa. Milujeme naše deti. A až sa Peter vráti, chceme si adoptovať ešte viac detí. Vieš, Peter miluje deti a vždy chcel mať veľkú rodinu.“

„Viem.“ - prehľadala slzy.

Bola sklamaná, že človek ktorému verila ju oklamal.

„Musím končiť, u nás je už noc, idem spať.“ - snažila sa rozlúčiť.

„Krásne sny, sestrička! Zajtra sa porozprávame. Dávaj si na seba pozor!“

„Ďakujem! Aj ty si dávaj pozor! Ľudí, ktorí ti chcú zle, si nevšímaj! Pozdravujem deti. A Petra...“ - ticho dodala.

„Odovzdám! Dobrú noc!“

Dobrú noc, trpkosť si pomyslela. Čo je to dobrá noc?

Koľko nocí to vlastne už nespala? Celý večer, celú noc presedela pred počítačom, aby Marthe pomohla. Aby sa dostala bližšie k Petrovi. K falošnému Petrovi. Červík pochybností či zdravý rozum začal hlodať jej vnútro.

Ľahla si do postele, ale spánok neprichádzal. Znova zapla počítač a hľadala. Čo vlastne? Nevedela. Iba sa jej na tom konečne niečo začalo nezdať.

„Ja som to vedel! Vedel som, že sa nepoddáš!“ - kričal Peter vedľa Stephanie a tleskal pritom ako malé dieťa.

„Konečne si to všimla!“ - usmial sa v duchu.

Neustále riešila Marthine problémy, keď ju raz jej manžel nenávidel a vzápätí po množstve príspevkov ju vynášal do výšin a sľuboval, že ju ochráni. Niečo na tom celom bolo čudné. Sama nevedela ako, ale ocitla sa v skupine, o ktorej si myslela, že je vytvorená pre Marthu. Nebolo to tak. Prišla na to ten večer, keď sa prihlásila na skupinový chat a spoznala iných ľudí, ktorí o Marthe tvrdili pravý opak, než ona. Vypočula si, ako sa správa k údajným priateľom, ako hľadá skutočného Petra Langhtona a ako ho nenachádza. Pochopila, že Martha Petra nenávidí. Hovorievala, ako ho miluje, ale bolo to iba preto, aby sa k nemu mohla dostať čo najbližšie. Možno kvôli peniazom, sláve.

Vypočula si navlas rovnaké príbehy o tom ako žila, až ju nakoniec označili za klamárku, pretože vedeli, že stojí na Marthinej strane. To bola posledná kvapka v pohári. Nepoznali ju. Všetko bol omyl, sen, ktorým žila. Zosmutnela. Bola naivná a žila v klamstve. Trápil ju strach, ktorý pociťovala. Neznámy pocit, že Martha je schopná čohokoľvek.

Ešte ten deň vymazala takmer všetky jej profily.

Ponechala si iba dva, cez ktoré mohla sledovať jej najčastejšie a najdôležitejšie aktuality.

V čo dúfala? V čo verila? A prečo ju nikdy nenapadlo, prečo Martha potrebuje také množstvo profilov? Prečo jej konto nikdy nikto nenapadol? Zrazu tu bolo toľko otázok.

Ďalší deň ju na nástenke čakal odkaz:

„Sestra, toto som si nikdy nebola o tebe pomyslela.

Dôverovala som ti. Dôveroval ti i Peter. Tak veľmi sme ťa ľúbili. Nerozumiem tomu, ale ty si vybrala sama túto cestu. Je mi to ľúto. Zbohom!“

„Čo by jej mohla Martha vykonať?“ - neodpovedala si na otázku, ale hneď jej odpísala ospravedlňujúci list a všetko zvalila na neexistujúcu neter.

Ešte stále sa nedokázala pustiť poslednej slamky nádeje. Nevedela síce odkiaľ sa Martha dozvedela o jej nočnej tajnej vychádzke ale potešila sa, keď jej nakoniec uverila. O necelý deň sa jej znova všetko obrátilo chrbtom. Nechala si ešte raz všetko prejsť hlavou a prinútila sa myslieť reálne.

Ten falošný Peter, Marthin manžel, alebo to bola ona sama, písal statusy, keď Eliza zomrela. Chrčal a trápil sa, trápenie ukázal svetu a čakal, aby ho ľudia ľutovali.

To by Peter, ten skutočný Peter, nikdy neurobil. Bol by sa pobral kamsi, kde by mohol byť sám, tíško by plakal, kde by ho nik nevidel. Peter zomrel. Ten človek, Martha, všetko bolo falošné. Celé Incognito bolo o falošných ľuďoch, ktorí klamali a nepoznali pravdu. Tú skutočnú pravdu, ktorú mala vidieť.

Bola iba na začiatku svojej cesty. Vtedy ešte ani len netušila, že všetko sa začína tu v tejto chvíli a že všetko bude mať neskôr vplyv na jej život. Nedokázala si predstaviť aké tajomstvo, aké prekvapenia jej môže ešte život ponúknuť. Cítila iba, že sa nemôže vzdať nádeje a musí zostať na Incognite. Bol to pocit, ktorý kričal v jej hlave aby sa nevzdala. Musela ho počúvať. Musela počúvať svoje inštinkty.

Posledné stisknutie klávesnice a jej sen sa rozplynie. Akoby ju viedla neznáma sila, silno ťukla do klávesnice. Dala zbohom Marthe a jej klamstvám. Jej sen sa skončil. Znova.

„Anjel.“ - preskočil Petrov hlas.

Rozumel jej emóciám. Precit'oval ich. Vedel, prečo sa tak úporne snažila uverit' Marthe.

„Kto môže byť tá žena? Martha?“ - premýšľal.

Poznala ho naozaj dobre. Ale on ju nikdy v živote nestretol.

„Martha!“ - zovrel ruky v päst'.

Spomenul si, že nenávidieť nedokázal. Doteraz nie.

Pozrel sa na Stephanie a uvidel jej smutný výraz tváre.

Bol by ju najradšej objal, ale nemohol. O dva dni neskôr prišla na scénu Kimi a jej skupina.

„Nie!“ - zakričal.

Nepočula ho. Znova vstúpila do sna a zostala v ňom žiť.

Stephanie prestávala riešiť otázku, ako sa mohla toho toľko udiat' za dva dni. Už nevedela, či si ju Kimi našla sama, alebo ona našla Kimi. Od osudného rozhovoru v skupine sa s ňou diali zaujímavé veci. Nechala sa teda unášať vírom neskutočného života. Kimi jej dôverovala od prvej chvíle a udalosti nabrali rýchly spád.

Naučila sa vyhľadávať účty, ktoré mohli patriť Marthe. Nevedela, ako prišla zmena, ale tá nastala keď sa spriatelila s Kimi. Akoby sa kolotoč bol znova roztočil. Kocky boli hodené. Ukazovali iba jeden smer. Už nebolo viac dôležité, či Peter žije. Nemohol byť na Incognite. Teraz bolo dôležité ochrániť život detí a rodiny. Ochrániť ich od ľudí podobných Marthe.

Našla v sebe neznámy talent. Talent stopovania, hľadania účtov. Žila pár mesiacov vedľa Marthy. Stala sa jej priateľkou a sestrou a spoznala jej konanie a zmýšľanie. Vedela, akých chýb sa dopúšťa, ako komunikuje s priateľmi. Nebolo pre ňu preto ťažké naučiť sa rozoznávať profily a presvedčivo ich označiť za jej. Vžila sa do novej situácie. Vložila do nej srdce i dušu. Jej myšlienky sa točili okolo bývalej sestry. Niektoré kontá ktoré našla, nepatrili priamo jej ale jej priateľom, cez ktorých sa dostávala k ľuďom, ktorých potrebovala na ceste k splneniu chorého sna – nájsť Petra a vydierať ho so sľubom, že nikomu neprezradí jeho tajný úkryt. Aspoň to tvrdila Kimi.

Bola to dlhá a únavná cesta hľadania a honby na Marthu ako na korisť. Na ceste sa zoznamovala s novými ľuďmi, priateľmi, získavala sestry a bratov. Už viac nebola sama. Spájala ich láska k jedinému mužovi a cieľ: - „Zničiť Marthu, poslať ju kamsi, aby sa nikdy viac už nemohla vrátiť.“

Svet potreboval vedieť kto je. Aby si ju fanúšikovia nepridali za priateľa, potrebovali poznať jej účty.

Dni sa striedali s nocami a Stephanie oveľa častejšie sedela dlho do noci pred obrazovkou počítača a snažila sa dostať bližšie k cieľu, nájsť Marthu. Pri hľadaní natrafila na jej priznanie, ktoré patrilo mužovi, ktorý mal chrániť rodinu Langhtonovcov:

„Viem ako preniknúť do tvojho profilu. Hovorila som, že môžem preniknúť do akéhokoľvek účtu a ty nemôžeš proti tomu nič spraviť. Vieš, že mám zbraň ktorú budem používať. Nenávidím ťa, Peter Langhton! A áno, viem, že si skutočný! Preniknem do všetkých tvojich účtov a do účtov tvojich detí, rodiny. Si otrasný muž a nerozumiem, prečo ťa majú ľudia radi.“

Áno, povedala som, že som za teba vydatá a máme spolu deti. Keď si prenikol raz do môjho profilu, zmenila som si heslo a e-mailovú adresu. A budem to robiť i naďalej. Môžeš urobiť čokoľvek. Proti mne a mojím chlapcom nič nezmôžeš!“

Vtedy si uvedomila, kto je Martha v skutočnosti. Zhrozila sa, ale sa nebála. Tá žena bola duševne chorá. Potrebovala pozornosť a nezdráhala sa použiť všetky zbrane, ktoré mala. Keď jej účet bol ohlásený na Incognito, automaticky ho deaktivovala a vytvorila si nový. Vytvárala si falošných členov Langhtonovej rodiny. Vytvárala si falošných priateľov. Využívala vlastného syna na zákernú hru rovnako ako ľudí, ktorých osobne nepoznala.

Vytrvalosť, pre Stephanie taká typická sa ešte viac prejavila. Trpezlivosť, ktorú doteraz nepoznala sa stala nevyhnutnosťou. Potrebovala zastaviť Marthu. Akoby ju poháňal akýsi silný motor o ktorom doteraz nevedela. Pri svojom hľadaní natrafila aj na ďalšie účty Kimi, cez ktoré sledovala Marthine konanie.

Ako súkromná osoba si ju nikdy nezarad'ovala medzi priateľov. Nebála sa priamo jej, ale bála sa, že sa jej dostane na profil. Rovnako ako na každý iný. Stephanie cítila odpor k žene, ktorá ju oklamala. Ale bol taký silný, že sa sama prekvapila tomu pocitu. Náhle vyšiel zo svojej skrýše a ona nemohla myslieť na nič iné, len ako Marthu poslať preč z tohto sveta raz a navždy. Ako ju zničiť za zlo, čo napáchala.

Po vytrvalom hľadaní prišiel želaný výsledok a Marthin nový osobný profil, ako i profil jej údajného manžela bol odhalený. Nitky pavučiny sa zužovali a ona prestávala rozumieť i tomu, čo si doteraz myslela, že pozná. Ale to ju posúvalo ďalej, aby zistila pravdu.

Kimi mala veľa plánov. Chcela vytvoriť novú stránku, ktorá bude dostupná pre každého. Mali tam byť vystavené všetky Marthine kontá s vysvetlením, ako proti nej bojovať. Poprosila Stephanie, aby sledovala všetko, čo robí a kopírovala jej konanie. Potrebovali, aby sa o nej dozvedela čo najširšia verejnosť.

Najprv museli oboznámiť svet s menom Martha. Keď o nej budú vedieť, nebudú si ju pridávať k priateľom a môžu ju odstrániť.

„Poznáš Petra osobne?“ - spýtala sa jej nesmelo Stephanie v jeden deň.

„Áno!“

„Šťastná to žena!“ - zostala prekvapená Kiminej odpovedi.

Neverila jej, ale znova v nej začal hlodať červík zvedavosti.

„Ďakujem! Som šťastná, že ho môžem poznať. Je úžasným človekom.“

„Čo hovoríš na Justina Langhtona? Zdá sa mi byť skutočným. Tvrdí, že jeho otec nie je na žive. Rozprávala som sa s ním chvíľku. Keď som mu poslala link na jeho údajného otca, teda na Marthu. Nechcel o tom ani počuť. Eva, moja priateľka zo Slovenska, ho pridala do našej skupiny.“ - pomaly sa zoznamovala s čoraz väčším okruhom ľudí.

„Nedôveruj Eve! Ženie sa tiež za slávou. Pridáva si účty osobností, o ktorých si myslí, že sú skutočnou celebritou.“

„Je to iba bláznivá mladá žena.“ - namietla.

„Prosím ťa, blokni si ju! Je nebezpečná. Dôveruj mi!“

Stephanie nereagovala na jej posledné slová. Prečo jej Kimi prikazuje, čo má robiť? Nie, Evu si neblokne. Je jej priateľkou a zostane ňou. Kimi vidí všade Marthu.

Na druhý deň jej prišla správa od Kimi, nad ktorou žasla a na chvíľku onemela. Znova sa nechala zatiahnuť do hry, ktorej sa prednedávnom vzdala. Zrazu v tom začarovanom kruhu bola až po uši. Tentokrát však inak. Už neverila...

„Si dobrým človekom. Pomáhaš mi bez toho, aby si sa ma spýtala, kde sa Peter nachádza. Mnoho ľudí mi posielajú správy s touto otázkou a pomáhajú iba preto, aby sa dozvedeli pravdu. Ty nie si taká. Nikdy nevieš, komu dôverovať. Ale ľudia, ktorí pracujú s nami neustále bez toho aby sa pýtali sú ľuďmi, ktorým dôverovať môžeme. Posielam ti jeho e-mailovú adresu. Prosím, uchovaj ju v tajnosti! Budeme ťa potrebovať.“

„Kimi, nikdy som nehládala Petra a nestarala som sa o to, či žije. Prvé vnuknutie o klamstve jeho smrti som mala pri Marthe, ale keďže ma sklamala, nechcela som v tom ďalej pokračovať. Som rada, že som ťa našla a že si mi ukázala aká Martha je v skutočnosti. Preto ti pomáham. Niet slov vďaky za prejavenu dôveru, ktorú si mi preukázala. Naozaj ti zo srdca ďakujem!

Si skutočnou priateľkou. Ako vám môžem pomôcť?“ - snažila sa byť milá, i keď mala pochybnosti o pravdivosti jej slov.

Zvedavosť ju poháňala vpred.

„Budeš komunikovať s Petrom. Upozorňujem ťa, že to pôjde spočiatku ťažko, pretože je veľmi hanblivý a nedôveruje ľuďom. Ja ho pripravím na to, že nám pomáhaš v boji proti Marthe. Tu budeme môcť komunikovať i viacerí naraz a ty sa môžeš dostať bližšie k ľuďom, ktorí môžu predstavovať hrozbu pre neho. Budeme sledovať Marthu a jej komplicov, je ich veľa, musíme byť opatrní a pomáhať Petrovi.

„Áno, ja viem Kimi. Iba sa mi niekedy zdá, že ona je stále akoby krok pred nami.“

„To nie je pravda. My sme vždy krok pred ňou.

Blokujeme jej kontá a oboznamujeme svet s jej menom.

Preto musí vytvárať vždy nové a nové účty, ktoré ju brzdia. Som si istá, že sme krok pred ňou, i keď sa to možno na prvý pohľad nezdá. Ešte ťa chcem upozorniť, že Peter píše niekedy otrasne, akoby naschvál robil chyby.“

„Vie, že si mi dala jeho adresu?“

„Požiadal ma o to vlani na jeseň. Poznám ho už dlho.

Nemusíš sa báť hovoriť s ním. Je takým istým človekom ako každý z nás. Niekedy si pridáva na hovor jedného, niekedy viacerých fanúšikov. Budeš pre mňa naozaj veľkou pomocou, ako zastaviť ľudí, ktorí sa usilujú o slávu vďaka jeho menu.“

Vlani na jeseň? Vtedy sme sa predsa nepoznali, napadlo Stephanie. Myšlienku zahнала slovami, že si jej vetu iste zle preložila.

„Ako si sa dostala k Marthe?“ - prišiel čas, keď sa musela spýtať.

„Stalo sa to vlani na jar. Nikdy som si nemyslela, že štyridsaťdvaročná žena by mohla byť taká nezrelá a rozpustilá. Martha sa snažila so mnou manipulovať, keď som si myslela, že je mojím priateľom.“

„To isté som zažila aj ja. Povedz, ako som mohla byť taká slepá?“

„Aj mne trvalo niekoľko mesiacov prekuknúť ju. Nehovorila som s ňou často.“

„Pošlem ti ešte dva linky, myslím si, že patria jej.“ - ukončila rozhovor.

Jej vyhľadávanie bolo zo dňa na deň úspešnejšie. Za tých pár týždňov sa mnoho naučila. Išlo jej to ľahko. Čím viac času prešlo, tým menej chýb robila a už takmer nemusela konzultovať s Kimi, iba jej oznamovala Marthine nové účty.

Ako vyšli najavo Marthine účty, v skupine sa to začalo hemžiť ľudmi. Každý mal nejaký dotaz, otázku.

Ona a Kimi sa stali akoby dvoma hlavnými aktérkami skupiny. Stephanie si uvedomila, že si rozdelili úlohy bez toho, aby sa vopred dohodli. Kým Kimi slúžila večer, ona odpovedala na otázky a pridávala ľudí do skupiny cez deň. Páčilo sa jej to. Stala sa dôležitou.

Neskôr Kimi začala propagovať úryvky z Biblie, ktoré členom veľa nehovorili. Mnohým ľuďom sa to nepáčilo a odchádzali od nich. Vedela, že Kimi by to nemala robiť, ale bola hlboko veriacou, a preto jej radšej o pochybnostiach nič nepovedala.

„Peter príde v piatok popoludní. Budeš s ním môcť komunikovať. Teraz robí na novom filme o svojej „smrti“, ale piatok tu určite bude.“

Stephanie si rýchlo prerátala hodiny. U nich bude deväť večer. To je dobrý čas. Kimi pokračovala:

„Pomôžeš mi udržať ho od falošných, akou je Martha.“

„Rozumiem. Ale mám strach, že ti nebudem vedieť pomôcť.“

„Ty máš dar! Budeš ho rovnako chrániť ako doteraz. Máš prehľad o všetkom. Tvoja duša bude vedieť, kto je Martha a jej prisluhovači. Som si tým istá.“

„Ďakujem ti.“ - usmiala sa - „Ale teraz som naozaj veľmi unavená. Idem spať.“

„Prajem ti krásne sny! Ešte niečo. Mala by si vytvoriť ďalší profil na sledovanie Marthy a jej prisluhovačov. Je nebezpečné hrať sa s osobným účtom.“

„Oh, v poriadku! Zajtra. Dnes mi už klipkajú oči.“

„Dobrá noc!“

„A tebe krásny deň! Ďakujem za všetko!“

Bolo pol tretej ráno. Bola skutočne unavená. Nevedela, dokedy vydrží prekonávať únavu, ktorá na ňu zo dňa na deň čoraz viac doliehala.

Piatok plynul v očakávaní i keď vedela, že nič dôležité sa nestane, pretože Peter nemohol byť na Incognite. Keď ho uvidela, osmelila sa a napísala mu. Nemusela dlho čakať na odpoveď.

„Ahoj! Ako sa máš?“ - ruky sa jej síce triasli, ale neverila, že by to mohol byť Peter.

„Ďakujem, som v poriadku!“

„Chcem ti pomôcť. Neviem, či ti o tom Kimi niečo spomenula.“

Nepočkala na odpoveď, pokračovala:

„Ľudia ťa rania, a to nie je správne. Myslím tým Marthu.“

„Oh, áno! Poznám ju! Nenávidím ju!“

„Nenávidíš?“ - prekvapila sa.

Peter by to slovo nikdy nepoužil. Nepovedala však nahlas nič.

„Sľubujem, že ti pomôžem sa jej zbaviť. Iba ťa prosím o dôveru.“

„Ďakujem! Boh ťa žehnaj!“

„Aj teba!“

Triasla sa ako osika. Na tvár jej vystúpil úsmev.

„Ďalší Peter.“ - napadlo ju.

Nemožná situácia...

O dva dni sa jej znova ozval a dal jej svoj link na profil, aby sledovala dianie na jeho nástenke a oboznamovala ho s novinkami. On sa jej však ani len nepodľakoval.

Nemohla si pomôcť, ale predpokladala, že Kimi niečo tají, alebo predsa len nevie o všetkom dianí naokolo ako to rada vyhlasovala, ale potrebovala sa cítiť nápomocná, že niekomu na nej záleží, preto zostávala na jej strane.

Stala sa spolu administrátorkou skupiny a prejavená dôvera znamenala zodpovednosť. A potom prišiel deň, keď mohla sledovať ako sa tento Peter rozpráva s fanúšikmi. Žartoval o lesbičkách. Nie! To nemohol byť jej Peter! Ktorého poznala, bol roztomilý chlap s dušou dieťaťa, bojazlivý a hanblivý. Každý ju oklamal. Nemohla už dôverovať ani Kimi. Nechala sa zaviesť do hry, ktorej sa nechcela stať súčasťou ale nemohla vedieť čo ju čaká, kam speje celý ten dej neskutočného príbehu. Zvedavosť ju však stále lákala a tajuplnosť deja vo svete Incognita bola vzrušujúcim zážitkom, keď mohla na krátku chvíľku zabudnúť na bolesť.

Nad všetkým viselo hlboké tajomstvo, ktoré sa snažila rozlúštiť, nikdy to však nedokázala. Iba čoraz viac sa zamotávala do pomyslenej pavučiny. Túžila iba pomôcť jeho deťom, rodine, ale vždy natrafila na kamenný múr od ktorého sa musela odraziť a začať všetko odznova.

Na Incognite bolo toľko Petrov Langhtonov, ale ani jeden nebol ten pravý. Zarmucovalo ju to.

Bola presvedčená o jeho smrti, ale predsa... Tak veľmi sa bála, že minie šancu... Možnosť tu vždy bola... Verili v ňu mnohí, mnohí verili videám, drobným znameniam. To bolo vlastne cieľom falošných. Nedokázala ho nechať odísť. Nádej bola svetlom, ktoré jej pomáhalo prekonať bolesť. Myšlienka na neho, na smrť, jeho blízkych, ju zabíjala. Najprv Martha, potom Kimi. Kolotoč sa neprestajne točil a ona už nemohla vyskočiť za jazdy... Myslela si, že bojuje za dobro, ale iba sa dostala do tekutého piesku, z ktorého prednedávnom iba o vlások vyviazla živá. Myslela si, že ten boj vyhrá... Keď zaspala, vracal sa jej sen vo forme desivej nočnej mory. Peter sa na ňu vyčítavo pozeral. Z jeho pohľadu bolo cítiť lásku, ale ešte čosi. Do jej mysle sa dral jeho hlas.

„Umrel som! Umrel som!“

Keď znova vyložila odkaz s Marthinými profilmi na nástenku skupiny, ozval sa Justin, ktorý jej prednedávnom tvrdil, že jeho otec zomrel a komentoval daný príspevok. Prekvapila sa jeho reakcií, pretože tento krát tvrdil pravý opak, čo pred mesiacom. Teraz si bol istý, že otec je nažive a Martha je úžasným človekom.

„Čo sa tu deje?“ - pýtala sa.

Nedostala znova odpoveď.

„Prestaň s tým svinstvom Stephie!“ - písal a následne mazal jej poznámku o Marthiných účtoch.

„Čo sa deje?“ - divila sa.

„Nechaj Marthu a otca na pokoji! Zmaž túto skupinu!“

„Prednedávnom si tvrdil, že ocko nežije!“

„Martha je dobrým človekom! Hovorím ti, nechaj ich na pokoji!“

Napísala mu správu na ktorú dostala síce odpoveď, ale vôbec jej nepomohla. O to bola rozrušenejšia.

„Kathy mi povedala, že ocko je nažive. Chcem, aby si vymazala tento dokument, celú skupinu.“

„Nerozumiem tomu. Pred mesiacom si mi ešte vehementne tvrdil, že ocko je mŕtvy. Nechcel si ma vypočuť. Poslala som ti link na neho, na Marthu. Nechcel si sa na to ani len pozrieť. A dnes tvrdíš, že ocko žije? Hovoríš, že ti o tom povedala sestra. Nemyslíš si, že ak by ocko žil, vy deti by ste boli prvé čo by o tom vedeli? Prosím, never tomu!“

Prečo mala pocit, že je reálny?

„Chcem iba, aby si vymazala tento dokument. I skupinu. Som ranený a skutočne ma rozčuľuje čo sa tu deje.“

„Prosím, odpovedz mi a ja to potom zmažem. Povedz pravdu! I ja som rozrušená. Každý tu iba klame. Tebe som verila...“

„Môj otec je nažive. Neexistuje žiadny dôkaz, že je mŕtvy. Myslel som si, že umrel. Plakal som na jeho pohrebe. Ale uvedomil som si, že žije. Nechcem hovoriť o jeho falošnej smrti ďalej. Pochop to!“

„Chápem. Ďakujem ti za odpoveď. Ale pochop i ty.

Človek v tomto svete nemôže dôverovať nikomu.

Poznámku zmažem, ale skupinu nemôžem. Som iba zrnko piesku na púšti. Nech ťa Boh žehná i celú tvoju rodinu! Dúfam, že v čo veríš je správne a nesklameš sa. Odpusti mi nevedomosť. Nechcela som ťa ranit'. Nie som zlým človekom.“

Prečo mala zrazu výčitky svedomia?

„Nie, nie si zlá.“

„Ďakujem, ale nie je v mojej moci to zastaviť. Ľutujem!“

„Bud' šťastná! Si na dobrej strane.“

V očiach ju pálili slzy. Bol to celý Justin.

Niečo sa jej ale nezdalo. Od prvej chvíle sa zdal byť skutočným! Možno iba uveril, pretože potreboval veriť, že jeho otec žije. Potreboval v čosi dúfať ako fanúšikovia. Možno sa nechal uniesť. Martha vedela ako si ľudí získať na svoju stranu. Prečo mu nedala pokoj? Prečo práve on?! A potom správy zanikli.

Bola rozrušená. O pár hodín, keď si všetko premyslela, presvedčila samu seba, že to nemohol byť Justin i keď jeho správanie bolo podobné, ale to vlastne robil každý falošný... Peter by povedal deťom o svojom pláne. Boli by vedeli čo sa udialo priamo od neho, nie od cudzieho človeka na Incognite. Vyložila znova Marthine účty.

„Znova?! To snád' nie je pravda!“ - reagoval.

„Prestaň s tým konečne, Stephanie!“

Do reality ju vrátila ďalšia správa, ktorá prišla od jeho údajného otca. Spoznala v ňom Marthin účet.

„Tieto klamstvá musia prestať! Martha nie je internetovým pirátom alebo nenávisníkom.“

„Kto si?“ - odpísala mu.

„Som Peter Langhton.“

„Iste. Poznám ešte asi piatich, ktorí tvrdia to isté.

Prepáč!“

„Môj syn hovoril s tebou. Myslíš si, že som Martha. Nuž, nie som. Som muž menom Peter Langhton.“

„V poriadku!“ - bola vyčerpaná, nechcela v tom ďalej pokračovať.

Cítila sa byť zrazu taká prázdna. Všetko v čo verila sa jej obrátilo chrbtom. Akoby jej niekto bodol dýku do srdca.

„Potrebujem, aby si prestala vysielat' tie klamstvá o mne a o Marthe. Martha nemá profily, ktorých linky dávaš na nástenku. Nepatria jej. Tvoja snaha sa zakladá na klamstve.“

„V poriadku. Prestanem s tým. Zajtra začnem nový život. Boh ťa žehnaj! Nepotrebujem si komplikovať život.“

„Keď ma máš rada, nechaj Marthu pokojne žiť a povedz každému, aby prestali s tým klamstvom!“

„Administrátorom skupiny nie som ja, zrušiť ju teda nemôžem. Povedala som to aj Justinovi.“

Keď sa skončil i tento rozhovor, chcelo sa jej kričať.

V prvej chvíli pochybovala už aj o tom, či ona je skutočnou bytosťou. Dlho nemohla zaspať. Myšlienky sa točili okolo Justina. Pocítila strach. Niečo v jej duši hovorilo, že sa zmýlila vo všetkom. Je to nad ňou a je to obrovské. Akoby ju zahaľovala akási pavučina, ktorú nikdy neroztiahne.

Nemala rada ľudí – hercov, keď sa hrali na Petra alebo jeho rodinu. Ale nezmohla proti nim nič. Nik nezmohol.

Bojovali síce za pravdu, ale tento boj nemal, nemohol mať konca. Túžila zostať iba tichým pozorovateľom toho všetkého. Nechcela sa viac zúčastňovať boja, ktorý bol rozohraný. Zachádzalo to do krajností. Nikdy nemohli túto vojnu vyhrať. Chcela naspäť svoj život, túžila sa smiať. Ale akokoľvek sa o to snažila, nemohla.

Kimi a jej skupina. Stephanie sa usmievala. Sedela za počítačom a premýšľala. Keď ich spoznala, netušila do akej pasce padne a ako ťažko sa z nej dostane.

Nemala skutočný život. Realita sa nemohla vyhnúť. Jej skutočným životom bolo Incognito. Keď si písala s tým množstvom falošných ľudí, sprvoti nevnímala pocity ktoré jej hovorili, že ani jeden z nich nemohol byť reálnym Petrom. Vždy jej na nich čosi vadilo a bolo to čisté a úprimné Petrove srdce, ktoré každému chýbalo. Ak by Peter musel klamať ľuďom ktorých miloval a presvedčiť ich, že zomrel, tak by to muselo byť pre vyšší cieľ. Nešlo by iba o koncerty. Nešlo iba o ľudí, ktorí ho ranili...

Skupina už viac nebola pre ňu skupinou v pravom zmysle slova. Každý klamal. Všetko to bolo iba o snahe veriť, že Peter žije. Bol to však iba nesplnený sen. Nemohol sa premeniť na skutočnosť. O polnoci sedela sama pred monitorom počítača a jej sen sa rozpadával na kúsky. Ako už mnohokrát predtým, i teraz si položila otázku: „Prečo? Prečo práve on, ten najlepší človek na svete?“ Odpoveď neexistovala. Nevedela na koho sa obrátiť. Nevedela, komu by mohla dôverovať v tomto pre ňu tak cudzom svete, ktorý sa stával jej každodennou a odoberal ju o skutočný život.

O život, ktorý ju ranil, z ktorého utekala. Doteraz nevie, kto viedol jej ruky, ale napísala na nástenku človeka, ktorého spoznala ešte v skupine vytvorenej proti Marthe. Všimla si jeho posty plné lásky. Nestaral sa o falošných. Túžil šíriť lásku.

„Kde je pravda? Kto mi môže pomôcť? Som rozrušená. Každý iba klame.“

Za nepatrný zlomok sekundy prišla správa:

„Čo potrebuješ vedieť? Pravdu?“

„Len pravdu. Nič viac. Ale v osobnej správe, ak môžeš.“
Súhlasil.

„Prečo si rozrušená?“

„Neviem to vysvetliť. Nevedela som koho kontaktovať. Prepáč!“

„O čom máš pochybnosti?“

„Neviem čo robiť. Nie som si istá či je dobré, za čo bojujem. Myslím si, že nie je. Teraz to prvýkrát naozaj tak cítim. Vieš mi pomôcť? Toto som nikdy nechcela. Nechcela som, aby ma to takto lapilo do osídíel.

Už som si nie istá ani v tom, či je to všetko pravda čo

hovorila o Marthe. Nepoznám odpovede na otázky.

A myslela som si, že existujú, že ich budem poznať.

Videl si komentáre v skupine. Prosím, pomôž mi!

Neviem prečo sa obraciam práve na teba, keď sme spolu predtým nikdy nekomunikovali. Neviem... iba... plačem.

Čo sa deje?“ - bol to zúfalý výkrik o pomoc, keď sa cítila, akoby sa dusila.

Nerozumela myšlienkam a nebola si istá, či naozaj chce počuť odpovede na nevyslovené otázky. Plávať nevedela...

„Skupina už nie je skupinou v pravom slova zmysle.“ - pokračovala.

„Už viac nie. Je tu iba nenávisť a ja nemôžem takto žiť!

Nikdy som nehládala Petra a netúžila som ho nájsť.

Chcela som iba, aby bol šťastný, ak by žil. Prepáč, že to všetko hovorím práve tebe, ale neviem od koho očakávať pomoc.“

„Nuž... Petrovi by sa páčilo, ak by si mala rada každého vo svojej podstate. Myslím si, že by sme mali prestať bojovať s Marthou a začať sa navzájom milovať. To je to najdôležitejšie. Potrebujeme lásku.“

„Keby si vedel, ako sa mi dobre počúvajú tvoje slová po klamstvách, o ktorých som v srdci vedela, že nemôžu byť pravdou a predsa som sa nechala zatiahnuť do tejto falošnej hry. Prichádzajú mi každý deň správy od neznámych ľudí a píšú ako ma nenávidia a vyhrážajú sa mi. Čo mám robiť? Nie som zakladateľom skupiny. Som iba zrnkom... Každý v skupine klame. Je neskoro v noci a ja nemôžem spať. Slzy mi stekajú po tvári. Nemôžem ich zastaviť. A neviem prečo je to tak. Prepáč..!“

„Nuž..., všetko čo môžem povedať je, aby si im nenačúvala. Aj mne hovorili ľudia klamstvá, boli unavení, ale nemohli ma nechať žiť osamote. Vždy tu boli a budú ľudia tohto typu.“

Usmiala sa. Bol taký milý. Vyžarovala z neho láska a porozumenie. Veľmi jej niekoho pripomínal, ale nemohla na to myslieť. Jej rozum sa sústreďoval iba na túto krátku chvíľu.

„Chcem iba povedať, že ti ďakujem, že si tu bol so mnou. Nevieť kto si, ale si najlepším človekom koho som tu stretla. Možno mi neveríš... To by som naozaj ľutovala. Viem, že nechceš odhaliť svoje meno, tak ťa budem volať Anjelom. Zajtra začínam nový život. Pre lásku. A pre Petra. Pre jeho pamiatku. Ďakujem ti z celého srdca. Ani nevieš, ako si mi v tejto chvíli pomohol! Keby som dokázala kresliť srdiečka, nakreslila by som ich tisíce. Boh ťa žehnaj! Srdečná vd'aka!“

„Teraz ti je už lepšie?“

„Oveľa lepšie. Ďakujem ti Anjel! Ďakujem miliónkrát!“

Naozaj jej odľahlo. Naozaj cítila, akoby sa bola rozprávala s nadpozemskou bytosťou. Nikdy predtým necítila nič podobné. Pre tie slzy takmer nezbadala, že jej prišla ďalšia správa.

„Rád som pomohol. Rozumiem tvojej bolesti a zmätenosti. Boh ťa žehnaj! Všetko pre lásku!“

Petrove posolstvo, ktoré poznal každý fanúšik. Láska. Robme všetko iba pre lásku. Peter?

Poobzerala sa po tmavej izbe, kde jediné svetlo vychádzalo z monitora počítača. Ani nepomyslela na to, že Anjel by mohol byť ním. Cítila to magické svetlo... Nastala magická noc.

„Boh ťa žehnaj Anjel! Prajem ti dobrú noc! Vlastne krásny deň!“ - zasmiala sa.

I keď si zvykala na nočný život, predsa sa prichytila, že sama nevie aký je práve čas v danej krajine.

„Prajem ti krásny deň! Budeme spolu čoskoro hovoriť!“
Znova zostala sama. Či bola ešte vždy zmätená? V tejto chvíli sa tak necítila. Rozprávala sa s cudzím mužom a cítila, akoby sa poznali už dlhé roky. Akoby hovorila s najlepším priateľom. Nepozastavovala sa nad významom jeho slov. Nemyslela na to a nebádala, kým by mohol byť. Bola rada, že tu bol pre ňu. Prvýkrát po dlhom čase zatvorila počítač neskoro v noci a oddala sa pokojnému spánku, v ktorom vystupoval jej anjel s tvárou Petra.

---- ... ----

Peter sa usmieval. Konečne sa dostala von zo začarovaného kruhu. Zrazu akoby sa otvorilo nebo. Zaliala ho horúčava a do očí vstúpili slzy. Chytró si siahol na oči. Pozrel sa do svetla.

„Mám slzy?“ - spýtal sa lásky.

„Áno, máš.“

„Ako to?“

„Pretože syn môj, toto bol prvý krok k tomu, aby začala veriť.“

„Prosím? Nerozumiem, o čom hovoríš. Ved' práve prestala veriť!“

Poobzeral sa. Videl svoje deti ako plačú, keď sa dozvedeli o jeho smrti. Videl matku, ktorej sa podlomili kolená. Bratov, sestry. Život sa mu premietal závratnou rýchlosťou pred očami a nemohol zastaviť vodopád slz. Boh ho ani raz neodsúdil, i keď nebol bez chyby aj keď šíril iba lásku, predsa bol len človekom - omylným tvorom. Všetko to trvalo akoby iba pár sekúnd. Pociťoval pritom takú obrovskú lásku, akej nikdy predtým nebol schopný.

Cítil sa, akoby bol skutočne odbremený od všetkej bolesti a strachu. Do jeho tela sálala láska, akoby bol späť s ním. S tým najvyšším.

„Musíš sa vrátiť.“ - vyslovilo ticho svetlo.

„Ale...“ - chcel sa spýtať ako a v tej chvíli ho oslepila nebeská žiara a preniesla na miesto, ktoré ešte nevidel.

Bolo tam ticho a pokoj. Pochopil.

„Bože, ako to?“

„To bol prvý krok k tomu, aby začala veriť.“ - počul jeho slová.

A naraz sa mu v mysli vybavili ďalšie:

„Teraz už vieš čo urobiť.“

Na to svetlo odišlo kdesi v diaľ a Peter zostal sám.

---- ... ----

V skupine sa zoznámila s dvoma dievčatami zo Slovenska. Jednu už poznala skôr, tú mladšiu ale nekomunikovali spolu často. Už sa nepamätá ako sa presne zoznámili, ale tie dve ženy jej zmenili život.

Možno ich potrebovala, aby znova dokázala nájsť vieru v sebe samej. Aby sa dokázala znova usmievať.

Mladšia sa volala Eva a staršia Stella. Bolo také ľahké komunikovať vo vlastnom jazyku. Odláhol jej obrovský balvan zo srdca. Po rozhovore s Anjelom už vedela, že láska je najcennejšie v živote. Stella a Eva tak isto bojovali proti Marthe. Každá vedela o nej svoje.

Stephanie ju začala ľutovať, ale nikdy jej nemohla odpustiť, že zavádzala fanúšikov. Zaujímavé koľkých dokázala oklamať, koľkí bojovali proti nej a ona to predsa len nevzdávala a snívala, či skôr snažila sa dosnívať svoj sen.

Rozhodli sa, že jej v tom pomôžu. Určite v nich bola dávka uštipačnosti, ale aj úcta k Petrovi a k jeho pamiatke. Obe verili, že Peter žije. Stephanie už prestala riešiť túto otázku. Medzi priateľmi mala fanúšikov, ktorí verili, ale aj takých, čo nie. Bolo to každého osobné rozhodnutie. Vytvorili falošné účty Petra Langhona a Kathy. Kocky boli hodené. Hra sa začala. Posledná hra...

Ešte netušili, koľko srandy si užijú... Ešte netušili, že nevyhrajú...

Neprešiel deň a Martha sa chytila do pasce. Tešili sa. Začali s ňou komunikovať. Najprv to bola Eva, ktorej pripadla rola Kathy. Snažila sa ju získať, a Martha si ju oťukávala. Už boli tak blízko, ale Martha sa stiahla a začala napádať Evu, že Kathy nie je skutočnou.

Spoznala a vedela, že nemôže pochádzať z Ameriky kvôli jazykovým nedostatkom, a tým pádom nemôže byť tým, za koho sa vydáva. Bolo načas vytriahnuť ich Petra, ktorého rolu prebrala Stella. Ten komunikoval stručne, ale rovno k veci a Martha ho jednoducho napádala, že nie je skutočný, skutočným je jej manžel, a kto neverí, nech ich nechá na pokoji! Pravda aj tak vyjde onedlho najavo.

Martha mala zvláštnu predstavu, že jej manžel sa pripravuje na návrat. Tak prečo odišiel?

Na svoju stranu získali priateľku, ktorá odhaľovala falošných príslušníkov Langhtonovej skupiny ako skutočný fanúšik.

Najprv vylepila na nástenku účtu ich Petra, a označila ho za nereálneho, ale keď jej Stephanie všetko vysvetlila, usmiala sa na tom prečo robia, čo robia, u nej je nereálny, teda klame a ona ho z nástenky nestiahne. Stali sa dobrými kamarátkami a Stephanie jej prezradila všetky existujúce Marthine účty, o ktorých vedela. Jej účet niesol názov Stopposers a slúžil iba na vyhľadávanie nereálnych príslušníkov rodiny Langhtonovej.

Medzitým ďalej hrali hru nedbajúc o Marthine pochybnosti. Dúfali a snažili sa ju získať na svoju stranu, aby sa potom nakoniec sama odhalila.

Raz Martha komunikovala s nereálnou Kathy snažiac sa čosi z nej vytiahnuť. Stephanie sa prihlásila pod vlastným menom a komentovala ich rozhovor. Keby mohla v tej chvíli vidieť Marthu bola si istá, že sa trhla keď si prečítala meno svojej niekdajšej sestry.

„S tebou nechcem už nikdy viac hovoriť!“ - kričala na ňu.

„Čo sa deje?“ - čudovala sa navonok Stephanie.

„Kathy, kto je tá žena, čo ku mne hovorí?“ - Martha sa obrátila na Evu.

V tom jej prišla správa.

„Tu je Martha, drahá pamätáš sa ešte, alebo ma nenávidíš?“

„Prečo si myslíš, že ťa nenávidím? Nerozumiem tomu, sestra!“ - nedala sa.

„Prepáč, ja som iba putovala v tomto veľkom svete.

Chýbala si mi sestra. To som ja, Martha. Tak často sme o tebe hovorili s Petrom. Na mojej ceste k uverejneniu pravdy ma chytili piráti a zrušili mi účet.“

Zrazu sa celkom zmenila. Stephanie sa smiala tej zmene, i keď jej nerozumela. O čom to hovorí?

„Zlatko, ja ti nerozumiem. Čo sa tu deje?“

„Pamätáš sa na mňa? Hovorila si, že budeš navždy mojou sestrou. To som ja, Martha. Chýbala si mi. Účty, ktoré si poznala mi zrušili.“ - skutočne si myslela, že ju Stephanie nespoznáva?

„Tuším blúzni! Najprv sa so mnou nechce rozprávať a teraz je akási milá!“ - hovorila si v duchu.

Nevyznala sa v nej. Čo mohlo byť jej cieľom? Pretože nejaký iste mala...

„Potrebujem vysvetliť pár vecí, lebo som počula mnoho rozličných názorov. Ako je to možné, že si manželkou Petra? Ako sa mohol oženiť, ak jeho smrť je obrovským tajomstvom? A ako je možné, že ti zrušili všetky účty, ktoré si mala?“

„Spýtaj sa Petra! Nemá na výber. Je krytý mnou. Neklamem. Bolí ma, že ma nazývaš klamárom. Prečo? Ver týmto ľuďom, s ktorými sa tu zabávaš! Prečo ma zraňuješ? Peter bude nahnevaný. Buď tu neskôr! Jeho synovec ti to vysvetlí. Vďaka!“

Išlo do tuhého a musela čosi vymyslieť. Musela ju získať na svoju stranu.

„Je chránený, je krytý mnou...“ - ako to myslela?

„Nenazvala som ťa klamárkou! Nikdy nechceš odpovedať priamo na otázky. To si vždy robila a doteraz

sa to nezmenilo! To je ten problém, prečo ti ľudia nedôverujú. Prečo to nechceš pochopiť, sestra?! Ja chcem..., ja som ti vždy chcela pomôcť. Čo si myslíš, prečo som odišla od teba? Prečo som povedala „prepáč“? Nezamyslela si sa nikdy, že by ti niekto mohol pomôcť a ochraňovať ťa bez toho, aby žiadal za odplatu nejaký dôkaz od teba?“ - bola na ňu tvrdá, ale si želala aby sa s ňou Martha znova rozprávala.

Dala by mnoho za to, keby ju v tejto chvíli mohla vidieť, ako rastie pýchou.

„Peter sa schováva za mňa už dlhší čas lebo vie, že médiá by mu ublížili. Preto dal môjmu synovi iné meno, pretože neustále na neho striehli novinári. Petra bolí a plače keď vidí, ako ma ľudia napádajú a nenávidia ma. Keď si odišla, povedal:

„Prečo ide preč od nás? Milujeme ju! Je tvoja a moja sestra.“

„To nie je pravda. Viem, keď niečo hovoríš, nikdy to nerobíš bezcieľne. Ak by to tak bolo, prečo si ma nikdy nepožiadala o priateľstvo? Vedela si kde som, nezmenila

som meno na rozdiel od teba. Musela som odísť, aby som ťa chránila. Ty to však nechceš vidieť.“

„Môj profil bol zmazaný, preto si ma nemohla nájsť.

Kedysi som si myslela, že si sa starala o mňa a bola som nahnevaná keď si odišla. Teraz však viem, nemohla si ma nájsť. Vždy som ťa sledovala a uistovala som sa, že si v poriadku a veríš mi. Ale ak potrebuješ odísť, choď!

Budem stratená s tebou, ale nie tu.“

Čo to napísala? Mnohokrát ju nechápala. Nerozumela jej vetám.

„Prečo si sa mi nikdy neohlásila? Kedysi ty a ja sme sa pokúšali ochrániť Petra spolu, a ja som tým zranila seba. Keď tomu nemôžeš veriť, prepáč mi! Budem ťa vždy ľúbiť ako sestru.“ - slová nemyslela vážne, ale odkiaľsi prišiel pocit, že Martha bola odrazovým mostíkom v jej ďalšom živote.

Vedela, že zostane navždy jej súčasťou.

„Neviem... Peter nedôveruje nikomu inému okrem rodiny. Poviem mu o čom sme sa teraz rozprávali, pretože ti dôverujem, ty mne však ako vidím nie.“

„Peter ma nechce akceptovať ako priateľa.“ - prehodila tému.

„Porozprávam sa s ním a som si istá, že si ťa pridá k priateľom. Ale i on vidí, že máš medzi priateľmi Evu. Ak s ňou prestaneš komunikovať, pridá si ťa. Ona nás pokúšala zlomiť. Nedôveruj jej!“

Akoby Martha skutočne vedela o všetkom.

„V poriadku. Ale Eva nie je Kathy. Tú mi neber!“

„I tak si schovám priateľov a nebudeš ju vidieť!“ - pomyslela si, ale rýchlo písala ďalej.

„Môžem vedieť, ako ťa zranila?“

„Eva je zlá ku mne a k Petrovi. Prosím, nedôveruj jej! On ľúbi mňa, nie ju.“

Stephanie potriasla hlavou. Prečo jej to hovorí? Prečo pochybuje v manželovi? S Marthou nikdy nevedela na čom stojí. Raz ju hrešila, hanobila a ranila slovami, inokedy ju upokojovala ako skutočná sestra, milovala a pokúšala sa jej pomôcť. Prečo to všetko robila? Naozaj to bol iba výplod jej fantázie, alebo sama verila hre, ktorú hrala? Bolo očividné, že sa s Petrom nikdy nestretla.

Verila úplne cudziemu človeku na Incognite, alebo hrala hru sama so sebou? Nebolo to podstatné. Podstatná bola ona a falošnosť, ktorá z nej pramenila.

„Iba môj manžel nie je falošný. A Kathy..., nuž ona má potom falošného otca.“

Takto Martha priznala, že nevie, kde sú Petrovi deti.

Priznala, že jej manžel nemôže byť skutočný. Stephanie prišla fotka jej manžela. Následne sa celý rozhovor zmenil. Nerozumela, čo to vyvolalo.

„Včera som videla, ako si ty, Kathy a Eva rozširovali o mne klamstvá. Poviem to Petrovi. Ten tvôj nie je skutočným. Poznám pravdu a ty ju zistíš už čoskoro. Idem ťa vymazať zo života. Dovidenia!“

Stephanie onemela. Čo do nej vošlo?

„Čože?“ - Iba na to sa zmohla.

„Som jeho žena a on hovorí to isté. Peter, o ktorom hovoríš spolu s Kathy a Evou zraňujú môjho manžela a ona za to zaplatí.“

„Ja som počula jeho hlas. Nehovorím, že mi klameš, iba som zmätená. Ale ak mi neveríš... Prajem ti iba to najlepšie. Boh ochraňuj tvoje stopy! Prepáč sestra, ale ja v tomto nechcem ďalej pokračovať. Ja na ten boj už nemám síl.“

„Chápem. Som zvyknutá, že ma ľudia obťažujú. Preto ťa opúšťam. Poznám Petra i jeho sestru, hovorím s ňou každý deň. Peter ti nemohol volať, lebo nemôže hovoriť s nikým ani z rodiny, pretože by mohol byť zradený. Ale keď mi neveríš, je to tvoje rozhodnutie. Prajem ti veľa šťastia a ďakujem!“

„Ja som ti vždy verila. Nikdy som ťa neopustila. Verím, že Peter je na živu. Dôverujem ti. Ale možno nechýbam v tvojom živote. Tak ti iba ďakujem, že si so mnou znova hovorila.“ - snažila sa na ňu ísť láskavým slovom. Snažila sa ju presvedčiť, že jej dôveruje a jej je ľúto minulosti, a že ju opustila, urobila iba v jej prospech aby ju chránila. I keď jej slová hovorili jasne, že hrá hru, potrebovala skutočné priznanie. Čisté, jasné, zreteľné.

„Hovorím ti pravdu, a ty mi stále neveríš. Vieš, Peter sedí pri počítači a plače. Musí ochraňovať rodinu, deti a môjho syna. Je súčasťou tejto rodiny. Justin je tu so mnou tiež a hovorí, že vie kde je Kathy. Je so starou matkou. Nie je celý deň na Incognite. Je zradená. Pokúšam sa ti pomôcť, ale žiaľ nemôžeš prijať tieto fakty. Nemôžeš vidieť, ako veľmi nám ubližuješ. Veríš nesprávnym. Rozumiem ti, som stále tvojou priateľkou a i Peter ťa má rád, iba sa strachuje o rodinu a fanúšikov. Je to také ťažké uveriť?“

„Čo to zase hovorí? Čo jej mám odpísať? Nepovedala náhodou iba pred pár minútami, že Peter nemôže hovoriť s rodinou?“

Klamala, ale predsa... Dávala si pozor, aby sa nezamotala do pavučiny, z ktorej by nemohla vyviaznuť živá.

„Martha, tieto slová boli skutočné. V poslednom čase som také takmer vôbec nepočula.“

Martha dokázala manipulovať s ľuďmi, ale s ňou už nie. Vždy vedela čo a kedy povedať, aby dosiahla svoje.

Pri toľkom rozume a dôvtipe Stephanie nerozumela jej hre. Prečo ju baví hrať sa na niekoho, kým nie je?

Vymýšľať profily, zatiahnuť do toho rodu, svojho syna? Nepovedala nič a radšej pokračovala. Želala si, aby v nej Martha znova videla starú sestru, ktorú milovala.

Teraz však už z úplne iného dôvodu.

„Verím ti a potrebujem ťa. Iba mi je ľúto, že si ma Peter nechce pridať medzi priateľov. Zlatko, prečo nebojujete proti falošným zo všetkých síl? Myslím si, že tú moc máte. Ľudia potrebujú pevné, nezvratné dôkazy. Slová sú iba slová. Obrázky iba obrázky. Hlas je iba hlasom.

To všetko môže byť klamlivé. Treba iba máličko a nikto vás nebude viac zraňovať. Chcem vám pomôcť. Tebe i Petrovi.“ - zaklamala.

„Poviem mu, aby si ťa pridal. Nechaj to na mňa, iba počkaj! Porozumie, vypočuje ma a dá na môj názor.

Teraz je preč, ale bude tu večer so mnou a s deťmi a vtedy ťa prijme za priateľa. V týchto dňoch je veľmi unavený, má mnoho práce. Prosím, neopúšťaj ma!

Potrebujem ťa! Zostaň so mnou a s Petrom. Ľúbime ťa! Veľmi ťa ľúbime, sestrička!“

Stephanie sa už nahlas smiala. Ešte prednedávnom Peter sedel vedľa nej, plakal, pretože im neverila. Martha bola ako počasie, ktoré sa menilo z minúty na minútu a bolo ju ťažké sledovať. Mala rozum, bola inteligentná, ale chorá. Niekedy prílišná inteligencia hraničí s bláznovstvom.

„Prečo ma potrebuješ? Prečo ma máš rada? Myslím si, že budem plakať. Skutočne...“ - hrala to.

„Potrebujeme ťa, aby si nám verila. Musím teraz ísť, sestrička! Budem troška s deťmi, kým sa Peter nevráti. Dobrú noc, zlatko!“

„Dobrú noc! A ďakujem vopred! Ďakujem za všetko!“
Bol to naozaj zvláštny rozhovor. Martha pochybovala od začiatku o ich vymyslenom Petrovi a pritom by sa mala o neho zaujímať, keď ho hľadala. Mala by s ním milo komunikovať, dozvedieť sa čo najviac, ale nerobila to. Práve naopak. Odmietala, že by mohol byť skutočným. Tak Kimi nemala pravdu? Martha nehľadala Petra pre peniaze a slávu? Jednoducho to nedávalo zmysel.

Keď vymysleli falošný účet Petra Langhтона a jeho dcéry, netušili, že to nebude také ľahké ako si to predstavovali. Nerátali s tým, že Kimi by nemusela mať pravdu a Martha by nehľadala skutočného Petra pre slávu a peniaze. Mysleli si, že sa chytí do pasce.

Mala pocit, akoby Martha bola jednou skupinou a Kimi tvorila ďalšiu. Akoby medzi sebou rivalizovali a ona akoby bola mostom medzi dvoma skupinami. Na jednej strane stála Martha a na druhej Kimi a bojovali o jej priazeň. Vedela snád' niečo o čom vôbec netušila?

Spoliehala sa iba na hlas srdca, ktorý hovoril, že je na správnej ceste. Bola zainteresovaná, ale snažila sa zostať bokom. Ďakovala za to Anjelovi. Akoby sa každý mýlil v úsudku. Akoby každý iba hľadal Petra a hádzal vinu na toho druhého. Pocítila silnú túžbu ochrániť jeho deti. Akoby sa v nej bol prebudil materinský inštinkt. Sľúbila si, že príde na koreň veci a nenechá, aby im niekto ublížil.

Zdalo sa, že Martha jej dôveruje. Zdalo sa, že sa môže spoľahnúť i na Kimi.

Všetko klapalo, až kým neoznačila vymysleného Petra Langhtona za svojho partnera na Incognite. Mal to byť ich ďalší ťah, ako sa dostať bližšie k nej. Boli si isté, že na nastavenú pascu naskočí. Ešte stále nevideli, že ich pokus je zbytočný.

„Sestra, hneváš sa na mňa?“

„Nie, prečo si to myslíš?“

„Kvôli správe, čo som ti poslala.“

Stephanie jej pred pár hodinami poslala správu, že je zamilovaná do Petra Langhtona.

„Rozumiem ti. Si zaľúbená do môjho muža. Iba som zmätená. To je všetko.“ - nerozumela.

Myslela si, že hovorí o jej manželovi. Myslela si, že Stephanie ako ostatní fanúšikovia je zaľúbená do ikony.

„Si zmätená? A Peter?“

„Videla som tvoju správu na jeho nástenke. Voláš ho: - „moja láska.“

Napísala síce jej manželovi slovo „láska“, pretože snažila sa hrať s plným nasadením, ale uvedomila si, že rýchlo musí Marthu vyviesť z omylu.

Cieľom nebolo sa s ňou pohádať, alebo vyvolať žiarlivé scény. Cieľom bolo v nej vyvolať pochybnosti.

„Oh, nie jeho nástenku! Volám môjho Petra, láskou.“

„Myslíš si, že on je reálny? Peter nikdy netelefonoval s nikým.“

„Ani s tebou?“ - vzkrsla v nej myšlienka.

„Neklamem ti, sestra! Počula som jeho hlas.“

Myslela na Stellin hlas a takmer sa zadusila od smiechu.

„Pozri, nemám náladu na toto. Veríš svojmu Petrovi, že je reálny. Tak potom prečo obťažuješ mňa a môjho manžela? Nepotrebujeme problémy tohto typu.

Ktokoľvek môže zmeniť hlas. Peter nikdy nehovoril s nikým, pretože mu to nie je dovolené. Tak prosím, prestaň s tým!“

„Martha, ja som chcela získať v tomto svete iba priateľov a sestru. Nič viac! Nikdy som nepovedala, že si myslím, alebo že som presvedčená, že môj Peter je reálny.

Rozumieš tomu?“

„Myslím, že áno.“

„Potrebujem ťa, sestra! Lúbim ťa! A lúbim tvojho manžela. Ver mi!“

„Tak vymaž klamárov!“

A zase jej niekto prikazuje, čo má robiť. Prevrátila oči.

„On ti klame.“ - pokračovala Martha.

„Ale ja ho skutočne lúbim! Prečo mi to robíš, sestra?

Možno nie je skutočný, ale na tom nezáleží. Milujem ho.

Milujem ho tu, na Incognite. A tvoj manžel zostane navždy mojou jedinou láskou, mojím idolom.

Je skutočným. Cítim to v srdci.“

„To je tak správne! Ale povedala si, že si hovorila s Petrom Langhtonom.“

„Nie, povedala som, že som hovorila s mojím Petrom. Je v tom rozdiel.“

„Nuž, počkáme na manžela a vyriešime to spolu. Syn potrebuje pomôcť s domácimi úlohami a ja som príliš unavená v túto chvíľu.“

„V poriadku! Chcem iba, aby si vedela, že ťa potrebujem tak, ako ty potrebuješ mňa. Ďakujem ti!“

V živote tak mnohokrát nepoužila pojem „ľúbim ťa“, ako keď komunikovala s Američanmi. U nich to bolo zvykom. Vyjadrovali tým lásku jeden k druhému.

„Ja ťa ľúbim viac!“ - namietla Martha.

Možno iba zo zvyku.

„Peter tu bude neskôr večer. Budem tu tiež, skús sa tak zariadiť i ty. Vyriešime to spoločne.“

„Pokúsim sa, ale u nás je neskoro večer. Vieš..., teda ak sa ešte pamätáš.“

„Nezabudla som. Keď tu nebudeš môcť byť, napíš mi správu, čo mu mám povedať. Skúsím s ním prehovoriť.“

„Nuž, asi tu nebudem môcť byť neskôr. Peter mi nemôže napísať správu?“

„On píše iba rodine. Ale sľubujem ti, že s ním prehovorím ešte dnes večer.“

„V poriadku! Ďakujem ti!“

Martha sa skutočne snažila zachrániť situáciu? Naozaj jej na Stephanie tak veľmi záležalo? Nerozumela tomu.

Všetko to bolo akési domiešané.

Keďže Stephanie cítila, že Martha jej ešte stále dostatočne neverí, napísala jej:

„Sestrička moja! Nehnevaj sa, ale mám zvláštny pocit, akoby naše sesterstvo sa kamsi vytrácalo. Naozaj som túžila sa stať znova tvojou sestrou. Ale nechceš.

Bolí ma to.“

„Nie, iba ma trápi, keď tvôj priateľ hovorí, že môj manžel nie je skutočným. Napíšem mu a bude to riešiť rovnako ako ostatných, ktorí sa nazývajú byť Petrom Langhtonom. Pretože ten, koho poznám ja, je pravý. Videla som jeho fotografiu, ktorú urobil tento rok. Môžem ti ju ukázať a uveríš! Budem s tebou hovoriť neskôr, pretože teraz si musím ísť ľahnúť. Dokázala by som plakať od bolesti. Veľmi ma bolia kríže.“

Typická Martha! Vždy sa sťažovala na nejakú bolesť. Raz to boli kríže, inokedy hlava alebo prst, ktorý si porezala. Keď dorazila fotka, Stephanie sa zasmiala. To že je dôkaz? Tá fotka bola klamstvom.

„Oh, sestra, áno to je on!“ - naoko sa nadchla.

„Nepochybujem v teba. Nie je nejaká šanca, aby sme znova mohli byť priateľmi ako kedysi?“

„Hovorím vždy pravdu. Vidiš? Dôverujem ti, iba tvojmu priateľovi nedôverujem.“

„Ďakujem ti za to! Prajem ti zlepšenie zdravia!“

„Ďakujem!“ - tým sa ich rozhovor skončil.

Všetko prebiehalo podľa plánu. Stephanie zaklamala Marthe ako je jej ľúto, že sa zamilovala do ich vymysleného Petra, ale nezabudla pripomenúť, že jeho hlas bol predsa taký podobný tomu pravému. Nemohli si dovoliť stratiť ju, pretože by sa k nej už nikdy viac nemohli takto dôverne priblížiť, ak by túto bitku prehrali. Bola to ich posledná šanca, pri ktorej si užili naozaj veľa zábavy.

Keď Martha zistila, že je vo vzťahu s nereálnym Petrom a kričala:

„Ty ľúbiš môjho manžela! Vyber si! Buď ja, môj manžel, syn a synovec, alebo...“ - nepokračovala.

„Zapamätaj si to!“ - dodala nakoniec.

„Nechcem ťa sklamať sestra, ale milujem ho, i keď mi klame o pôvode. Všetko na Incognite je iba o sne. Vieš to i ty. Nechcem, aby sa táto skutočnosť vkladila medzi nás!“

Odpoveď už nedošla, márne čakala. Dúfala, že to nepokazila a Martha len premýšľa.

„Sestra, som iba poštárom.“ - pokračovala o hodinu neskôr.

Museli zmeniť taktiku. Martha bola predsa len obozretná. Teraz museli ísť na ňu z druhej stránky. Začalo sa vydieranie.

„Peter mi povedal, aby som ti poslala jeho fotku a potom uveríš, že je skutočný. Povedala som mu, že je to prvý a poslednýkrát, čo komunikujete cezo mňa. Keď si potrebujete niečo vybaviť medzi sebou, tak si napíšte správu!“ - pripla nie veľmi známu fotku, ktorú navrhla Stella.

Dalo sa na ňu spoľahnúť. Petra mala prečítaného. Bola verným fanúšikom.

„Videla som tú fotku na jeho nástenke! Je falošný!

Nechaj nás na pokoji!“

„Dobre sestra, odkážem mu to! Dúfam, že my dve zostaneme v kontakte naďalej. Pozri sa na môj profil.

Už dlhšie nie sme vo vzťahu.“

„Nemôžem sa pozrieť na tvoj profil, pretože som ťa vymazala z priateľov. Prepáč! Videla som, ako si sa rozprávala s Evou. Ona je problémom. Snaží sa dostať medzi nás. Nemôžem to dovoliť.“

„V poriadku!“

„Chcem, aby si prestala hovoriť, že som vytvorila svojho manžela. Je to klamstvo. Je skutočne mojím manželom. Ja nie som on, mám vlastné konto, ako i môj syn.

Obrátila som sa na teba iba preto, lebo rodina mi hovorila denne o tvojom nereálnom priateľovi. Každý z rodiny má tvoju IP adresu a budeš platiť za falošné vyhlášky, zlato! Snažila som sa byť milá, ale nebudeš ohrozovať reálneho Petra Langhtona! Tak si daj pozor!“ - Martha prešla do vyhrážok a Stephanie začalo rýchlejšie byť srdce.

IP adresu?

„Z tých klamstiev plače celá rodina!“ - pokračovala Martha.

„Vieš, my radi plačeme! Je to lepšie, ako sa usmievať!“

„Nie, to iste nie je lepšie. Ale prečo ja? Nespravila som nič, čo by ti mohlo tak ublížiť, ako sa so mnou rozprávaš.“

Kto mohla byť v skutočnosti? Mala prehľad o všetkom. O všetkom vedela.

„Najradšej by som umrela!“

„Prečo mi to hovoríš? Nič som nespravila! Skúšala som byť i druhýkrát priateľská. Chcela som späť svoju sestru.

Nič viac, nič menej. Som zlá? V poriadku! Ale na tvojom mieste by som sa zamyslela: - Prečo sa rozprávam s ľuďmi, ktorí ma nemajú radi?“

„Chcem iba, aby ma tvoji priatelia nechali na pokoji.

Nekomunikovala som s tebou odkedy si odišla, neobťažovala som ťa. Vieš, ďakujem ti! Ja i môj syn sme vždy chceli mať zlomené srdce!

Peter nemá rád, ak sa niekto mieša do jeho rodiny.

Vytvorí si nové konto iba pre rodinu. Mohli sme byť priateľkami, ale ty si zvolila inú cestu. Chcela si, aby sme odišli, tak dovidenia!“

Viac sa už neozvala.

Stephanie sa zarazila. Martha nehľadala Petra. Netúžila po sláve a peniazoch. Tak prečo to robila? Bolo zrejmé, že sa s Petrom nikdy osobne nestretla. Zamotávala sa do klamstiev. Možno iba verila nesprávnemu, alebo možno tak veľmi nenávidela skutočného Petra Langhtona, že sa chcela pomstiť týmto spôsobom jeho pamiatke? Ak by žil, čo celkom zamietla po toľkých sklamaniach, bolo by možné, že by Martha bola iba podhodenou bábkou, aby sa nikdy nezabudlo na speváka, ktorý sa pokúsil zmeniť svet a tým pádom by Martha mohla mať pravdu, že Petra chráni? Nerozumela tomu. Jedno bolo však isté. Martha sa nehnala za vidinou slávy a peňazí. Nechcela nájsť skutočného Petra Langhtona a vydierať ho.

Bolo v tom niečo omnoho zložitejšie, väčšie a Stephanie pocítila, že nikdy nedostane na tieto otázky odpoveď. Udalosti nabrali rýchly spád. Po úspešnom kroku keď sa zdalo, že Martha im dôveruje a potrebuje Stephanie získať na svoju stranu, prišli výmeny názorov, keď sa s ňou lúčila s vyhrážkou, že ak s tým neprestane, napadne jej účet. Martha by bola toho schopná. Pre každý prípad kontaktovala Kimi, ak by potrebovala od nej pomoc. Kimi sa celý plán pozdával, iba ju znova varovala, aby zachovala svoju identitu. Práve na tom to všetko padalo... Stephanie hrala hru nedávajúc si pozor. Hrala s vlastným menom a pritom koľkokrát ju Kimi upozorňovala, aby si vytvorila falošný účet na sledovanie Marthy a podobných ľudí. Pociťovala, že pre nedbanlivosť si spôsobuje problémy.

„Ale ja hrám túto hru s vlastným menom. Bol to omyl, ja viem, nechala som sa uniesť. Čo mám teraz spraviť, aby som nestratila svoj osobný účet?“

„Iba ju stopni! Blokuj všetky jej účty, aby sa k tebe nemohla dostať. A prestaň s ňou hovoriť ako Stephanie!“

Urobila tak. Zablokovala všetky Marthyne profily, aby sa k nej nemohla dostať, pretože o to viac sa preľakla, keď jej prišla osobná správa od jej manžela:

„Zostaň ďaleko od mňa a mojej rodiny! Ja nie som Martha! Zober to na vedomie!“

Na jednej strane bola sklamaná, pretože už nemala šancu sa priblížiť k nej a sledovať jej činnosť. Ale v záujme vlastnej bezpečnosti sa musela zriecť zvedavosti a zábavy, ktorú mala počas hry. Keď jej prišla správa od Marthinej najlepšej kamarátky Vicky, v prvej chvíli si myslela, že to bude ďalšia výhražná správa. Nebolo to tak. Vicky sa jej iba opýtala:

„Čo sa deje medzi tebou, Marthou a Petrom?“

„Prečo sa ma pýtaš? Spýtaj sa Marthy. Lepšie ti vie na to odpovedať. Naozaj neviem a nerozumiem ničomu čo sa tu deje. Boli sme kedysi sestry, a teraz... Je mi to ľúto. Odkáž jej to, prosím! Ďakujem!“ - dala si poslednú šancu.

„Myslím si, že by bolo najlepšie, ak by ste boli chvíľku od seba.“

„Súhlasím.“

„A taktiež by si sa mala držať od jej rodiny. Pretože, ak ťa uvidia na jej stránkach, bude to ešte horšie. Pre vás obe.“

„Nepôjdem na jej stránku, nebudem komentovať.“

Nechám ju žiť. Ale môžem sa ťa spýtať niečo? Prečo práve ja predstavujem pre nich problém? Nerozumiem tomu. Som iba obyčajnou ženou. Je tu mnoho ďalších ľudí, ktorí bojujú proti nej.“

„Neviem. Iba sa strachujem.“

„Rozumiem. Nebudem robiť problémy. Stačilo mi už z toho všetkého. A ďakujem ti za tvoju správu. Myslím to úprimne.“

„To je v poriadku. Nemáš za čo!“

Sedela pred počítačom a zabudla zatvoriť ústa. To dievča čosi vedelo. Zdalo sa, že Vicky bezvýhradne dôveruje Marthe a je presvedčená o jej pravde. Akoby patrila do jej skutočnej rodiny, nie iba do sna, ktorý si Martha vysnívala v chorej hlave. Pochyby sa znova vynárali...

Čo ak bojuje pre nesprávnu vec?

Potriasla hlavou. Povedala si stop! Nechce ďalej takto žiť! Vypla počítač a išla si ľahnúť. Na pár hodín sa mohla oddať upokojujúcemu spánku, ktorý ju už tak dávno zabudol objasniť...

Nechcela stratiť kontakt s Petrom. Možno preto sa tak úporne snažila mu pomôcť. Chcela to urobiť pre jeho deti. Rozhodla sa, že odteraz nebude dôverovať nikomu. Ilúzie zahnila... Počúvne hlas srdca. Bude sa pozerat' na dej odvíjajúci sa pred jej očami, ale bude ho vidieť srdcom, nie očami. Pretože slová, skutky i zrak môžu klamať. Srdce nie.

Kimi sa dlho neozývala. Predtým boli v kontakte každý deň. Všetko sa začínalo upokojsovať. Za zmenu mohla ďakovať iba Anjelovi, Stelle a Eve, priateľom ktorí stáli pri nej. Napísala ospravedlňujúci list na nástenku skupiny v boji proti falošným:

„Možno mnohí z vás ma budete nenávidieť, ale dúfam, že ma pochopíte. Môj príbeh začal v minulosti. Bola som sestrou v tomto svete, žene menom Martha. Áno, to je tá,

proti ktorej všetci bojujeme. Prečo? Potrebovala som vidieť, že Peter žije. Myšlienka, že umrel ma veľmi bolela, ale pre ňu som bola práve preto ľahkou korisťou. Keď som zistila kto je v skutočnosti, plakala som. Prečo? Peter znova prestal pre mňa existovať. Sľúbila som si, že tú bolesť jej vrátim a vytvorila som falošný účet Petra a Kathy. Tieto účty sú už zmazané. Nerobila som to proti vám, iba som chcela aby sa Martha prezradila. Prosím, verte mi! Od toho času som však prešla značným vývojom a teraz už dokážem vidieť pravdu srdcom. Nie očami, pretože keď ich zatvorím, vidím Petra. Je tak blízko. Čo sa deje, to by ho zraňovalo. Ospravedlňujem sa, že som vám spôsobila problém. Vidíte, robila som rovnakú vec ako Martha a teraz... Odpustite mi, že som klamala. Pomôžte ju zastaviť! Je úplne jedno či veríte, že Peter žije alebo veríte, že zomrel. Očistíme jeho meno od ľudí, akým je Martha. Prosím, dôverujte mi! Pomôžte mi! Pre Petra!“

Túžila aby pravda zvíťazila, ale nie za cenu klamstva. Myslela si, že skupina ju bude nenávidieť ale stalo sa neočakávané. Gratulovali jej za úprimnosť. Začala veriť, že láska vždy zvíťazí. Vďaka úprimnosti získala ďalšie kamarátky, ktoré nemali žiadny vedľajší úmysel, iba pomôcť očistiť meno jej lásky. Stala sa vyrovnanejšou ako kedykoľvek predtým, iba jej chýbal Anjel. Každý deň mu písala správy alebo odkazy na nástenku. Dlho sa neozýval, až jeden deň znova dal o sebe vedieť.

„Anjel, bol si tu a stratil si sa znova. Mám obavy o teba. Počula som... Nie! Chcem iba povedať... Prosím, dávaj si pozor na seba!“

„Nosím najväčšie tajomstvo sveta vo svojom vnútri. Som zmätený.“

„Prosím, nebuď smutný! Musí to byť hrozné, ale som si istá, že to robíš pre vyšší cieľ. Som tu pre teba, ak by si chcel hovoriť o svojom probléme. Chcem ti pomôcť, ak môžem.“

„Ja viem. Ďakujem ti. Ale nemôžem o tom nikomu hovoriť. Musím denne každému klamať. Je to smutné, ale robím to pre rodinu.“

„Anjel, tak veľmi si mi pomohol, nemôžem sa pozeráť na tvoj smútok. Ako ti môžem pomôcť? Keby som slzami mohla zmyť tvoje trápenie, plakala by som do konca života. A chcela by som žiť večne. Ver mi!“

„Ďakujem!“

„Čo mám spraviť, aby ti bolo lepšie? Rada sa s tebou rozprávam. Vychádza z teba porozumenie a láska.“
Neodpísal.

„Povedala som, čo som nemala? Nechcela som sa ťa dotknúť. Som tu pre teba kedykoľvek. Dôveruj mi!“

„Ďakujem ti! Budem šťastný, keď to všetko budem mať za sebou.“

„Si v poriadku? Prosím, neodchádzaj!“

„Je mi lepšie, ale nemôžem ti sľúbiť, že zostanem.“

„Rozumiem.“ - posmutnela - „Iba si dávaj pozor na seba. Boh ťa žehnaj!“

„Budem, nemaj strach! Boh žehnaj i teba!“

Stephanie si zvykla na požehnanie. Bolo to ďalším zaužívaným pravidlom Američanov rovnako ako povedať „ľúbim ťa“. V slovenčine by to prirovnala k slovu „mám ťa rád.“

Zdalo sa, akoby rozruch okolo Marthy utíchal...

Vytvorený falošný účet Petra a Kathy sa kamsi vytratil, akoby nikdy nebol existoval. Eva vytvorila novú skupinu proti Marthe a nový účet s vymysleným menom obyčajného nikdy neexistujúceho dievčaťa. Martha akoby bola ostražitejšia.

Stephanie každý deň čakala na Anjela a Stella na svoju lásku Nothgnala Retepa.

Po troch týždňoch sa Stella konečne dočkala. V noci jej písal úryvky z Petrových pesničiek. Správy prichádzali jedna za druhou, až sa nakoniec prihlásil na chat.

Stephanie sa tešila Stellinej radosti, ktorá sa v tom šťastí takmer utápala. Milovala Retepa, ako žena dokáže milovať.

Písali si už takmer rok a ani raz sa ho nespýtala, kým je v skutočnosti. Konečne sa rozhodla ho spýtať sa.

„Kým si v skutočnosti?“

„Nepoznáš ma?“ - zadivil sa.

„Nie.“

„Celý svet ma pozná, iba ty nie?“

Stelle zabehla káva, ktorú pila.

„Som Peter Langhton.“

Usmiala sa. Vedela to už dávno v srdci. Oči, tie však zostali zatvorené. Jeho slová nemohli patriť nikomu inému. Vyznanie lásky bolo najkrajšie, keď vychádzalo z jeho úst.

„Prečo nechodíš často na Incognito?“

„Lebo je to všetko iba o klamstve.“

Nemenná skutočnosť. Stella vedela o tom svoje.

„Môžem sa ťa niečo opýtať?“

„Iste.“

„Dám ti indíciu. Anjel.“

„Áno. Ona je veľmi zlatá. Rozpráva sa s ním.“

Stephanie zatajila dych, keď čítala preposlané správy z ich korešpondencie. Nemohol to vedieť, ak by nešlo o tú istú osobu, alebo.... Nemohol to vedieť, ak by Anjel nebol jedným z Petrových priateľov.

Stella podobne ako Stephanie, nikdy nehládala Petra. Teda Stephanie si to vtedy myslela, pretože verila, že v Stelle našla skutočnú priateľku. Šťastie vo forme lásky prišlo pre Stellu nečakane, osud jej doniesol takú lásku, po ktorej vždy túžila.

„Pošlem pre teba let.“ - pokračovali ďalej správy.

„Let?“

„Áno, súkromné lietadlo. Prídeš?“

„Áno, veľmi rada. Ale kam?“

„Do Beverly Hills. A potom poletíme do Anglicka.“

„Ale neprídem sama. Príde so mnou aj Stephanie.“

Žiadam ťa o to. Sama neprídem.“

„V poriadku. Prídite obe.“

Usmiala sa.

„Prečo nás delí taká diaľka? Tak veľmi ťa milujem!“

Ich konverzácia netrvala dlho, pretože musel ísť. Stella sa nadnášala od šťastia. Tak dlho čakala, až čakanie prinieslo ovocie. Stephanie po prečítaní ich rozhovoru netúžila po inom, iba sa s ním raz rozprávať. Nevedela kto je Anjel, ale nevedela ani to, kto je Stellinou láskou. Mala by pociťovať sklamanie, ale necítila nič podobné. Verila Stelle, ale nebola si istá či je Peter, ak žije skutočne na Incognite. Najprv by s ním potrebovala hovoriť. Podľa slov, myšlienok a spôsobu vyjadrovania sa by možno zistila pravdu. Možno práve to ju poháňalo vpred. Nie v hľadaní, pretože ho nehládala, ale tí ľudia ju nejako sami vždy našli. Všetko sa zdalo byť také domotané... Nechcela a nemohla o tom premýšľať, pretože vedela, že je to zbytočné. I tak by sa nedopracovala k pravde. Vtedy ešte nevedela, že jej milá kamarátka Stella, si celý ten príbeh vymyslela. Ešte nevedela, že sa v nej čoskoro sklame a znova zistí, že život na Incognite nie je skutočným životom. Anjelovi naďalej písala príspevky alebo osobné správy. Až sa znova v jeden deň dočkala. Prišiel.

„Si v poriadku Anjel?“

„Budem.“

„Si smutný?“

„Nie. Síce... som, ale i zároveň šťastný, ak vieš čo tým myslím.“

„Áno viem. Chýbal si mi. Bola som smutná bez teba.“

K nikomu nebola v tomto svete taká otvorená ako k nemu. Nerozmýšľala, prečo sa mu otvára, jednoducho jej to diktovalo srdce. Zaslúžil si rovnakú úprimnosť, akú jej preukazoval.

„Nemáš byť prečo smutná! Môj život je komplikovaný. Mám toho tak veľa ešte urobiť!“

„Len som mala strach o teba, keď si sa dlho neohlásil. Nechcem ťa stratiť.“

„Nuž, niekedy strácam sám seba. Okolo celého môjho života sú klamstvá. Myslím... Klamal som osobe, ktorú mám rád. Budem v poriadku! Dúfam čoskoro!“

„Na Incognite sa dejú čudné veci, veď to poznáš. Je to hrozné, keď musíš klamať ľudíom, ktorých máš rád.“

Chcela by som, aby si bol šťastný. Aby si už viac nemusel klamať. Si môj Anjel a ja ťa ľúbim. Som s tebou! Nikdy na to nezabudni!“ - vtedy si niečo uvedomila.

„Počkaj, asi zle rozumiem! Klameš človeku, ktorého miluješ?“

„Klamem ľuďom, ktorých mám rád! Už im nechcem viac klamať!“

„Nebudem sa ťa pýtať prečo to robíš. Klamal by si mi a to nechcem. Chcela by som ti iba odovzdať silu, iba neviem ako aby si to zvládol ľahkosťou vetra. Chcem tu byť pre teba, ak ma potrebuješ.“

„Ďakujem! Ľúbim ťa! Ale teraz musím ísť. Boh ťa žehnaj!“

„Vrátiš sa?“

„Nemôžem ti to sľúbiť. Budem tu, keď budem môcť.“

„Asi si zle rozumel. Je jedno, čo chcem ja. Chcela som iba povedať... Dávaj si pozor na seba!“

„Nie som nahnevaný.“ - úsmev vo forme smajlíka.

Prečo si predstavuje Petra?! Pesnička, ktorú jej poslal... Budem tam... Jeho pesnička. Slzy... Horúce slzy, cez ktoré nevidela, keď mu odpisovala.

„Ako si to uhádol? To je pieseň, pri ktorej musím vždy plakať. Je to nádherné. Prestaň! Nechcem znova plakať! Mám ťa rada, ty... ty môj Anjel.“

„Boh ťa žehnaj!“

Bolo neskoro večer a tento krát jej povedal omnoho viac, než čakala.

„Musím ísť. Dúfam, že budem čoskoro o tebe počuť.“

Želám ti nádherný víkend! Zostaň vždy takým, akým si.“

„Zostanem a ty tak isto.“ - pridala srdiečko vo forme smajlíka.

Lúbila toho človeka ako priateľa, pretože jej tak veľmi pripomínal niekoho...

Vytvorila si falošné konto na sledovanie Marthy, keď ich prvý plán zlyhal. Bola práve na tom účte, keď jej Stella napísala.

„Chod' rýchlo na svoj profil. Je tu Retep!“

Rýchlo sa prihlásila. Čo predpokladala, bolo skutočnosťou. Nesklamala sa. Tento krát nie. Nemohol byť Petrom.

Bol smutný, až depresívny. Iste, Peter mával zlé dni, ale predsa...

Kto čo i len niečo vedel o Petrovi Langhtonovi vedel, že tento človek má veľmi ďaleko od neho. Síce sa s ním pokúšala rozprávať a hrať jeho hru, vopred si bola istá, že link jeho účtu bude visieť na nástenke proti falošným.

Ale neurobila to. Stella mu dôverovala a ona ju nechcela sklamať. Keď jej povedala o svojom úsudku, zahriakla ju, že ona lepšie pozná tohto človeka a nikdy jej neklamal. Tak veľmi ho milovala a bolo očividné, že sa s ňou iba hrá!

„Si najlepším priateľom na celom svete.“ - povedal a so Stephanie sa zatočil svet.

Obracal sa jej žalúdok. Bola najlepším priateľom, lebo hrala jeho hru? A potom sa stratil. Zrazu zablikalo svetlo, napísal. „Ďakujem!“ - a znova ho nebolo.

„Asi mu odchádza signál.“ - pomyslela si, keď do okienka na chate napísal: - „Šťastie mojich priateľov, je mojou odmenou.“

Vyrazil jej tým dych. Akým právom používal Petrove slová, myšlienky?!

Od chvíle ako prehovorila prvýkrát s Anjelom, zavládol pokoj, šťastie, láska. Voľačo jej našepkávalo, že iba teraz je na tej správnej ceste. Diabol tohto života, ktorého ešte prednedávnom celkom nepoznala, sa jej ukázal v plnej nahote a musela si uvedomiť, že akokoľvek sa fanúšikovia snažia nájsť Petra, nikdy nemôžu dosiahnuť svoj cieľ.

Petra už viac nie je.

Odkedy odišla zo skupiny, ktorú vytvorila Kimi, necítila rozpaky, nerozhodnosť. Jej vedomie bolo čisté a myšlienky ustálené. Na tvári jej znova pohrával úsmev. Pochybnosti sa vytratili. Milovala Petra celým srdcom a odovzdala svoj život do jeho rúk navždy. Rozhodla sa bojovať v jeho mene, v mene lásky a iba dúfala, že to zhora môže vidieť a usmieva sa. Začalo sa rozvidnievať. Stella čakala dlhé hodiny, dni, týždne na Retepa, ale neukazoval sa. Zdalo sa, akoby ich spoločnej lásky bol navždy koniec. Pevne však verila, že obe sú súčasťou akéhosi veľkého plánu, možno Petrovho návratu.

Stephanie bola v tom čase ešte neskúsená.

Nevedela, že ľudia ktorí veria, že je Peter nažive veria, že sa vráti jeden deň. Pokladala Stellu za bláznivú ženu a smiala sa na jej vyhláseniach. Mala ju rada, lebo ju dokázala rozosmiať.

Keby tam v tej chvíli bol Peter, povedal by jej, aby neverila Stelle. Aby si všímala drobné znamenia, ktoré poukazovali na jej rozvrátenú povahu. Pri pohľade na Petrovu fotku plakala a pri spomienke na nespravodlivosť, ktorá ho zasiahla počas života, jej znova vstúpili slzy do očí. Myslela si, že Stella je skvelá. Ani raz ju nenapadlo, že toto priateľstvo zanikne tak rýchlo, ako vzniklo. Nemal jej kto povedať, že sa s ňou zahrávajú a priateľstvo na Incognite nemôže byť reálne. Nemal kto stáť vedľa nej a viesť ju za ruku, alebo usmerňovať myšlienkami. Bola sama, oddaná iba pocitom, ktoré keď išlo o Petra, ju sklamali. Anjela upozorňovala takmer denne na dôležité deje, ktoré by mu mohli ublížiť, ako napríklad problémy v Kiminej skupine, ktorej vôbec nedôverovala.

„Si tu? Môžeme chvíľku hovoriť?“ - prihovorila sa mu, keď uvidela, že je na Incognite.

„Pravdaže!“

„Ak môžeš, opusti skupinu vytvorenú proti Marthe.“

Hovorila o skupine, ktorú vytvorila Kimi a ona už nebola jej súčasťou. Prvý mostík na ceste za spravodlivosťou...

„V poriadku. I tak nemám rád skupiny tohto typu.“

„Gratulujem ku vzťahu. Je to komplikované?“ - smiala sa, pretože videla na nástenke jeho poznámku.

„Som vo vzťahu a je to komplikované.“

„Celý môj život je komplikovaný!“

„Tajomstvá, klamstvá... Dúfam, raz sa tej tiaže zbavíš! Chcela som sa ťa už dávnejšie spýtať či ti nevadí, že ťa volám Anjelom. Pretože ak áno, tak mi povedz ako ťa smiem volať.“ - usmiala sa.

Neodpísal jej.

V poriadku, budeš naďalej mojím Anjelom!

V Evinej novej skupine vytvorenej proti Marthe sa stali so Stellou administrátorkami.

Prispeli do nej obrázkami, myšlienkami a úvahami. Pridávali priateľov, o ktorých si mysleli, že bojujú za spravodlivosť. Nič sa však nedialo. To ticho ju akosi znepokojovalo.

Sandra, s ktorou sa Stephanie zoznámila pred časom písala, že Kimi sa správa čudne. Maže a znova vytvára svoje staré účty. Keď Stephanie našla jeden účet, Sandra vehementne tvrdila, priam ju prosila, aby jej verila, že ten profil nemôže patriť Marthe. Niečo tu nesedelo.

Nakoniec sa dozvedela pravdu. Za nemou tvárou tohto konta sa mal skrývať ďalší pravý Peter Langhton.

Vedela, odkiaľ fúka vietor. Kimi si so Sandrou zahrala tú istú hru ako s ňou. Iba jej dala iný účet. V skutočnosti ten účet patrila Kimi. Už ju začínala unavovať táto hra.

A potom...

Cítila akoby bolo ticho pred búrkou. Búrka sa blížila.

Všetko na čom kedysi záležalo, sa kamsi vytratilo.

Situácia bola zamotaná a nebolo nádeje to lano rozuzliť.

Bola z toho už unavená. Bola unavená i zo Stellingových slov, keď sa rozplývala o svojej láske a hovorila jej vymyslené deje, ktoré sa nikdy nestali.

Iba pri Anjelovi si mohla byť istá priateľstvom. Nebol síce ani on reálny, ale ani raz ju nesklamal, nevyvolal v nej pochybnosti.

Žila na Incognite. Páčil sa jej tento život? Nie. Ale prinášal jej, čo jej v reálnom živote chýbalo, o čo ju skutočnosť obrala. Už sa viac necítila byť sama. Necítila prázdnotu v srdci a s bolesťou sa mala s kým podeliť.

Bola obklopená ľuďmi. Neznámymi priateľmi.

Keď si sadla jeden deň za počítač myslela si, že ak vypíše bolesť, uľaví sa jej, pretože kamkoľvek išla všade videla, počula jeho hlas, všetko jej ho pripomínalo. Nová nádej, že by mohol byť živým, jej občas pričarovala úsmev na tvári ale vzápätí si pripomenula, že zo smrti sa ešte nikdy nikto nevrátil. Tam v tej chvíli ešte nevedela, ako začatá knižka ovplyvní jej život.

Stella vytvorila novú skupinu a pomenovala ju Láska a priateľstvo. Obe boli administrátorkami. Skupina vznikla z úcty k Petrovi Langhtonovi a členovia mohli prispievať obrázkami, myšlienkami, videami.

Jeho láska žila naďalej prostredníctvom fanúšikov a Stephanie cítila, akoby sa ho dotýkala.

Prišiel Anjel a jej sa silnejšie rozbúchalo srdce, pretože tušila, že táto skupina sa mu bude páčiť.

„Vytvorili sme so Stellou skupinu. Prosím, pozri sa na ňu! Dúfam, že sa ti bude páčiť.“

Odpoveďou bolo slovíčko:

„V poriadku.“

Myslel si, že je to ďalšia skupina, ktorá bola vytvorená na boj proti falošným. Mal toho už dost. Všade samá vojna, chlad a tma. Nikde kúsok lásky, ktorá tak veľmi chýba vo svete. Niečo ale oslovilo jeho srdce a nedopustilo, aby sa na novú skupinu nepozrel. Usmial sa. Tento krát bol potešený, milo prekvapený. Tak toto naozaj nečakal. Páčilo sa mu to. Skupina hlásala mier, lásku a Petrovo posolstvo.

„Chcel by som sa podeliť s vami o túto fotografiu.“ - napísal do skupiny a Stephanie zaplavila láska.

Petrov obrázok, ktorý kedysi vlastnoručne nakreslil. Cítila záplavu neskutočného šťastia a radosti. Anjel si ju konečne všimol. Zistil, že mu je vernou priateľkou.